présence du futur

serge brussolo

Carnavalul de Fier

denoël

Serge Brussolo

Carnavalul De Fier

Le carnaval de fer
1983

Despre Autor

Serge Brussolo (n. 31 mai 1951, Paris) este un scriitor francez.

Biografie

Serge Brussolo s-a născut la Paris, în 1951, într-o familie săracă. Tatăl, era muncitor şi parior pătimaș la cursele de cai. Mama, casnică şi romantică, îi citea în copilărie povești din mitologia greacă sau egipteană, imprimându-i astfel nu numai gustul pentru lectură, dar şi pentru scris. Locuiau toţi trei într-o cameră de servitori de la mansarda unui imobil luxos dintr-un cartier cu pretenții al Parisului. Primele sale lecturi au fost albumele de benzi desenate cu Tintin şi Blake şi Mortimer, împrumutate de la prietenii săi mai înstăriți.

A trecut repede la Modesty Blase, acea „doamnă a crimei” cu multiple talente şi trecut tenebros, benzi desenate pe care le citea în paralel cu romanele foto *Satanik* sau cărțile polițiste a lui James Hadley Chase.

În anii ’60, familia sa se mută într-un bloc social (HLM[1]) dintr-un cartier muncitoresc de la periferia Parisului. Vecinătatea unei baze a armatei americane îi înveselește însă copilăria: împreună cu alți copii scotocea prin pubelele americanilor descoperind şi citind cu indicibilă bucurie (în original, cu ajutorul dicționarului!) comics-uri altfel intruvabile în Franța acelor ani, precum *Dick Tracy*, *Batman*, *Superman*, *The Shadow* etc.

---

1 Lb. franceză: habitation à loyer modéré. Case cu chirii moderate.

Astfel, de pe la 10-11 ani, a început să scrie „romane”, de câte 10 pagini, pe care le citea colegilor. În liceu avea reputația făcută: unii profesori îl disprețuiau și-i spuneau că n-o să facă nimic în viață; alții însă îl admirau și-i prevesteau o carieră de scriitor. Ajuns – în mod natural – student la litere, îşi trimite scrierile pe la diverse publicații şi debutează astfel, la 21 de ani, în paginile unui fanzin obscur. Persevereză, de altfel nu ştia şi nu voia să facă altceva, şi în 1978 primește Marele Premiu al SF-ului francez pentru nuvela *Funnyway*. În sfârșit, după zeci de refuzuri, editurile încep să-l ia în seamă şi Denoel îi deschide porțile, publicându-i în 1980 romanul *Vue en coupe d’un ville malade*. Urmează alte 150 de romane.

În anii ’80, Serge Brussolo a revoluționat prin stilul lui original și distinctiv literatura science-fiction franceză. Considerat de unii critici o enigmă imposibil de clasificat, Brussolo, un scriitor unic şi baroc, este creatorul unor universuri literare halucinante, construite cu ajutorul unei doze specifice de violență și sexualitate, care i-au adus un public format din cititori pe cât de fideli pe atât de pasionați.

Opera lui a fost la început publicată în fanzine. Primul lui text publicat a fost *L’Evadé*/Evadatul apărut în periodicul *L’Aube enclavée* în 1972. *Funnyway* (Funnyway, în Jurnalul SF nr.163), o altă nuvelă, publicată în 1978, a fost recompensată în 1979 cu Marele Premiu al Literaturii Science-Fiction Franceze/*Le Grand Prix de la Science-fiction Française*. Câțiva ani mai târziu, în 1981, Brussolo câștiga același premiu, însă la categoria roman, cu *Vue en coupe d’une ville malade*/Vedere în secțiune a unui oraș bolnav. Un alt roman, *Les Semeurs d’abâmes*/Semănătorii de abisuri (publicat în 1983) va fi recompensat cu Premiul Apollo în 1984. Un număr mare de romane au fost publicate în colecția *Anticipation* a editurii Fleuve Noir și în colecția *Présence du futur* a editurii Denoel.

După ce inițial a scris numai science-fiction, Brussolo a abordat mai târziu alte genuri literare, precum romanul istoric sau cel aparținând genului thriller. Este, de

asemenea, autorul unei serii de cărți pentru copii și tineret intitulată *Peggy Sue et les fantômes*.

Opere

Vue en coupe d’une ville malade (1980)
Les Sentinelles d’Almoha (1981)
Aussi lourd que le vent (1981)
Sommeil de sang (1982)
Les Mangeurs de murailles (1982)
Portrait du diable en chapeau melon (1982)
Traque la mort (1982)
Le Nuisible (1982)
À l’image du dragon (1982)
Le Carnaval de fer (1983)
Le Puzzle de chair (1983)
Les Semeurs d’abâmes (1983)
Territoire de fièvre (1983)
Les Lutteurs immobiles (1983)
Les Bêtes enracinées (1983)
Ce qui mordait le ciel… (1984)
Crache-béton (1984)
"Les Fœtus d’acier (1984)
La Maison vénéneuse (1984)
Ambulance cannibale non identifiée (1985)
Le Rire du lance-flammes (1985)
Rempart de naufrageurs (1985)
Abattoir-Opéra (1985)
Naufrage sur une chaise électrique (1985)
Enfer vertical en approche rapide (1986)
La Colère des ténèbres (1986)
Danger, parking miné! (1986)
Catacombes (1986) (publicată sub denumirea L’enfer, c’est à quel étage? În 2003)
Docteur Squelette (1986)
Opération „serrures carnivores” (1987)
La Nuit du venin (1987)

Les Animaux funèbres (1987)
Procédure d'évacuation immédiate des musées fantômes (1987)
L'Ombre des gnomes (1987)
Le Château d'encre (1988)
Le Voleur d'icebergs (1988)
Le Tombeau du roi Squelette (1988)
Les Écorcheurs (1988)
Le Dragon du roi Squelette (1989)
La Nuit du bombardier (1989)
Boulevard des banquises (1989)
L'Homme aux yeux de napalm (1989)
Cauchemar à louer (1990)
La Meute (1990)
Le Murmure des loups (1990)
Krucifix (1990)
Les Bêtes (1990)
Les Emmurés (1990)
Les Rêveurs d'ombre (1990)
Les Démoniaques (1991)
Le Vent noir (1991)
Les inhumains (1992)
Le Syndrome du scaphandrier (1992)
3, place de Byzance (1992)
L'Armure maudite (1992)
Rinocerox (1992)
Capitaine suicide (1992)
Abimes (1993)
Hurlemort (1993)
Derelict (1993)
Sécurité absolue (1993)
La Route obscure (1993)
De l'autre côté du mur des ténèbres (1993)
Mange-monde (1993)
Armés et dangereux (1993)
La Maison de l'aigle (1994)
Le visiteur sans visage (1994)

Le Chien de minuit (1994)
Le Sourire noir (1994)
La Moisson d'hiver (1995)
Conan Lord carnets secrets d'un cambrioleur (1995)
Profession: cadavre (1995)
La Main froide (1995)
Conan Lord le pique-nique du crocodile (1995)
La fille de la nuit) (1996)
Ma vie chez les morts (1996)
Promenade du bistouri (1996)
Les Ombres du jardin (1996)
Le Château des poisons (1997)
La Cicatrice du chaos (1997)
Les Enfants du crépuscule (1997)
L'Armure de vengeance (1998)
Le Labyrinthe de Pharaon (1998)
Les Prisonnières de Pharaon (1999)
Le Livre du grand secret (1999)
Baignade accompagnée (1999)
Le Manoir des sortilèges (1999)
La Chambre indienne (2000)
Iceberg Ltd (2000)
Dernières lueurs avant l'aube (2000)
Le labyrinthe de Pharaon (2000)
La Princesse noire (2004)
Les Cavaliers de la pyramide (2004)
La Mélancolie des Sirènes par trente Mètres de Fond (2004)
La Maison des murmures (2005)
La Fille aux cheveux rouges – Le Chemin de cendre (2006)
La Fille aux cheveux rouges – Rivages incertains (2006)
La Fenêtre jaune (2007)
Ceux qui dorment en ces murs (2007)
Le masque d'argile (2008)
Dortoir interdit (2009)
Ceux d'en bas (2010)
Les louvetiers du roi (2010)

Serii

Les aventures de Marion
Pèlerins des ténèbres (2000)
La Captive de l'hiver (2001)
D.E.S.T.R.O.Y.
D.E.S.T.R.O.Y. 1 – L'homme de la banquise (2007)
D.E.S.T.R.O.Y. 2 – La prisonnière du ciel (2008)
D.E.S.T.R.O.Y. 3 – Territoires de fièvre (2008)

Literatură pentru tineret

Peggy Sue et les fantômes
Peggy Sue et les fantômes: Le Jour du chien bleu (2001)
Peggy Sue et les fantômes: Le Sommeil du démon (2001)
Peggy Sue et les fantômes: Le Papillon des abâmes (2002)
Peggy Sue et les fantômes: Le zoo ensorcelé (2003)
Peggy Sue et les fantômes: Le Chateau Noir (2004)
Peggy Sue et les fantômes: La Bête des souterrains (2004)
Peggy Sue et les fantômes: La Révolte des dragons (2005)
Peggy Sue et les fantômes: La Jungle Rouge (2006)
Peggy Sue et les fantômes: La Lumière mystérieuse (2006)
Sigrid et le mondes perdus
Sigrid et le mondes perdus: L'Oeil de la pieuvre (2002)
Sigrid et le mondes perdus: La fiancée du crapaud (2002)
Sigrid et le mondes perdus: le grand serpent (2003)
Sigrid et les mondes perdus: les mangeurs de muraille, 2005
Élodie et le maâtre des rêves
Élodie et le maitre des Rêves (2004)
Nouchka
Nouchka et les géants (2007)
Nouchka et la couronne maudite (2007)
Nouchka et la caverne aux mille secrets (2007)

Sub pseudonimul Zeb Chillicothe
(în colaborare cu Christian Mantey)

Les Hommes tritons (1986)
Les Tourmenteurs (1987)
Les enfants du feu (1987)

Sub pseudonimul Kitty Doom

L'Empire des abâmes (1997)
Les Invisibles (1997)
La Forteresse blanche (1998)
Sub pseudonimul Akira Suzuko
Les Harponneurs d'étoiles (1998)
La Meute hurlante (1998)
Le Fils des loups (1999)

Sub pseudonimul D.Morlok

Le Clan du grand Crâne (1998)
Les Guerriers du grand Crâne (1998)
Les Dieux du grand Crâne (1998)

Traduceri în limba română
(în ordinea cronologică a apariției în România)

Carnavalul de fier, Editura Romcart, 1991
Ira Melanox, Editura Valdo, 1992
Moartea cu Melon, Editura Savas Press s.r.l., 1993
Doctorul schelet, Editura Savas Press s.r.l., 1993
Lacăte carnivore, Editura Savas Press s.r.l., 1994, Traducere Mihnea Columbeanu
Mâncătorii de ziduri, Editura Aldo Press 1997
Bulevardul Banchizelor, Editura Lucman, 2004
Destroy, Editura Lucman, 2006

Krucifix, Editura Nemira, 2006
Haita (roman), Editura Nemira, 2006
Coșmar de închiriat, Editura Nemira, 2006
Mâna rece, Paralela 45, 2007
Peggy Sue şi fantomele. Somnul demonului, Editura Aramis, 2007
Peggy Sue și fantomele. Ziua câinelui albastru [1], Editura Aramis, 2008

Pentru Sylvie,
Mac Mako,
Poko maimuța și ceilalți...

Prolog

Trenul se strecoară prin noapte. Locomotiva scobește în grosimea tenebrelor, devorând șinele, împroșcând o trâmbă de funingine pe care curentul o alungă în urmă, pe deasupra vagoanelor, asemeni unui voal de mireasă pe negativul unei pelicule fotografice.

Nici urmă de lumină în compartimente, nici măcar o lampă de veghe pe culoar, nimic, decât șirul celor zece vagoane oarbe în care cea mai slabă rază pare să fie tabu. Un convoi obscur care se înșiră în beznă, un ciudat tren-fantomă, cu pasageri bâjbâind.

În al optulea compartiment din capăt, așezat în fotoliul rezervat cu numărul 1234 (în sensul înaintării trenului, locul de lângă geam), se află un bărbat. Un bătrân cu pielea cenușie, vizibil jenat de un costum prea larg pentru el. Mărul lui Adam i se agită neîncetat de-a lungul beregatei acoperite de o piele aspră și zbârcită. Mâinile îi tremură pe coapsele slăbite ca două lighioane smochinite, pistruiate cu nuanțe de galben și brun. Îl cheamă David, se îndreaptă către Orașul Oracolelor. Se apropie de șaptezeci de ani.

Imediat ce garnitura va opri cu un urlet interminabil de frâne, bătrânul își va apuca pălăria de fetru cu bor rulat, valiza din carton prost și va coborî împreună cu ceilalți călători.

Niciun moment nu o va remarca pe tânăra femeie cu cozi

întunecate, care-l observa cu aviditate din capătul opus al peronului. Era înveșmântată cu o cămașă grosolană din pânză țărănească, strânsă în talie, pe deasupra căreia purta o vestă de marochin. O pereche de cizme de vânătoare, cu tocurile scâlciate, îi adăpostea picioarele goale. David va trece prin fața acestei apariții fără s-o vadă, fără să-l mire măcar aspectul ei medieval. Apariția de mai sus se numește Sirce și se află acolo de câteva zile, în așteptarea lui.

De asemeni, bătrânul nu-l va vedea nici pe omul cu pelerină de piele purpurie, care se ascundea cu grijă în spatele geamului biroului pentru bagaje de mână. Nimeni nu cunoaște numele acestui personaj, dar craniul ras, obrajii pudrați în alb, după moda japoneză, gura puternic conturată cu roșu de buze, îl desemnează drept Maestru al Vorbelor. Mai exact, un flecar al confreriei Ciclicilor.

Nu, David nu va vedea nimic din toate astea. Nici pe bărbat, nici pe femeie, încă nu știe că, pentru acești doi jucători, va deveni curând pionul a cărui sosire era așteptată de atâta vreme pe eșichierul sumbrelor lor combinații...

O partidă în care se va angaja și despre care acum nu are nici cea mai vagă idee. Nu este decât un biet bătrân, un bătrân dintre cei cinci-șase, asemeni lui, care debarcă zilnic pe peronul Orașului Oracolelor, stațiunea balneară uitată de hărțile oficiale.

Da, în câteva minute, locomotiva se va urni greoi din loc, intriga va putea începe. Îl cheamă David. O cheamă Sirce.

Celălalt nu are nume, dar foșnetul greoi al capei de piele purpurie face cât toate cărțile de vizită. Și, mai ales, cele ale Maeștrilor Vorbelor...

ORAȘUL ORACOLELOR

Noaptea mânjea contururile trenului cu vagoanele spoite ciudat cu catran. Obscurul era atât de profund, că la zece metri distanță devenea practic imposibil să detectezi formele convoiului. Doar scăpările spasmodice de vapori, izbiturile bielelor și pistoanelor mai indicau prezența acestuia.

David făcu câțiva pași pe peron, având impresia că un animal enorm și invizibil gâfâie în beznă în ritmul unei copulații monstruoase. Apucă valiza și porni către ieșire. A fost obligat să facă tot acest drum în cea mai completă obscuritate, sub ochiul suspicios al unui șef de tren ce veghea crâncen ca niciun pasager să nu încalce consemnul și să se apuce să citească ziarul la lumina unei lanterne. A trebuit să se deplaseze bâjbâind de-a lungul culoarelor în căutarea toaletei. Degeaba. Sfârșind prin a se rătăci, urinase, la întâmplare, pe ușa unui compartiment, nemaifiind în stare să ajungă la locul său. Un controlor l-a luat de mână și l-a condus ca pe un copil.

„... Ăsta-i regulamentul, îi șoptise omul cu uniformă, nu putem face nimic. Nimeni nu are voie să cunoască traseul trenului. Nu mai departe decât acum trei luni, niște fanatici religioși au încercat să ne bombardeze. Linia care duce spre Orașul Oracolelor nu e privită cu ochi buni, e clar! Ca atare, luăm măsuri de precauție. La început puneam storuri negre sau vopseam ferestrele în albastru pentru a nu lăsa lumina să răzbată în exterior. Se găsea însă întotdeauna un cretin care să spargă geamul... Acum nu mai avem lumină deloc! E

mai sigur așa!”

Suspină. Peronul se golea.

Fără să arunce măcar o privire către tovarășii lui de drum, David intră în sala pavată eu dale pătrate. Un panou emailat se legăna atârnat de plafon, încadrat de două ventilatoare imense de aramă. Pe el citi:

Ați ajuns în Orașul Oracolelor.
Nu încercați să aflați unde vă aflați.
Siguranța dumneavoastră depinde de liniștea dumneavoastră.

David ridică indiferent din umeri și păși pragul toaletei. Se simțea obosit, ba, mai mult, uzat. Răsuci robinetul de la chiuvetă, își umezi palmele și le lipi de față. În oglindă, își văzu propria imagine. Ridurile care-i striau fruntea, tâmplele, obrajii, îi păreau în seara asta mai adânci ca niciodată. Bătrân. Cuvântul i se izbi de dinți ca o reverberație. Era bătrân. O zumzăială ciudată îl făcu, deodată, să ridice capul. Deasupra oglinzii, atârnat de niște fire răsucite, un biet bec de 40 W picura o lumină gălbuie, de lumânare la cap de mort. Dinspre el provenea zgomotul. Primul gând îi zbură la un scurt circuit, dar imediat privirea i se agăță de un minuscul punct negru, suspendat în mijlocul balonului de sticlă. O pată zburând dezordonat, prizonieră... Aţâţat de curiozitate, se ridică pe vârful picioarelor, înălțându-și nasul la nivelul lămpii. Insecta, poate o călugăriță, părea să degajeze o energie dureroasă, cu singurul scop de a se menține pe peretele de sticlă netedă la o distanță convenabilă de filamentul incandescent. David se întrebă cum putuse pătrunde această gâză în interiorul balonului și să supraviețuiască într-un mediu atât de ostil, luptând din greu să scape atât de asfixiere, cât și de foc. În nenumărate locuri, carapacea și elitrele sale prezentau urme de arsuri. Unul din picioruşele minuscule, din spate, cu articulații atât de complicate, rămăsese contractat într-un mod ciudat, ca scos din uz. Bătrânul închise ochii, încercând

să șteargă de pe retină imaginea strălucitoare a filamentului. Nu era prima oară când remarca prezența insectelor în interiorul termometrelor, tuburilor cu neon... În acest moment, gâza cedă. David văzu micul corp chitinos, cenușiu, lovind peretele de sticlă, înainte de a încerca să acționeze întrerupătorul, becul explodă cu un pocnet sec, încăperea fiind brusc cufundată în beznă, în obraz simți o furnicătură neplăcută, acolo unde deflagrația încrustase particule fine de sticlă. Degetele atinseră pielea, pe care barba neagră de dimineață o făcea zgrunțuroasă. Puțină umezeală, puțin sânge.

Se aplecă, bâjbâind în căutarea valizei. Pălăria de fetru englezesc îi irita fruntea. Rezistă nevoii de a-și scoate batista (pentru a șterge panglica interioară din piele) și traversă glonț sala. Fără să ridice ochii.

Afară, un cabaret agățat de flancul unei construcții înalte îl agresa cu reclama luminată puternic. Era o tavernă încercuită de arcadele tenebroase ale unei piațete acoperite sau ale unei galerii rezervate prostituatelor. Degaja o miasmă înțepătoare de poșircă trezită și de secreții genitale. Pe scările ce urcau spre terasă fusese înlănțuită o gorilă împopoțonată ridicol cu o salopetă din mătase galbenă. Jivina musculoasă arunca asupra consumatorilor o privire buimacă, jonglând neglijent cu câteva bile strălucitoare. Proprietarul cabaretului, un tip micuț și chel, cu fața roșie, se ținea la distanță, cu o găleată de plastic în mână. Apropiindu-se mai mult, David zări o băltoacă între picioarele maimuțoiului și de asemenea o pată întunecată pe salopetă în partea inferioară a corpului. Înțelese că animalul captiv se vedea constrâns să urineze pe el, cât era ziua de mare. Surprinzând privirea trecătorului, omulețul vărsă conținutul găleții între labele gorilei, ștergând imediat urmele incriminatoare. David își continuă drumul. La agenție i se precizase că hotelul se afla chiar la capătul străzii și că avea o cameră reținută pe numele „Dl. Sat”. I se recomandase foarte ferm să nu uite acest cuvânt-cod. Totodată i s-a interzis să și-l noteze pe ceva. Promisese, argumentând că nu avea probleme cu

memoria, în pofida vârstei sale avansate.

Înainta cu ochii țintuiți pe trotuar. Fără curiozitate. Era indiferent la arhitectura barocă a acestui centru de pelerinaj, care nu figura pe nicio hartă oficială de mai bine de două veacuri. Înainta, preocupat doar de gândul unui pat confortabil.

La hotel fu întâmpinat fără căldură. O femeie slăbuță, cu bluză cenușie și conci, întinse o cheie, indicându-i primul etaj. Brusc, în momentul în care puse piciorul pe prima treaptă, nu-și putu reține o tresărire de teamă. La mijlocul scării, susținut de balustrada cu care făcea corp comun, un om din lemn întunecat îl domina, înghețat într-o mișcare pe care n-o va termina niciodată. Era o statuie de peste doi metri înălțime, sculptată cu o grijă maniacă pentru detaliu. Degaja un plăcut parfum de ceară de lustruit. Ajungând în dreptul ei, David constată că nu fusese uitat nimic, nici decorația de pe reverul hainei, nici inițialele de pe batista ce-i ieșea din buzunar. Colosul strângea în mâna dreaptă o placă emailată, un dreptunghi metalic, pe care îl prezenta ca pe o legitimație de poliție și pe care se putea citi:

Părăsind Orașul Oracolelor, vei rămâne mut ca o statuie.

David se scutură, realizând că se holba la acest personaj de aproape un minut, ca în stare de hipnoză. Jos, în mijlocul salonului, proprietăreasa îl studia cu un aer nedumerit. Se strădui să-i surâdă și urcă apoi la primul palier. Nu-i fu greu să-și localizeze camera. Era o încăpere cu plafonul arcuit, ca al unui cavou sau adăpost antiatomic, cu mobile bătrânicioase, mirosind a ceară și a naftalină.

Se lăsă să cadă pe pat, cu convingerea că apăsarea oboselii lui va sfărâma somiera.

Câteva cărți, învelite în galben, ocupau etajera mai modernă, în stil cosy[2]. Erau romane polițiste, din vremuri îndepărtate, pe care le frunzări mașinal. Titlurile nu-i erau necunoscute... Amintirile ieșeau la suprafață din mâlul

2 tricotaj.

anilor. Epave pe care le credea măcinate, de neidentificat și care se dezvăluiau acum intacte... Era... Era în Deauville, în hambarul unchiului Jean... Câți ani avea? Treisprezece ani? Paisprezece ani? Era cu Kazor, cu cățelușul galben. Era casa bătrânească, cu statuia desfigurată, înălțată în mijlocul tufișurilor...

Ar fi vrut să zăgăzuiască acest flux, această hemoragie a memoriei, această „boală a bătrânilor", cum obișnuia să o numească. Dar logoreea trecutului îi umplea mintea. Se abandonă, lăsându-se legănat. Timpul curgea, fluviu invizibil, picurând către vâltori o mulțime de resturi din care a trebuit, de nenumărate ori, să se inspire pentru a recompune acel puzzle care era viața lui.

Tresări brusc. Se lovi cu capul de tăblia patului. Probabil adormise, anesteziat de amintiri și de oboseala călătoriei, își aminti din nou de statuia din lemn înălțată la jumătatea scării ce urca la etaj, de cărțile în culori țipătoare.

Cineva ciocăni la ușă; se ridică într-o rână, tresărind ca prins asupra unei fapte interzise, înainte de a avea răgazul să răspundă, ușa se deschise. Femeia cu bluză cenușie și conci înaintă câțiva pași.

— Am uitat să vă spun, începu ea cu o voce acră, nu sunteți de pe-aici și câteodată se produce un fenomen ciudat, care-i poate surprinde pe străini. O alterare a lucrurilor, nimic grav. E trecător. Dacă se produce nu vă impacientați, așteptați să treacă. Asta-i tot. Fenomenul a fost denumit *rigor mortis*[3], nu atinge decât obiectele. Bună seara.

Până să întrebe ceva, femeia ieși. Era prea obosit ca să-l mai mire ceva. Se dezbrăcă, își puse pijamaua și se strecură sub pătură. Zece minute mai târziu, dormea dus.

Senzația apăru, mult mai târziu, o dată cu zorii. Torturat de o îngrozitoare dorință de a urina, încercă să se ridice din pat. În zadar. Era ca paralizat. Deși încordați gata să se rupă, mușchii nu reușeau să miște membrele. Lupta din toate puterile să se ridice, dar rămânea încremenit în aceeași poziție fetală. Fruntea i se acoperi cu broboane de sudoare.

3 rigiditate postmortală.

Totuși, degetele jucau libere pe pernă. Era ca și cum un glumeț se amuzase să-l acopere, în timp ce dormea, cu o pătură de ciment cu priză rapidă. Vru să strige, dar cuvintele proprietăresei îi veniră în minte: rigor mortis...

Denumirea latină pentru rigiditatea cadaverică! Începea să înțeleagă. Neliniștea implacabilului încetă să-l mai sugrume. Un fenomen simplu de contractare moleculară, nimic mai mult! Sub acțiunea unui câmp magnetic oarecare, a unei radiații a cărei origine rămânea de definit, materia neînsuflețită își comprima componentele la maximum. Un burete se transforma în piatră de pavaj, cămășile îndesate pe etajerele dulapurilor în tot atâtea sculpturi suprarealiste. Cearceafurile, șervetele, fețele de masă deveniră de neîntins. Un moment se imagină desfăcându-și cu dalta patul, aruncându-și cămășile în apă fierbinte pentru a le reda suplețea inițială. Pentru prima oară, după mult timp, se surprinse surâzând.

Fenomenul încetă la fel de brusc precum începuse, își azvârli plapuma cu o aruncătură de picior, așa cum ai îndepărta corpul flasc al unui combatant căruia moartea i-a dezumflat mușchii criminali. Ieși pe coridor și porni în direcția toaletelor. Se imobiliză deasupra pisoarului, ținându-și delicat sexul între două degete, golindu-și vezica cu jeturi prelungi, sonore. Înainte de a-și potrivi din nou îmbrăcămintea, micul univers al hotelului se contrastă din nou. Pijamaua cu striuri groase albastre, ce-i acoperea trupul plăpând, căpătă consistența betonului, paralizându-l în fața vasului de faianță albă în care urina făcea acum o pată maronie. Instinctiv, încercă să facă un pas înapoi, dar mușchii se mulțumiră doar să freamăte. Se simțea ca un animal-fosilă prizonier în faleză, un mamifer înnebunit pe care lava îl acoperă cu mantia ei neagră și spumoasă. Genunchii i se încordau în zadar, articulațiile-i pârâiau de efort. Sfârși prin a renunța, înghețat într-o poziție ridicolă, cu sexul atârnând prin deschizătura șlițului de la pijamaua-platoșă. Fruntea îi era acoperită cu sudoare. Era o statuie din carne vie, manechin în vitrina unui magazin de coșmar.

Cumpărători ciudați vor defila în căutarea unor veșminte rezistente, indivizi formidabili, cu o anatomie capabilă să îndoaie materialele cele mai dure, se vor opri în fața manechinului David, vor pipăi pijamaua de oțel între degetele lor puternice, vor...

Închise ochii, înghițind în sec. Nu era decât o situație dezagreabilă, atât și nimic mai mult. Fusese prevenit: Orașul Oracolelor este fertil în manifestări derutante. Nu vă speriați, nu se ascunde nicio vrăjitorie în spatele lor. Nimic altceva decât un joc subtil de schimbări magnetice și gazoase, permutări moleculare.

„Orașul Oracolelor se află sub semnul schimbărilor. Repetați mereu asta în gând. Nimic din ceea ce veți vedea nu aparține fantasticului, magiei. Teoremele științifice, responsabile cu modificările chimice de acolo, sunt cu totul diferite de cele pe care le cunoșteați până acum. ASTA-I TOT."

Reușise să se deconecteze atât de bine, că adormi. Se trezi doar în momentul în care hainele, redevenite suple, încetară să-l mai susțină în poziție verticală, prăbușindu-se brusc pe dalele de gresie. Cu coccisul învinețit, se întoarse bombănind în cameră, jurându-și ca noaptea următoare să doarmă gol, DEASUPRA cuverturilor!

Procedă la o toaletă rapidă, se bărbieri și coborî să ia micul dejun. Sala de mese era aproape goală, nimeni nu-l salută. Dar poate că era mai bine așa. Când tipa posacă, ce asigura serviciul îi aduse platoul, o întrebă de frecvența crizelor de rigor mortis. Nu risca să rămână, la un moment dat, paralizat în mijlocul șoselei? Ori...

Servitoarea ridică din umeri:

— Nu se întâmplă decât noaptea, mormăi ea cu un ton plictisit, trebuie să dormiți dezbrăcat, atât.

Se mulțumi cu acest răspuns și se strădui să înghită cele două chiftele cauciucate, ce-i fuseseră plantate în farfurie. Proteza dentară îl deranja din ce în ce mai rău, așa încât se văzu nevoit să renunțe. Se simțea obosit, uzat. Gândurile îi formau o imensă bășică incoerentă într-un colț de creier,

avea nevoie de mult timp să le poată descurca. Era absorbit de această sarcină a clasificării când femeia cu conci îl bătu familiar pe umăr. Bluza ei gri, apretată excesiv, părea croită dintr-o bucată de carton.

— Ați dormit bine? se interesă ea, fără să aștepte să primească răspuns. Vă gândiți la întâlnirea dumneavoastră, domnule Sat? Este fixată pentru orele 15 la grote. Vă mai amintiți? Iată, aveți aici un plan, totul este indicat. Nu-l rătăciți...

Îi vorbea ca unui copil. Era oare chiar atât de bătrân? Atât de aproape de decrepitudine? Avea totuși convingerea că facultățile sale mintale erau încă neatinse. Avea, bineînțeles, această supărătoare tentație de a cerne trecutul, care-l năpădea când și când, „hemoragiile memoriei" sale, luându-l prin surprindere, dar de aici până la...

Dădu din cap, se reculese și-și înăbuși o înjurătură. Nu trebuia să-și facă probleme la fiecare pas! Era o manie de bătrân năzuros!

Rămase un timp gânditor, răsucind harta între degetele zbârcite, apoi își dădu jos șervetul de la gât.

Afară era frumos. O lumină aurie se prelingea pe fațadele baroce, netezindu-le muchiile dăltuite, ornamentele în relief, cărora le spăla umbrele, încercând să se orienteze, David făcu câțiva pași. Atmosfera era aproximativ asemănătoare cu cea a unei stațiuni pline de plimbăreți dichisiți, ici-colo orhidee la butoniere, bastoane flexibile de trestie, papioane... La vederea acestei atmosfere relaxate, fu năpădit de îndoială: figuranți? Nu era naiv, cunoștea de multă vreme practicile subterane ale agențiilor de voiaj interplanetare, care înconjurau hotelurile cu o haită de actori „indigeni" plătiți cu ziua, pentru a se înfățișa surâzători, copii cuminți, ospitalieri, serviabili și „teribil de afectuoși"...

Se hotărî să inspecteze un pic vitrinele, să-și hrănească vechea pasiune pentru obiecte, gustul pentru îngrămădiri, pentru repetare. Nu-i trebui mult timp să descopere ceea ce căuta: dugheana prăfuită și demodată aparținând unui gen de comerț din ce în ce mai rar întâlnit: giuvaiergeria-

cofetărie... Un gust acid îi înțepă limba și saliva îi invada gura, exact ca în copilărie. Vitrina îl atrăgea ca un magnet, n-o mai vedea decât pe ea, cu ramele poleite, desuete, cu caligrafia sofisticată a firmei, cu...

Meșterii cofetari se ascundeau în văgăunile prăvăliilor obscure, blindate cu încuietori și semnale de alarmă. O vitrină de sticlă incasabilă, groasă de trei centimetri, oferea privirii o armonie de sipete de satin cocoțate pe pernițe de catifea stacojie. Capacele ridicate, căscate deasupra sidefului unei dubluri din mătase albă, evocau irezistibil imaginea unei crescătorii de stridii, tronând pe vârful stâncilor submarine acoperite cu mușchi. Lumina, bătând ușor către verde-albăstrui, ce domnea în spatele sticlei, accentua această impresie prin haloul tulbure de acvariu prost întreținut, își lipi fruntea de sticla blindată, cu senzația că se apleacă asupra unui ochi de apă, rătăcind cu privirea în intimitatea verde a străfundurilor tivite cu alge brune, unde mâlul îmbătrânea la adăpost de frisoanele largului. Sediment solidificat al unei decantări încheiate în urmă cu secole și pe care nu-l va mai încreți de-acum niciun curent. Cub de opal, vitrina mirosea a sare și a iarbă de mare. David n-ar fi fost mirat să vadă scăpând din sipete bule de aer, înșirându-se apoi ca niște mătănii colcăitoare, îndreptate către suprafață.

Nu era prea indicat să întârzii în fața unei bijuterii-cofetării. Negustorii prețioaselor obiecte nutreau, în general, o frică panicardă față de un posibil jaf. Ochiul trebuia să se mulțumească cu aceste scurte viziuni, cu aceste plonjări fugitive în adâncul vitrinelor, pentru a se impregna cu imagini pe cât de brutale, pe atât de efemere. Fiecare sipet etala pe limba de mătase matlasată câte o bomboană în ambalajul ei original, o poftă unică înrobită în celofanul multicolor. O cochilie de zahăr dur, pecetluind un nucleu de cremă rară, o pastilă de miere încorsetând lichior violet, un drajeu neted ca un ou de marmură, lustruit, satinat, cu arome de migdale prăjite... Iar caramelele... Cuburi de pastă brună sau aurie, paralelipipede de ambră clară sau jad moale, oferite dinților, tandre și fragile.

Da, fiecare bomboană provenea din îndepărtatele comori ale cofetăriilor regale. Rețete uitate (distruse ca măsură de prevedere!) prezidaseră la elaborarea lor, conservanți puternici le permiseseră să traverseze secolele fără să-și piardă savoarea și rămăseseră intacte, la fel de proaspete ca în acea seară caldă când au fost depuse, pentru prima oară, pe masa Cleopatrei, în cutiuțele Lucreției Borgia sau în bomboniera lui Ludovic al XIV-lea...

David se înfioră, cuprins de o febră subită. Erau acolo bomboane a căror valoare atingea cu ușurință cincizeci de carate. Ar fi dat două degete de la mâna dreaptă pentru a putea, fie și pentru un minut, să examineze certificatele care le atestau proveniența!

Sufletul său de colecționar se deșteptă la incantațiile cupidității. Știa sigur că anumite pastile de ciocolată necesitau cincisprezece ani de savante elaborări, că acadelele și trufele fuseseră supralicitate în penumbra sălilor de vânzare devenite brusc isterice, că...

Un reflex în spatele lui îi semnală că proprietarul îl observase. Un marțian probabil, din tribul Ghojäs, ca toți confrații săi. Erau niște oameni scunzi, grăsuți, cu pielea de culoarea fildeșului vechi. Gura le era umplută de o limbă cu papile hipertrofiate, obligându-i să se hrănească cu ajutorul unui tub osos ce pornea din gât până la nivelul mărului lui Adam. Această alimentație exclusiv lichidă, injectată cu ajutorul unei pompițe de cauciuc, nu-i jena absolut cu nimic. Ba mai mult, neintrând în contact cu mucoasa gustativă, îi proteja pe omuleți de gusturile vulgare. Veritabil organ de expertiză, limba le servea doar la atestarea valorii bucățelelor dulci peste care erau stăpâni. Merita să-i vezi mângâind suprafața bomboanei cu o pensulă mică cu peri rigizi, punând apoi smocul de jder pe capătul enormului apendice care le umfla obrajii, violet, ca cel al unui spânzurat, închizând ochii și enunțând telepatic sentința: *„Fondant de sake, a treia dinastie. Ușoară alterare a zahărului datorată umidității. Șaizeci de carate.”*

Știința cofetarilor mesopotamieni curgea în venele lor,

împreună cu secretele bucătăriei faraonilor și misterioasele rețete de patiserie alchimiste ale lui Nicolas Flamel...

David își încorda plăpânzii mușchi pentru a se desprinde de vitrină. Reuși cu prețul unei adevărate dureri fizice. Pasiunea obiectelor îl făcuse să trăiască toți anii ăștia! Era normal ca sub cenușa timpului să mai mocnească jarul, care la cea mai mică provocare să aprindă o nouă flacără.

Inima îi bătea tot mai tare și respira greu. Se hotărî să se așeze pe terasa unei cafenele. Mâinile îi tremurau, transpirate, pe marmura neagră a măsuței. Comandă ceva cu vocea alterată a unui bătrân astmatic. Sub pleoape îi dansau imagini ciudate, o horă de obiecte heteroclite... Strânse din dinți, dar asta nu-l ajută cu nimic. Memoria începea s-o ia razna. Ca dintr-un burduf înțepat, picăturile cădeau una după alta. Izolate la început, formară în curând o băltoacă... NU! NU TREBUIA...

Copil fiind, i se povestise că tatăl său înnebunise când, scoțându-și casca, auzise pentru prima oară urletul atroce al planetelor ce se prăbușeau în spațiu. David nu avusese niciodată curajul să asculte acest zgomot, prizonier al unei benzi magnetice dintr-o casetă aruncată în fundul unui sertar. Mult mai târziu, după moartea părintelui său, descoperise printre hârtiile lui personale o piatră plată, vitrificată și fosforescentă. Foarte frumoasă. Cu ajutorul unui laser portabil, o mână necunoscută scrisese neîndemânatic câteva cuvinte:

Cosmosul este un covor de pânză pictată; împăturit, încape într-o valiză.

Ca urmare, această fraza simplă simboliza pentru el ecuația magică ce rezuma întreaga colecție: un univers într-un sertar...

Originea bolii sale se afla aici.

NU! ALUNGĂ...

Își jurase să nu se mai gândească la asta. Își vârî buzele în citronadă. Aciditatea îi zgândări imediat limba și apoi

stomacul. Revenea la realitate. Trecutul se îndepărta ca o pală otrăvită, suflarea unui miros urât adus de vânt, o fantomă care nu avusese timp să se materializeze... Nu putuse niciodată să-și termine colecția LUI. Adăpostul pe care și-l alesese ca loc de muncă se prăbușise în capul lui, măturat de o alunecare de teren. Printr-un miracol incredibil scapă înhumării de viu. Amnezic, acoperit de plăgi, vagabondase pe câmpul plin de ruine ce părea că se întinde până la infinit. Această hoinăreală comatoasă îl aruncă, după săptămâni de rătăcire, la marginea unui teritoriu presărat cu vălătuci de sârmă ghimpată. Fu luat în primire de oameni în uniformă și izolat. Carantina îi permise să-și mai adune mințile. I se explicase că distrugerea capitalei fusese totală, creditele de reconstrucție nu fuseseră deblocate și că se luase hotărârea să se decreteze zona bombardată insalubră. Războiul se terminase de unsprezece ani. Teritoriul, cu geografia și clima puternic afectate de folosirea armelor chimice, se întorcea încet către evul mediu... Primi toate aceste informații într-o stare de zombi... Când ceru să se efectueze căutări pentru degajarea dintre dărâmături a obiectelor favorite din colecția sa, stârni un surâs, înainte de a fi condus ferm în camera lui sterilă.

După o lună abia înțelesese că avea ȘAPTEZECI de ani.

Petrecuse mai bine de douăzeci și cinci de ani în peștera-adăpost, acoperit de strălucirile colecției sale... Revelația avu efectul unui electroșoc. Trei zile nu-și găsi somnul.

Ordinatorul central recunoscuse clar implantul de identificare grefat sub piele, pensia din urmă îi fusese plătită destul de repede. La fel și sumele lunare din Fondul de Ajutor pentru bătrâni refugiați. Averea, astfel adunată, îi permitea să-și sfârșească „viața” într-un azil de stat, relativ confortabil. Oscilase două săptămâni între această soluție și sinucidere. Atunci auzise despre Orașul Oracolelor... Speranța îl aruncă din nou în rândul oamenilor. Trecuse aproape o lună de atunci...

NU TREBUIA SĂ SE MAI GÂNDEASCĂ LA TOATE ASTEA...

Mâinile nu-i mai tremurau. Adăugă puțin zahăr în lichidul

galben-tulbure. Prăvălia bijutierului-cofetar își pierduse subit puterea de atracție. Rămase s-o mai contemple un minut. Se povestea că bomboanele, îmbogățite cu timpul, puteau atinge o incredibilă valoare calorică, înghițirea imprudentă a trei sau patru era echivalentă cu condamnarea la obezitate peste noapte! Comorile, ce puteau fi distruse cu câteva lovituri de măsele, îl fascinaseră din totdeauna pe David. Fragilitatea le conferea un surplus de valoare. Mai mult, ideea de capodoperă mestecată, digerată, avea ceva insuportabil și delicios în același timp. Caloriile se preschimbau în grăsime, opera de artă devenea parte integrantă din vandalul care o spulberase între fălci! De altfel, era vorba de distrugere sau doar de transmutare? Obezul, infirm voluntar, nu se ridica el la rangul de comoară artistică? Rezultatul logic al dulciurilor destinate ingerării, grăsimea, colacii de șunci, nu reprezentau, de fapt, stadiul final al creației, ultima verigă a lanțului?

David visă îndelung asupra acestei teorii. Orice lanț, orice structură, orice amalgam îl trăgeau înapoi spre vechile lui obsesii. Adunările, sumele, recapitulările îl îmbătau în cel mai înalt grad. Viața lui se rezuma la aceste enumerări, reîncepute mereu de la capăt, la aceste coloane al căror rezultat final spera că va duce la o modificare radicală, o lumină total nouă...

A NU SE MAI GÂNDI LA ASTA!

Își mușcă limba până ce-i țâșni sângele, întețită de aciditatea băuturii, durerea îi aduse lacrimi în ochi...

Scufundat în gânduri, nu remarcă femeia ce se instală pe terasa ceainăriei din față. Cu cozile-i negre, cu pulpele-i groase ieșind din cizmele înalte de vânătoare, tânăra avea ceva sălbatic, aducând insolitul în acest decor bătrânicios și călduț.

Numele ei era Sirce. Îl urmărea de la debarcarea lui pe peronul din Orașul Oracolelor, mai fidelă decât o umbră.

El nu o observase. De aproape douăzeci și patru de ore fata studia un bătrân de șaptezeci de ani, trăind zidit în universul lui de miop, cu atenția rece și crudă a entomologului ce se

pregătește pentru disecție. Cunoștea totul despre el. Tot sau aproape tot. Mai ales, știa ceea ce el ignora încă. Dimineață recitise pentru a mia oară vorbele profeției. Le făcuse să se rostogolească vii pe limbă, degustându-le savoarea de fier.

Deocamdată era bătrân, dar mâine... Se cutremură.

Nu avusese probleme să se strecoare în localul agenției și să studieze dosarul moșului. Oricum, nu aflase nimic ce nu bănuise dinainte. Știa acum cu certitudine că se retrăsese dintre oameni la vârsta de patruzeci de ani și că petrecuse următorii douăzeci și cinci închis în adâncimea unui adăpost antiatomic pentru a-și satisface pasiunea obsesivă pentru obiecte și colecții. Da, știa toate astea, dar nu erau lucrurile cele mai importante.

Își puse mâinile pe pulpele goale și palide ce atrăgeau privirile bărbaților. Dacă reușise să-și păstreze forma fizică prin exerciții de gimnastică repetate, nu putuse face în schimb nimic împotriva palorii cenușii a feței. Paloarea pușcăriei, marca lividă a carcerei. Câți ani avea acum? Nu era în stare să precizeze. Treizeci și doi, treizeci și trei? Poate mai mult, după ridurile fine de pe frunte și parantezele ce-i încadrau gura.

Alungă aceste gânduri frivole, înfigându-și unghiile în fața interioară a coapselor, un obicei căpătat în timpul detenției. Durerea, curând insuportabilă, mătură veleitățile de autocompasiune.

Mâine, poate chiar diseară, David va primi semnul. Cuvântul se va imprima în creierul său cu litere de foc. O incantație mai curând decât un cuvânt, un mesaj al trecutului pe care nu-l mai auzise nimeni de aproape un veac. Diseară, poate mâine, sticla aruncată în ocean va atinge, în sfârșit, nisipul unei plaje, după o derivă de treizeci și șase de mii cinci sute de zile pe talazurile circulare ale limburilor Homakaïdo.

HOMAKAÏDO... Silabele îi ardeau gura, buzele ar fi putut să le înșire spasmodic ore întregi, până la fascinație, până la hipnoză...

Își întoarse privirea din nou spre David, cramponat de

citronada sa în capătul celălalt al străzii. Un bătrânel. O rămurică pe care o suflare ar putea-o strivi, își imaginã arterele întărite, bronhiile calcifiate, articulațiile răsucite. Cât despre piele... Îi era tovarăș de paloare, frate cu fața cenușie. Aparținea și el rasei claustraților. Dar mâine se va schimba tot, fluviul își va întoarce cursul. Mâine la aceeași oră, Sirce și David se vor deplasa pe aripa vântului. Vor deveni pelerini... Homakaïdo...

Febra așteptării o făcea să tremure în arșița zilei. La ce se gândea el în acest moment? La colecțiile lui, probabil! Remarcase oprirea lui prelungită în fața prăvăliei cofetarului. Pasiunea mai ardea încă sub învelișul obosit? Era poate un semn favorabil, nu va refuza căutarea. De altfel, avea de ales? Din clipa în care pusese piciorul în Orașul Oracolelor își pecetluise destinul. Din acel moment nu-și mai aparținea, nu mai era decât un obiect, o unealtă, ca și ea, Sirce...

Femeia luă o înghițitură de ceai. Gâtul, sugrumat de nervozitate, se contractă dureros pentru a lăsa să treacă lichidul.

În acest moment, văzu omul cu mantie de piele roșie traversând strada. Tresări și se retrase la adăpostul umbrelei de soare, dar bărbatul nu privea în direcția sa. În pofida căldurii, machiajul acestuia rezista cu succes la transpirație, iar obrajii pudrați în stil japonez ofereau un aspect mat, de aripă de fluture, lipsit cu desăvârșire de strălucire.

Figuranții cu bastoane sau cu nuielușe de stuf, care tropăiau în jur, aveau aerul de a nu-l vedea. Individul se deplasa fără grabă, în unduirea greoaie a mantiei purpurii... Pupilele muritorilor de rând nu îndrăzneau să-i atingă nici măcar umbra. Sirce strânse pumnii. Era pentru a treia oară în douăzeci și patru de ore când Maestrul Vorbelor se scălda în apele ei. Pe cine urmărea? Pe David? Însemna atunci că trebuia să admită că redutabila confrerie a flecarilor și a taciturnilor era la curent cu profeția? Groaznic! În cazul ăsta, de ce nu-l lichidaseră pe acest fragil moșulică, simulând un accident, înainte ca iremediabilul să se producă?

Își înghiți cu greu saliva îngroșată...

Sau poate „Ciclicul” o urmărea chiar pe ea? Nu, nu era deloc credibil. N-ar fi fost singuri, în primul rând, și-apoi i-ar fi venit ușor de hac unei evadate, fără a fi implicat apoi într-un proces. O băutură bine dreasă într-o tavernă, o lovitură de cuțit în umbra unei străzi, un mesaj trimis dintr-un balcon de o arbaletă...

Făcu o mutră neputincioasă. Planurile întortocheate, ascunse sub măștile pudrate, erau adesea greu de înțeles. Știa că Orașul Oracolelor, cu fațadele lui albe, nu era decât un decor de carton spoit, o mască de stuc în spatele căreia domnea legea crâncenă a Maeștrilor Vorbelor, din care făcea parte și personajul din fața ei... Se crispă. Nu avea timp de speculații. Va fi în stare să le dejoace viclenia, cunoaște regulile jocului la fel de bine ca ei, dacă nu chiar mai bine... A plătit șapte ani din viață pentru a le învăța.

De cealaltă parte a bulevardului, David plutea în derivă la mii de leghe de zona acestor combinații strategice. Privirile celor doi, țintuite în spatele lui, nu-i ardeau ceafa. Se scufunda în sine însuși din ce în ce mai adânc. Se prelingea, naufragia în smârcurile memoriei. Se îmbăta cu efluviile trecutului, asemeni unui opioman, inspirând cu lăcomie prin mușțiucul pipei. Transpira. Mâinile umede îi alunecau pe paharul gol. Se hotărî să plătească. Se ridică. Articulațiile îi trosniră... Își aminti brusc de întâlnire, se uită cu teamă la ceas. De pe urma interminabilei vacanțe în peștera-adăpost rămăsese cu această tară: completa imposibilitate de a evalua psihologic scurgerea timpului. Treceau două ore și el avea convingerea că nu se oprise decât un minut. O săptămână se contracta într-o după-amiază. Sustrăgându-se mereu fluxului temporal, sfârși prin a tulbura, a perverti măsura subiectivă a orelor. Ar fi avut nevoie să trăiască o vreme cu nasul lipit de cadranul unei pendule, pentru a se vindeca.

Căută în buzunar harta, și de bine de rău, se orientă. Grotele se situau în mijlocul parcului de flori, pe o înălțime ce se simțea artificială, din ciment susținut de nenumărate

grinzi și fier-beton. Îi amintea de munții falși ce împânzesc grădinile zoologice și pe care țopăie trist capre sau maimuțe. O frică subită era cât pe ce să-l întoarcă din drum. Se dojeni. Tocmai acum când era atât de aproape de mal? Atunci ce i-a mai trebuit să-și arunce toată pensia pentru a cumpăra un loc aici? Înjură.

Se gândea doar la un loc unde să mănânce, să se îndoape cu imitațiile bomboanelor vândute de giuvaiergiul marțian: colecțiile acestuia îl vlăguiseră, îl secătuiseră. Se lăsase vampirizat de obiecte. Uitase să mai trăiască. Și-acum moartea-l prinsese în capcană. Cursa pierdea din viteză, murea ca în imobilizarea irațională a veșmintelor la hotel, dar la el rigor mortis va fi definitivă! Nu va mai exista deșteptare, nici întoarcere la suplețe, la freamăt. Se va duce la fund, înțepenit într-o ultimă sufocare, prăbușit, cu pielea cenușie, destinat căderii fără sfârșit... Dar el nu voia să cunoască imobilitatea, își dorea mersul, fuga, mișcarea metamorfozărilor perpetue...

Trebuia să meargă la grote...

Merse în zigzag printre sere masive, bazine, oprindu-se să-și mai tragă respirația în umbra unui foișor acoperit cu verdeață. La poalele „muntelui” un gardian în uniformă îi ceru politicos, dar ferm, să se legitimeze. Un mic aparat decodifică indicațiile implantului magnetic ascuns sub piele. Cum totul părea în ordine, i se indică să urmeze drumul înainte, traversând meandrele unui drum îngust de beton învechit artificial, presupus a imita stânca. Domnea o umezeală de peșteră, furnicături din ce în ce mai neplăcute îi străbăteau bronhiile, transformându-se iute într-un acces de tuse violentă. Imediat apăru un omuleț cu pielea maronie, zgrunțuroasă, îmbrăcat cu eleganța țipătoare a unui comediant de bâlci sau a unui prestidigitator. O mustață imensă îi ascundea buza superioară.

— Aș putea să vă întreb care este numele dumneavoastră? făcu el cu o voce folosită mai curând în liniștea catedralelor.

— Domnul Sat, șuieră David, care-și recăpăta cu greu suflul.

— Chiar așa, domnul Sat, toarse cealaltă figură, subit umflată de o mulțumire de sine, perfect comercială. Cred că veți fi mulțumit de serviciile noastre. Nu mă voi lansa în detalii tehnice, îi plictisesc în general pe clienții noștri. Totuși, vreau să insist asupra unui lucru precis! Nu e vorba în niciun caz de magie sau de oarece practică ocultă. Tot ce se întâmplă aici, ține exclusiv de domeniul științific. Știință, domnule Sat, știință! Nimic altceva. Acum vă voi arăta specimenele... Îl veți alege pe cel care vă va părea cel mai adecvat, contează să nu resimțiți repulsie sau dezgust. Cred că vi s-a explicat deja? Pe aici, vă rog...

Își debita monologul fără a aștepta răspuns, ca un negustor nonșalant, care știe că marfa căreia îi face reclamă se vinde fără dificultate și, ca atare, nu are nevoie să dezvolte comori de elocvență. Coborâră cu o scară rulantă, apoi omulețul brun se opri în dreptul unui crenel prin care pătrundea o rază de soare.

— Veți privi prin această deschizătură, făcu el cu un ton conspirator. Sunt acolo! Faceți alegerea și indicați-o după simbolul tatuat pe sânul stâng. Aveți tot timpul, nu vă grăbiți.

Se îndepărtă și întoarse pudic ochii, parcă vrând să lase clientului răgazul de a se deda cine știe cărei plăceri rușinoase. David aruncă o privire prin fanta îngustă. Dădea spre un soi de grădină interioară: un mic rond de iarbă și flori aruncat în mijlocul zidăriei cenușii a „muntelui”. Așezate în diferite poziții, femei cu aer plictisit sau somnoros, toate obeze, păreau veritabile coline de carne albă și netedă, pe care nimic nu le putea zdruncina. Pythiile Orașului Oracolelor. Madonele junețiii. Un frison de gheață îi străbătu coloana vertebrală. Ajunsese la capătul drumului...

Se holba, studiind madonele chircite. Goliciunea le punea în relief cele mai mici infirmități: șuncile făcute colaci în jurul lor, atârnate în cute succesive asemeni spirelor unui arc gigantic, mulțimea bărbiilor suprapuse; coapsele acoperite de pete rozalii, constelate de noduri și celulita. Și totuși nu inspirau deloc dezgust, privindu-le chiar mai atent puteai descoperi un farmec ciudat, o savoare dură poate, dar în

niciun caz dezagreabilă.

Individul îl bătu pe spate, cu intenția vădită de a-l aduce la realitate. David se hotărî în grabă asupra celei mai impozante: o roșcovană tunsă scurt.

— Triunghiul, făcu el, retrăgându-se orbit în penumbra coridorului.

— Foarte bine, foarte bine, murmură mustăciosul. Veți vedea, totul se va petrece după dorința dumneavoastră. Știți că sunt niște venusiene autentice? Supraviețuitoarele unei rase aproape dispărute astăzi. Ieri adorate precum niște zeițe, astăzi nevoite să-și vândă farmecele pentru a-și asigura traiul. Triste vremuri, nu-i așa?

— Când va avea loc... ceremonia? i-o tăie brusc David la capătul răbdării.

— Vă vom anunța. Nu vă mai mișcați de la hotel. Când va fi gata... „pregătirea", voi trimite pe cineva cu o mașină să vă ia. Nu ratați această ultimă întâlnire, nu va mai fi alta. Trebuie să le menajez, iar dumneavoastră nu sunteți singurul nostru client, nu-i așa? Mă înțelegeți, sper?

— Bineînțeles.

Pășeau împreună către ieșire, David nu mai simțea umezeala. În momentul în care ieșiră la aer, David fu din nou copleșit de îndoieli:

— Sunt ele în stare într-adevăr... În sfârșit, să... Tinerețea, viitorul... Oare?...

Omulețul brun făcu o grimasă indulgentă, îl bătu ușor pe umăr și-i întoarse spatele, după ce aruncase o privire fugară spre ceasul de la mână. David rămase singur la poalele muntelui înecat de soare. Totul se derulase atât de rapid, încât avea impresia că visase întâlnirea cu venusienele. Fu tentat să facă stânga-mprejur, să mai arunce o privire prin crăpătura ferestruicii, dar expresia ostilă a paznicului îl descurajă. Se îndreptă către ieșirea cea mai apropiată, fără a îndrăzni să mai privească în urmă.

Totul va merge bine, nici nu s-ar putea altfel. Aceste femei erau idolatrizate pe Venus, Cryon, Magalahia și încă alți douăzeci de sateliți. Agenția, care le culesese dintr-o tabără

de tranzit, oferindu-le câte o bucată de pâine, câștiga acum o avere exploatând darurile lor excepționale. Nu era primul beneficiar al acestora.

Când ajunse în holul hotelului, era la limita puterilor. Bău o bere clocită la bar, știind bine că îi va produce arsuri la stomac, și apoi urcă în camera lui, unde se instală în mijlocul patului, înconjurat de prospectele ce i se puseseră în brațe la agenție în momentul plecării. Le citise deja de sute de ori...

„În Grecia antică, spunea anunțul, *Pythia reprezenta o femeie tânără îmbătată de emanații sulfuroase naturale, care în delirul ei avea proprietatea de a îngăima oracole sub formă de aforisme ermetice. Veneau oamenii din toate direcțiile pentru a o consulta pe ghicitoare, iar legenda îi atribuie nenumărate predicții răsunătoare. Astăzi, după milenii, serviciile noastre sunt în măsură să ofere publicului prestații mult superioare celor ale mitologicei Pythia. În fapt, institutul nostru, asigurându-și concursul exclusiv al câtorva preotese venusiene ale cultului secret al lui Ephasis, propune tuturor clienților săi o GARANTATĂ și extraordinară experiență cu Madonele junеții!”*

David se ridică. Ochii i se încețoșară, linii îi dansau prin față. Ar fi trebuit să-și potrivească ochelarii. Dar la ce bun? Cunoștea textul pliantului pe de rost. Se lăsă să cadă înapoi pe spate, căutând sprijinul pernei.

Facultățile venusienelor nu erau un secret pentru nimeni. Orice manual elementar de etnologie cosmică explica acest fenomen, cum, sub acțiunea unei febre puternice, organismul grăsanelor cultului lui Ephasis degaja o transpirație abundentă. Valuri de sudoare grasă și sărată, constituită în principal dintr-un hormon regenerator. O adevărată moleculă de revigorare, capabilă să întinerească orice țesut uman supus acestui contact. Mii de teste, toate pozitive, au făcut din această ipoteză nebunească o realitate științifică. Interminabile războaie decimaseră rasa venusiană; astăzi mai supraviețuiau doar zece reprezentante ale ordinului lui

Ephasis. AGENȚIA PRIVATA PENTRU ÎNTINERIRE ȘI EXPLOATARE A ORAȘULUI ORACOLELOR poseda, ea singură, jumătate din acest număr. Lipsite de posibilități financiare, vechile preotese transpiră pentru cei interesați, suma depusă de client determină durata cât rămâne în contact cu pielea lor.

Plătind și ultimul bănuț pe care-l avea din pensie, David obținuse un contract de patru ore. Avea mari șanse să reușească, toată lumea îi repeta asta, în timp ce el semna cecul ce golea definitiv contul din bancă. Un mare noroc... De atunci se tot documentase. Rezultate durabile se pare că se obțin după două ore de coabitare în același pat. Se vorbea de întineriri cu douăzeci, treizeci de ani pământeni. Cât despre fotografii...

Își trecu mâna pe față. Avea obrajii în flăcări, fruntea îl ardea. Tresăriri nervoase îi parcurgeau mușchii de la picioare, ar fi vrut să sară, să danseze, să se descarce de enorma tensiune ce se acumula în el. Știa că în câteva ore omulețul brun o va lua pe grăsana roșcovană, o va înveli goală într-un cearceaf umed și-o va plimba prin tunelurile muntelui, expunând-o curenților de aer, vântului tăios, frigului nocturn din grădină! O va urca chiar în vârf, abandonând-o crivățului ce bătea pe deasupra orașului. Va răci, inevitabil. O pneumonie, o pleurezie poate, și febra va creste... 30... 40...

La 41 vor veni să-l caute, puseul de febră va atinge 42. Cu cât temperatura era mai ridicată, cu atât transpirația se îmbogățea în putere de regenerare. Cel puțin așa se povestea. Va țâșni apoi din patul de suferință, transformat, de nerecunoscut...

Venusienele se refăceau foarte repede. După cincisprezece zile de convalescență erau văzute iar în grădina-enclavă în așteptarea unui nou client, a unei noi pneumonii.

David nu avea nicio remușcare pentru ceea ce urma să facă. Se trezise la șaptezeci de ani, escrocat de douăzeci și cinci de ani de existență. Războiul, mirajul colecțiilor, al operei în devenire îl îndepărtaseră de viață. Se aștepta să fie

despăgubit în cel mai scurt timp.

Strânse prospectele, le aruncă în valiză și se dezbrăcă. Nu avea chef să riște, în noaptea asta va dormi gol, întins DEASUPRA cuverturilor, astfel încât niciun obstacol să nu-l rețină când vor veni după el pentru „ceremonie”. Camera era bine încălzită. Pentru a fi cu conștiința împăcată, potrivi termostatul radiatorului la maxim. Oglinda atârnată deasupra chiuvetei îi înfățișa imaginea corpului său cenușiu, șifonat, cu pielea chircită ca a unei broaște țestoase. Cu o plăcere morocănoasă își detalie burta ofilită presărată cu fire albe de păr, pubisul chel.

„Un biet moșneag! Gândi el cu dispreț. *Un oribil moșneag”.*

Dar totul se va schimba, în câteva ore, mâine cel mai târziu. Mâine...

Se întinse, convins că nu va putea închide ochii de emoție, dar se înșela. Adormi aproape imediat și se prăbuși într-un somn fără vise.

Ridică pleoapele către patru dimineața, cu puțin înainte ca vocea proprietăresei să se audă in spatele ușii:

— Domnule Sat? Sunteți chemat la recepție. Grăbiți-vă, criza de rigiditate nu va întârzia, trebuie să plecați din hotel înainte!

Sări în picioare cu o suplețe ce nu și-o cunoștea, își trase hainele pe el în cea mai mare confuzie și coborî în goană scara, fără să-și facă probleme că trezește vecinii. Un tip în livrea de șofer îl aștepta afară. O mașină neagră luxoasă torcea în parcare, cu ușa deschisă.

— Domnul Sat?

Dădu afirmativ din cap. Omul își ridică mecanic șapca, indicându-i mașina.

— Trebuie să mergem, domnule. Febra urcă mereu. O febră foarte puternică. Domnul are noroc!

David dădu din cap fără să-i răspundă, înțelegând că voia să-i dea curaj, în speranța de a scoate de la el un bacșiș gras. Interiorul mașinii mirosea plăcut a piele de calitate. Se lăsă să cadă pe locul din spate, în timp ce șoferul demara fără zgomot. Se scufundară în inima orașului adormit, alunecând

ca pe un val de aer. Fațadele baroce se succedau, absorbite cu iuțeală în urmă, tulburate de ecouri. David avea senzația că orașul întreg începuse să galopeze în jurul automobilului, în timp ce el rămânea imobil.

— Am ajuns, domnule, murmură șoferul, nu plec de-aici, vă voi însoți la sfârșitul ceremoniei.

David făcu un gest vag din mână, stomacul i se agita dureros, iar intestinele scoteau zgomote neliniștitoare. Găsi mica alee pierdută printre coline și sere. Muntele se scufunda în noapte, ca un nor de beton plutind la nivelul solului, meteorit oprit din drumul său, o seară, pentru escală și care trăgea acum de ancore, nerăbdător să-și reia, la venirea zorilor, deriva cosmică. David încetini. Noaptea îl orbea, nu se mai putea orienta, amețeala îi copleșea creierul.

— Pe aici, domnule Sat.

O mână se așează pe brațul său. Se lăsă condus cu ochii întredeschiși. În sfârșit, lumina gălbuie a tunelului îl inundă ca o băltoacă de ulei. Îl recunoscu pe micul om brun, cu costumul lui de prestidigitator.

— Va trebui să urcăm, dar nu vă temeți, avem ascensor.

Se îndesară efectiv într-un soi de dulap metalic, care-i smulse de pe sol pentru a-i propulsa în structura muntelui. Când părăsiră liftul, se treziră în fața unei grote artificiale, în apropierea vârfului. Un vânt de gheață se prăvălea suflând asupra lor. Degetele de la picioare i se crispaseră în încălțări, David descoperi orașul dedesubt, arici de lumină chircit curios într-un cerc perfect. Era atât de aproape de hău, că simți nevoia să se împingă mai tare în picioare în speranța că va adera mai bine la sol. Căuta o balustradă, dar nu exista nimic în hăul ăsta. Doar brutala spărtură de stâncă, deschizându-se deasupra vidului. Ar fi vrut să aibă ghetele prevăzute cu tălpi lipicioase, să fie o muscă. Trei venusiene așteptau înghesuite pe marginea abisului, dârdâind în învelișul lor de pânză udă.

— Sunt în pregătire, șopti omulețul, să nu le deranjăm. Și-apoi, cred că vă e frig!

David realiză că îi clănțăneau dinții ca în plină iarnă. Reuși

să se îndepărteze de hău. Cele zece trepte neșlefuite îl conduseră către un cavou luminat de lumânări. Avu senzația neplăcută că participa la o veghe mortuară.

Grăsana se afla în mijlocul cearceafurilor răsucite pe un pat de aramă. Fruntea, obrajii, umerii, îi luceau de parcă erau unși cu ulei. Se perpelea sub cuverturile decolorate, făcând să geamă somiera, cu balele-i curgând și tremurând, semăna cu un animal ce trăgea să moară...

— Dezbrăcați-vă, îi comandă mustăciosul, nu pierdeți timpul. Voi aprinde această lumânare groasă, arderea ei totală va necesita patru ore, veți avea astfel un reper...

David se execută, creierul i se lichefiase brusc, cămașa, pantalonul i se lipeau de piele ca lipitorile. Trebui să se cojească precum un fruct încă verde, în sfârșit, era gol, toți perișorii cenușii i se ridicaseră de frig...

— Haideți odată!

Celălalt ridicase pătura, dezvelind corpul monstruos, încovoiat, acoperit de picuri mari de sudoare. Transpirația murdărise așternutul cu pete mari de culoarea urinei. Se înălța din culcuș o miasmă de cloacă, exalații intime cu miros de mâl sau iarbă de mare în putrefacție. Un miros de cupru, acid, tăios. David sări pe saltea ca un sclav condamnat, într-un bazin înțesat de murene. Omulețul trânti imediat plapuma de puf deasupra lor. O cortină impregnată cu lanolină le apăsa corpurile. David era cât pe ce să urle de silă.

— Apropiați-vă! îi ordonă individul. Lipiți-vă de ea, altfel mai bine ați fi rămas acasă!

Funcționarul abandonase orice urmă de deferență, de prețiozitate.

— Oare..., începu David, luptându-se sub mareea tentaculara a cearceafurilor îmbibate. Oare e adevărat ce se povestește? Că febra le dă puterea să se proiecteze mintal în viitor și că în delirul lor sunt capabile să descrie, ce va urma? Spuneți...

Dar omul se îndepărtase indiferent. Ușa criptei se închise cu un zgomot surd, ca o dală trântită brusc pe un mormânt. David strânse din dinți și se aruncă asupra corpului

monstruos, eșuat, cramponându-se de sânii bălăngănind, precum naufragiatul care se prinde de înotătoarele unui pește uriaș. Mintea i-o luă razna, se văzu în inima muntelui, înhățând strâns protuberanțele unei femei-munte. Se tăvălea în transpirația ei, se transformase în ventuză. Epidermele lor se plesneau una de cealaltă, sunând ca răpăiturile unui pluton de execuție. David călărea taluzul de febră, strângând între coapsele plăpânde bustul în flăcări, îl părăsise orice urmă de scârbă, o sugea, o bea, devenise un burete. Nu mai avea altă dorință decât ca ea să creeze, să plângă, să se dizolve, să se golească. Căldura sub pilotă ajunsese ca într-un furnal, îl sufoca, horcăia în ritmul bolnavei, care începuse să îndruge cuvinte fără șir, într-o limbă necunoscută. Pythiile de pe Venus... Madonele junetții... David era amețit de incantații, îmbuibat de sudoare, beat de mirosul stătut, plutea în derivă cocoțat pe spinarea unei balene rănite mortal de un harpon. Nu mai știa de câtă vreme se afla acolo. Lumânările dansau sub ochii lui o sarabandă de tort aniversar. Cânta sub o ploaie grasă și sărată, bețiv însetat de umiditate. O fericire formidabilă îi descătușa electronii din toată ființa, aprinzând o dureroasă erecție între coapse. Sexul îi aspira tot sângele din corp, îi gonea venele și arterele ca un stilou ce se umple, secătuind călimara.

La un moment dat obeza se rostogoli peste el, strivindu-l pe saltea, acoperindu-l ca o cataplasmă de carne fierbinte și flască. Urlă, devorat, incendiat. Fiert. Departe de a scădea, febra creștea din ce în ce mai mult, atingând cote neliniștitoare. Venusiana își bălăbănea capul, ochii i se holbară, bale grețoase i se adunară în colțul gurii. David încercă să se degajeze, fără să-și rupă nimic. Un cal îl strivise doborât în plin galop, cu pielea acoperită de spumă. Un elefant de război se răsturnase cu tendoanele secționate, zdrobind sub greutatea lui cornacul[4], conducătorul cartaginez al turei. Visa incendii, ruguri, scântei de fier topit curgându-i pe brațe.

— Homakaïdo! urlă deodată bolnava; picături sărate îi

4 Persoană care îngrijește și conduce elefanți.

încărcau sprâncenele. Homakaïdo!

Strigătul ei traversă muntele, urlet de agonie cu accente insuportabile. David, cu pielea de găină, în pofida căldurii de furnal, o văzu cambrându-se la limita de rupere, prăbușindu-se apoi pe-o parte fără cunoștință. Aproape imediat micuțul individ cu costum-fantezie irupse în cameră cu un aer neliniștit.

— Ce se întâmplă? Ce este? I-ați făcut ceva?

Șoferul se ținea în spatele acestuia cu un aer profund ostil. Se aplecară asupra obezei, îi luară pulsul. După șușotelile schimbate de cei doi, David înțelese că se întâmpla ceva neobișnuit, dar era prea obosit ca să se mai gândească la asta. Adoptă o poziție fetală și închise ochii. Se simțea bine, înfășurat în cearceafurile înmuiate, ca într-un bulgăre de lut cald. Se abandonă noroiului, fericit, beat, cu genele lipite de epuizare, îl scuturară.

— Trebuie să plecați! Timpul dumneavoastră a trecut! Hai!

Îl bruscară. Simți că-l înfășurau într-un pled, aruncat apoi pe un umăr, fără menajamente, ca pe un bețiv, evacuat fiindcă tocmai a vomitat pe tejghea.

Întoarcerea se desfășură în cea mai mare confuzie. Cuvertura aspră îi irita corpul, îi jupuia sexul descoperit. Căzu în inconștiență, când fu rostogolit în pat. Voci șoptite îi acompaniau prăbușirea. A proprietăresei în bluză cenușie și a șoferului.

— Un necaz?

— Nu știu, nu s-a mai întâmplat niciodată. Patronul înjură ca un birjar.

— Ce aveți de gând să faceți?

Restul se pierdu în vântul negru al somnului...

Jos în stradă, Sirce privea lumina stingându-se la fereastra lui David. Îi era frig. Ploaia fină o biciuia peste pulpele goale și apa ce se scurgea spre canalizări i se infiltra încetișor în cizmele de vânătoare scâlciate. Zâmbea totuși. Un moment mai devreme asistase la sosirea panicată a șoferului, cu cascheta pusă invers. Deja în cafenelele din jurul parcului de

flori se bârfea că „se întâmplase ceva nu tocmai ortodox la grote!”. Se vorbea cu voce scăzură, privirea îngreunată de subînțelesuri. Se evocau moartea posibilă a unei madone și debusolarea totală a personalului de la oficiul de întinerire.

Profeția... Profeția se realiza! Era momentul critic. Chiar acum poate, Maeștrii Vorbelor țineau consiliul, siluete acoperite de mantii de piele roșie și puțind a cosmeticale.

Ar fi în stare să decidă o acțiune de comando. Să-și trimită haimanalele sau luptătorii lor ninja la pensiunea familială. Hoteliera va închide precis ochii.

Asta ar fi suficient pentru ca oameni mascați să urce până în camera lui David, să-l înjunghie în somn... Da, aici era pericolul, dar ea va putea să-i respingă. Nu ignora nimic din lupta cu mâinile goale, în șapte ani de pușcărie a trebuit să se bată de mii de ori împotriva celorlalte prizoniere. A fost obligată să lupte pentru mâncare, pentru a-și păstra pătura, pentru a nu fi violată cu sticle de bere, pentru...

Va ști să-l apere. Acum cuvântul era în el, răsucindu-se dezordonat ca un liliac înnebunit, prins în fasciculul unui reflector. HOMAKAÏDO...

Mâine, când va deschide ochii, David nu va mai fi un simplu individ, va fi un pelerin. Un căutător...

Ritul fusese îndeplinit, iar mașina putea să-și înceapă următorul ciclu.

Surâse. Nu mai simțea frigul nopții. Mâna i se crispa pe mânerul ruginit al pumnalului. Nu se mai temea de seniorii cuvintelor, îi aștepta înfiptă bine pe picioare. Muți sau flecari, sângele lor tot roșu va fi pe pumnalul ei...

Pentru prima oară după multă vreme, David se trezi fără să simtă dureri în membre. Articulațiile parcă i se scăldau în ulei, tendoanele se încordau la comandă; fără obișnuitul junghi, inevitabila înțepeneală... Cu fața scufundată în pernă, schiță o mișcare de braț, înotând în mijlocul cearceafurilor aspre cu ușurința unui adolescent.

„A mers!”, constatarea explodă în el, bubuind.

Reușise! Trebuia să se ridice, să fugă spre oglinda de la

chiuvetă. Se opri. Nu, trebuia să savureze, să-și dozeze plăcerea. Cu ochii închiși, se înălță sprijinindu-se doar în mâini. Mușchii se încordau, ascultând fără întârziere de impulsul motrice: bicepși, tricepși, umeri... Mari bășici striate se umflau cu ușurință, ca niște mingi. Recăzu scuturat de un râs nervos. Rostogolindu-se pe spate, își inspectă pielea cu vârfurile degetelor. Netedă. Nemaipomenit de netedă. Ca de fetișcană, o piele elastică, întinsă, fără cute... Mângâierea îi stresă mameloanele ce se ridicară, imediat i se înălță și sexul, îndrăzneț. Câștigase! Se examina acum pe îndelete, ca un străin. Un voaior[5]. Corpul descoperit îi părea al altuia, necunoscut. Imaginea îl făcu să se întindă. Se atingea cu aceeași foame violentă ca a unui partener sexual. Se plăcea, avea poftă de el, dorința de a se poseda... Ar fi vrut să fie atât de suplu cât să-și poată introduce membrul în propria-i gură și să-și înghită sămânța. Să fie în același timp cel ce dă și cel ce primește... Problema asta îi făcu obrajii să ardă. I se făcu rușine, iar excitația lui se prăbuși într-o clipă. Calm, aproape detașat, merse către oglindă și-și observă figura. Era a unui necunoscut de treizeci de ani, probabil, a lui. Nu-și mai amintea. O figură cu pomeți proeminenți, cu fruntea înaltă, împodobită cu plete blonde. Nici frumos, nici urât. Oricum, destul de plăcut.

Respiră ușurat.

Deveni brusc conștient de frigul ce domnea în cameră și începu să dârdâie din tot corpul. Cu toate acestea nu se putea hotărî să se îmbrace. Abdomenul lui, umerii lui, pieptul lui îl hipnotizau. Era îndrăgostit de imaginea lui, de tinerețea lui. Strănută de trei ori, fugi să se ghemuiască în așternut. Era și momentul să se îmbolnăvească! „Întinerit cu patruzeci de ani într-o noapte, muri în seara următoare de o boală contractată în patul Madonei junetții”. Frumos titlu pentru un jurnal! Rânji prostește, mulțumit de sine... Era frumos, era vesel. Va prezenta vieții nota de plată, își va reclama

5 1. Spectator atras de o curiozitate mai mult sau mai puțin imorală. 2. Cel care asistă, pentru satisfacția proprie, la un spectacol erotic. (< fr. voyeur)

drepturile! O foame groaznică îi rodea stomacul, care până în ajun se hrănise doar cu supe slabe la pachet! Scotoci în valiza de carton, răvășind vesmintele demodate. Va trebui să se îmbrace, să-și cumpere altceva în locul acestor zdrențe, să plece la târguieli... SĂ CUMPERE? Își dădu seama că începând de astăzi, nu mai avea un ban! Tratamentul o dată terminat, va fi pus să elibereze camera înaintea prânzului, va rămâne în stradă, cu buzunarele goale, cu o valiză de la solduri în mână...

Ridică din umeri. Stațiunile de tratament abundau în tot felul de slujbulițe, nu era cazul să-și facă păr alb din atâta lucru!

Coborî în sala de mese, pândindu-și imaginea în oglinzi, cu pasiunea cu care un îndrăgostit își privește frumoasa. Femeia în bluză cenușie îl servi reținută, fără să-și desferece buzele. Observă chiar că pensionarii îl priveau pe furiș, cu figura crispată, ostilă. O clipă crezu că noua sa înfățișare trezea gelozia, dar argumentul se prăbuși repede. Toți cei ce-l înconjurau erau veniți aici pentru a obține același lucru. Reușita, căreia el îi era dovadă vie, ar fi trebuit, din contră, să-i bucure... Nu, ceva nu era în regulă. Ceva se întorsese împotriva lui, fără ca el să afle. Un nod i se urcă în gât, instalându-se de-a curmezișul laringelui, împiedicându-l să respire. Avea puține amintiri din ajun. Imagini incoerente, fărâme de coșmar, fantasme, cuvinte neînțelese... „HOMAKAÏDO”.

Cuvântul i se înfipse în creier cu litere de foc. Homakaïdo. Venusiana strigase astfel, era sigur... După asta nu știa nimic. Păstra amintirea unor senzații: umezeală, rugozitate, căldură, frig, oboseală, beatitudine... Nimic altceva, niciun fapt precis.

Rumegă al doilea cârnat, încercat vag de neliniște.

După câteva minute, toți din sală își încetară dejunul pentru a-i supraveghea lui toate gesturile. Valuri de ură se revărsau din pupilele holbate, mâinile se crispau pe mânerul din os al cuțitelor, fețele se împurpurau, iar pe tâmplele despodobite ale bărbaților tresăreau vinișoare albăstrui.

Niciodată nu înfruntase o asemenea manifestație de ură. Părăsi precipitat masa și se retrase în cameră, incapabil să mai reziste mult timp în această stare. Măcinat de o neliniște surdă, își căută refugiu pe pervazul ferestrei. Dădu însă imediat înapoi, toți gură-cască ce tropăiau odinioară pe trotuare, surâzând tâmpește, indicau acum cu bastoane amenințătoare perdelele în spatele cărora stătea pitit David. Eterna mimică de satisfacție făcuse loc unui rictus aspru, care dezvelea dinții într-o semilună pe cât de galbenă, pe atât de amenințătoare... Le întoarse spatele, încercând să scape de povara tensiunii de afară...

După cum prevăzuse, proprietăreasa îl aruncă în stradă imediat ce începu să bată ora douăsprezece.

Se găsea pe trotuar, cu valijoara lui ridicolă în mână, neștiind ce să facă. Știa doar că răbdarea îi va fi pusă la încercare până la trenul de seară, dar când dădu să se instaleze în sala de așteptare a gării, doi controlori îl goniră, desfigurați de furie.

După un timp, constată că lumea întorcea capul la trecerea lui, cu scârbă sau cu dispreț. Când se afla pe un trotuar, mulțimea se înghesuia în grabă să traverseze pe celălalt, de parcă ar fi fost purtătorul nu se știe cărui virus mortal, îngrozitor de contagios. În sfârșit, către amiază, câțiva copii aruncară cu pietre după el, pietre care, din fericire, doar îl șterseră.

Ferestrele se închideau la ivirea lui, conversațiile se înmuiau, deveneau șoapte și de câteva ori văzu niște circari amenințându-l, urmărindu-l câțiva zeci de metri, cu intenția vizibilă de a-i face o figură urâtă.

O sudoare înghețată îi apăru pe frunte, respira cu dificultate, pieptul îi era strivit de o platoșă invizibilă și trebui să facă apel la toată puterea de stăpânire de sine, ca să n-o rupă la fugă, dând chiar el mulțimii ce-i călca pe urme, semnalul de începere a vânătorii. O femeie ce dădu buzna pe o poartă se retrase brusc la vederea lui, și chiar o auzi clar când murmură cuvântul „asasin”. Amănuntul lumină povestea din alt unghi.

Asasin? Nu-i trebui mult timp pentru a construi mental bazele unei ipoteze contrariante: madona tinereții sucombase probabil în timpul ceremoniei, iar populația Orașului Oracolelor îl considera vinovat de această nenorocire! Se strâmbă, își amintea perfect prăbușirea colosului de carne într-o rână, suspinul de agonie, urletul îngrozitor de animal rănit în plină viteză de o salvă de alice. Apoi panica mustăciosului, urmată imediat de cea a șoferului, depășit de evenimente. Da, putea să parieze! Venusiana murise redându-i lui tinerețea!

Acum i se înmuiară de-a binelea picioarele. Ochind un mic părculeț, se hotărî să se oprească aici. Bău apă de la țâșnitoare și se lăsă să cadă pe o bancă. Mersese mai bine de o oră. Aruncând o ocheadă pe deasupra unui boschet, reperă doi urmăritori pe care oprirea lui bruscă îi surprinsese descoperiți și care acum erau suspect de absorbiți în contemplarea vitrinelor: un tip înalt, drapat într-o mantie, de piele roșie, cu craniul ras și obrajii pudrați cu alb în stil japonez, și o femeie tânără, cu fața ascuțită, de felină, încadrată între două cozi de un negru de abanos. Purta o cămașă de pânză aspră, încheiată cu șireturi, o vestă de piele uzată și niște ghete cu tălpile mai mult decât obosite, în care își băgase picioarele goale.

Cele două personaje păreau să nu se cunoască. David suspină. Perspectiva de a aștepta căderea serii, încercând să scape de un număr tot mai mare de urmăritori, îl îngrozea. Se hotărî să-și încerce din nou norocul la gară, dar se răzgândi repede: un grup de indivizi înarmați cu reteveie ocupau cheiul cu intenția vădită de a nu-i permite să părăsească viu Orașul Oracolelor!

Din această clipă i se făcu de-a dreptul frică. Ceea ce luase el drept manifestare temporară de antipatie, căpăta, ceas de ceas, aspectul caracteristic al unui linșaj în toată regula, și dacă nu-i venea nimeni în ajutor, risca să vadă întreg orașul transformându-se într-o capcană mortală.

Se îngrozi, dădu înapoi, revenind la adăpostul iluzoriu oferit de părculețul pustiu. Bărbatul cu mantie roșie și femeia cu

cozi împletite îl însoțeau pas cu pas. Acum nici nu mai încercau să se ascundă. David se debarasa de valiză, risca să-l încurce inutil, se descălță și-și stropi cu apă rece picioarele ce începură să-l doară deja. Era preocupat să-și înnoade șireturile, când pietrișul din spatele lui scrâșni. Tresări necontrolat. O descoperi pe tânăra femeie, care se apropiase fără zgomot și se oprise la doi metri de el. Instinctiv căută din ochi o armă: o piatră, un băț... Dar nu găsi nimic.

— Calmați-vă! făcu ea cu voce neutră, de parcă îi ghicise gândul, nu vă vreau răul. Sunt probabil singura ființă din orașul ăsta care dorește să vă ajute! Mă cheamă Sirce. Știu ce s-a întâmplat. Madona junetii a murit pe dumneavoastră aseară și sunteți considerat vinovat. Dar asta nu e totul...

— Credeți că nu e de ajuns?

— Nu, vreau să spun că moartea venusienei nu-i decât un pretext. Este ceea ce se povestește oamenilor din oraș pentru a-i întărâta împotriva dumneavoastră, pentru a-i împinge să vă dea foc de viu. Dar nu ăsta e adevăratul motiv.

— Nu?

— Nu. E un alibi. Un mijloc de a ațâța superstițiozitatea orășenilor împotriva dumneavoastră. Ceea ce contează e cuvântul. Semnul.

— Homaka...

— Tăceți! Pentru asta vor ei să vă omoare.

— Care EI?

— Maeștrii Vorbelor. Pythia v-a desemnat, de-acum sunteți un pericol pentru ei. Un nou pelerin. Nu vă pot lăsa în viață. Voi încerca să vă ajut, dar trebui să mă ascultați fără comentarii. Știți Capela roșie? Ne întâlnim acolo într-o jumătate de oră. E mai bine să nu mă afișez cu dumneavoastră. S-ar putea să le ațâțe furia și să precipite lucrurile.

Părăsi scuarul cu un pas elastic, cu picioarele goale vârâte în învelișul cizmelor de vânătoare. David rămase un moment buimăcit, îngenunchiat în continuare, cu șireturile între degete. În ce colcăială mistică se înfundase? Nu știa că în

ajunul războiului, forțele noii religii căpătaseră o redutabilă influență asupra populației, că se înmulțiseră călugării vindecători, ordinele războinice, fără a mai vorbi de prelații-samurai. Toate astea lui nu-i spuneau nimic.

Se ridică. Omul cu mantie purpurie nu mai era acolo. Profită să părăsească parcul și să se strecoare în direcția aproximativă a Capelei Roșii, ale cărei turle de aramă dominau acoperișurile clădirilor învecinate. Drumul îl făcu să se întâlnească de vreo două-trei ori cu grupuri cu privirile încărcate de ură, dar nimeni nu încercă să se apropie de el. Violența își va arăta colții o dată cu căderea nopții, când trenul de întoarcere va intra în gară și vor face tot posibilul să-i interzică accesul spre stație.

Chiar dacă nu voia să accepte, avea articulațiile moi și genunchii de cârpă. Trebui să înghită de câteva ori în sec, pentru a ajunge să-și umezească limba pe care frica o preschimbase într-un petic de carton.

Biserica de aramă îl întâmpină cu un luciu strălucitor și un miros acid. Traversă piațeta din fața bisericii încercând să nu facă zgomot pe caldarâmul de bronz al acesteia. Imediat ce trecu de arcul cu porți duble, o mână îl înhață și-l trase către un vechi confesional al ritului utarhian. Trebui să se aplece pentru a pătrunde în cabina strâmtă, tapisată cu plută carbonizată. Sirce bloca accesul cu un lacăt proaspăt montat.

— E o capelă inter-culte, explică ea pe scurt, o tentativă de simbioză care n-a dus nicăieri. Astăzi nu mai vine nimeni aici.

— Mă numesc David, murmură el prostește.

— Știu, i-o tăie scurt femeia, nu se vorbește decât de dumneavoastră și de „crima” dumneavoastră în toate tavernele. Maeștrii Vorbelor au reacționat cu o rapiditate exemplară. Ei nu vă vor atinge, oh nu! Vor lăsa populația să se ocupe de asta...

— Aș vrea SĂ ÎNȚELEG!

Femeia îl privi. Ochii ei ardeau cu o strălucire înghețată. Avea pielea foarte albă, palidă și, fără expresia dură ce-i încremenea trăsăturile într-o mască rigidă, ar fi putut fi frumoasă, îi părea lui David... avidă. Da, „avidă” era cuvântul

care se impunea pentru a o caracteriza. O aviditate de gheață, bolnăvicioasă.

— Voi încerca să rezum, făcu ea cu îngăduință, dar oricum va dura și nu vei înțelege chiar tot. Cândva exista o rută de pelerinaj: pelerinajul Homakaïdo, care aparținea unui număr restrâns de aleși, de căutători. Acești oameni, desemnați pe căi oculte, făceau o lungă călătorie, pentru a ajunge într-un anumit loc și a primi acolo revelația cuvântului care rezumă întreg universul. Deveneau astfel Seniori ai Cuvintelor și dețineau puteri imense. Într-o zi, acum mai bine de un secol, casta Maeștrilor a fost sfâșiată de conflicte interne, despre care nimeni n-a aflat vreodată, soldate cu nenumărate „eliminări”. Din acel moment pelerinajul a fost interzis, gorilele stăpânilor au fost puse să omoare toți ghizii și conducătorii cunoscuți. Au fost arse toate arhivele, toate operele literare inspirate de aceasta căutare. Au fost șterse frescele și picturile. Pe scurt, au fost ascunse toate pistele traseului inițiatic. Din acea zi, titlul de Maestru al Vorbelor a devenit transmisibil din tată-n fiu, fără niciun semn ocult, fără pelerinaj. Drumul Homakaïdo a fost totalmente șters din memoria oamenilor. Capătul cursei, locul final al căutării, nu mai există nicăieri. Au reușit să șteargă o parte din harta globului, înțelegi?

David dădu mașinal din cap, zăpăcit de această harababură mistică, pe care o aprecia – din punctul lui de vedere – ca fiind total incredibilă.

— Vorbești de semne oculte, făcu el în speranța că va părea interesat, despre ce fel de semne e vorba?

— Modul de apariție era de fiecare dată diferit. O voce în noapte, o figură în grosimea unui geam, inscripții cu litere de sânge. Mesajul, însă, era întotdeauna același. Un cuvânt, unul singur: Homakaïdo.

Lui David i se făcu deodată foarte frig, iar imaginea venusienei doborâtă într-o rână îi traversă în goană gândul.

— Vrei să spui că...

Sirce se crispă.

— Da, izbucni ea sufocată, după mai bine de-o sută de ani

de la interzicerea pelerinajului, masacrarea ghizilor și a păstrătorilor tradiției, a fost desemnat un nou pelerin! Tu! Ești primul căutător ce a primit mesajul după un secol, primul care a auzit semnalul de plecare...

David bătu în retragere, zgârie capitonajul de plută al confesionalului...

— E imposibil! bâlbâi el cu gâtul uscat. Nu știu nimic din aceste povești, am venit aici la tratament, asta-i tot! Acum trebuie să plec...

— Nu mai poți pleca, nu înțelegi? Trebuie să mergi până la capăt, să ajungi să citești și să auzi cuvântul care rezumă tot, să cunoști la rândul tău secretul Maeștrilor, să devii egalul lor și să te folosești de asta cum poți mai bine. Trebuie să regăsești drumul pierdut...

— Cimitirul elefanților?

— Dacă vrei! Este posibil, totul a fost scris, povestit...

— „Tot” ce?

— Sosirea ta în Orașul Oracolelor, semnul... Nu mă crezi? Vino! Îți voi arăta ceva!

Deschise ușa și-l trase după ea, traversând naosul. Giganți culcați, de aramă, masivi, flancau sala, amestecând trăsăturile antropomorfice ale unor populații dintre cele mai curioase. Sirce înconjură mausoleul și pipăi cizelurile unei stele funerare, în căutarea unui resort secret. David se muta de pe un picior pe celălalt, stingherit. Incapabil să se integreze în contextul situației, rămânea dedublat, privindu-se reacționând ca printr-o prismă deformată. Dacă aspectul religios al poveștii îl lăsa absolut rece, o frază totuși trezi în el un ecou tulburător, pe care nu reușea să-l stăpânească: CUVÂNTUL CARE REZUMĂ TOT. Da, cuvântul care conținea tot... Părea atât de aproape de un univers într-un sertar! Se încordă, încercă să se adune, în fața lui, un panou ascuns începu să se răsucească, dezvelind o nișă verticală, un fel de vitrină... Apropiindu-se, descoperi că era, de fapt, un sarcofag de plexiglas, în care dormea întru eternitate o mumie uscată, acoperită cu ceva ce s-ar fi putut numi piele roză.

Carnea flască și întărită scotea în evidență arhitectura scheletului, ca un veșmânt prea strâmt.

— Ultimul ghid, șopti femeia. A fost nevoie de sute de sacrificii și mii de compromisuri pentru a răpi rugului cadavrul. Era un vizionar. Privește-i pieptul...

David se aplecă. Pielea pergamentoasă se mula pe stern cu o precizie de planșă anatomică. Descifra primele cuvinte ale unui tatuaj organizat pe strofe, aproape șterse:

D'hogon dugoz hanap
Wardon agrez fletr'uz
Marlec orev a'traph
Fi don, Kale'k oruz...

— Ce-i asta? Bretonă?

Sirce îi aruncă o privire neagră.

— Nu, făcu ea glacial, limbajul corporativ al vechilor ghizi Homakaïdo. Un cripto-dialect pe care nimeni n-a putut să-l interpreteze până astăzi. Sunt probabil ultima în stare să înțeleagă semnificația tatuajului. E o profeție. Poemul unei viziuni ce-l lumina în momentul celor mai grele persecuții. Ascultă mai bine...

Închise ochi, se reculese și începu să recite:

Într-o zi bătrânul regăsi-va zorii tinereții
În brațele femeii cu sâni uriași,
Îi va suge și febra și flacăra vieții
Înainte ca ea să cadă pe vecie în pat.
Război și lacrimi se vor naște, necazuri ce-l vor conduce-n țara bucuriei, la serbare.
Va traversa cu piticii, scârnave talazuri către lumea uriașilor, în căutare, să afle cuvântul ce răscolește.
Flecarii și muții mii de urzeli vor țese
Homakaïdo promisul tot îl găsește.

David căscă gura.

— Crezi ca vorbește de mine?

Mâna Sircei căzu grea pe umărul lui, degetele îl strângeau ca un clește. Femeia degaja în acel moment o aură de amenințare și primejdie, încât David își înghiți sarcasmele ce îi urcau pe buze.

— Bătrânul regăsi-va zorii tinereții! Îi aruncă ea. Nu te recunoști? Povestea ta circulă de ieri, printre felinarele orașului, purtată de secretarii oficiului de întinerire! Război și lacrimi se vor naște? Chiar și moartea venusienei este scrisă aici. Înainte ca ea să cadă pe vecie în pat!

David se eliberă, strâmtorat.

— Să admitem. Dar restul e de neînțeles!

— Deloc! O descriere a itinerarului, nimic altceva.

— Flecarii și muții.

— Maeștrii Vorbelor. Ordinul numără mai multe confrerii, caracterizându-se fiecare prin atitudini diferite față de utilizarea cuvântului. Există muți și ventriloci, pentru care acesta este o murdărie, afazici voluntari care se izolează în adorarea unui singur cuvânt, ciclicii – flecarii – care proslăvesc potopul verbal pentru eliberarea pasiunilor. Aparent formează o castă închisă, impenetrabilă chiar, dar în culise se dedau unor lupte crâncene, bătălii pentru câștigarea puterii. Un singur lucru îi unește: secretul pelerinajului interzis, misterul Homakaïdo. Interesul comun e ca nimeni să nu descopere adevărul, să nu se apropie de lucrul ascuns.

Manevră resortul și panoul se răsuci în liniște, acoperind nișa funerară. David ezită, răsucindu-și cuvintele în gură.

— Ei cunosc această... această?...

— Această profeție? Nu știu. Dacă da, viața atârnă de un fir de păr. Nu te vor lăsa niciodată să scoți din uitare un rit prohibit, pe care timpul l-a șters în mare parte din memoria oamenilor.

— Ce-i de făcut?

— Să le-o luăm înainte, să devenim mai puternici decât ei. E singura ta șansă de a supraviețui. Dacă dai înapoi, dacă te înfunzi în vreun cotlon de cameră de hotel, ei te vor găsi, mai devreme sau mai târziu. Spionii lor mișună peste tot...

— Care e interesul tău în povestea asta? Îți asumi niște riscuri mari...

— Străbunicul meu era ghid, am vrut să continui lupta. Maeștrii Vorbelor m-au prins. Am petrecut șapte ani între zidurile unei celule. Am evadat acum șase luni...

— De ce te-ai întors aici?

— Din cauza prezicerii; ea dă cu aproximație data sosirii tale printr-un sistem complex de puncte și virgule ieșite din rând. Perioada favorabilă a început acum trei zile.

David își mușcă buzele, avea senzația bizară de a se trezi catapultat în viața altuia. Era obligat să-și asume existența unui străin. Schimbându-și pielea, schimbase și piesa și nu i se permitea să-și aleagă rolul. Cine era cu adevărat Sirce? O iluminată? O nebună? O comediană abilă cu planuri ascunse?

— Nu va fi ușor, observă tânăra femeie, care lua stânjeneala lui David drept meditație. Pista este șterșarsă de-a binelea, pierdută. Când eram copil, adulții foloseau adesea un proverb ce amintea de această situație. Se spunea despre cineva care-și propunea un țel de neatins că „vrea să găsească drumul Homakaïdo”. Asta era egal cu „a căuta acul în carul cu fân” sau „a vrea luna de pe cer”. Vezi, nu te amăgesc.

Făcu o pauză, apoi adăugă pe un ton confidențial:

— Se spune că ți-ai petrecut viața urmărind o himeră, că voiai să cuprinzi universul, așa-i?

David își ascunse capul între umeri. De ce nu se putuse abține să-și descarce amintirile magnetofoanelor agenției de întinerire? O manie de om bătrân! O împuțită manie de om bătrân, care astăzi îl făcea transparent ca un pahar în fața tuturor.

— Am colecționat, mormăi el grețos, voiam... O sinteză... Un... Of! Ce mai contează?

— Contează! Nu ai fost ales din întâmplare. Viața ta anterioară nu e probabil decât un fel de antrenament pentru ce va urma. O pregătire sufletească... O asceză. Ești un fel de „specialist” în domeniu. Experiența unui bătrân înțelept în corpul unui tânăr. O sinteză perfectă.

David explodă.

— Nu am fost „ales”! Nu înțeleg nimic din toată povestea asta. Colecția mea n-a fost decât un lung șir de eșecuri, de piste false, de...

— Nu contează. Nu-i decât o repetiție. Un exercițiu de suplețe cerebrală. Adevărata piesă se va juca acum. Acum vei găsi și tu răspunsul la întrebările pe care le puneai atunci.

David capitulă. N-avea deloc chef să se lanseze într-o discuție în contradictoriu, întoarse capul către piața bisericii. Vitraliile se întunecau, cădea seara.

— Crezi că vor ataca biserica? întrebă el neliniștit.

— Nu, capela de aramă îi sperie pe cei din stradă. A fost construită de adoratorii trăsnetului. Vârfurile cupolelor au fost concepute special pentru a atrage flăcările cerului. Demult, credincioșii se înghesuiau în naos, mai ales în serile cu furtună, așteptând ca fulgerele să se abată asupra clopotniței, să se răspândească prin toată masa metalică a construcției și să trăsnească în mijlocul psalmului. De-asta sunt și atâtea statui topite și clopotnița are aspectul acesta iridiscent. Prognoza meteo anunță o furtună pentru seara asta. Vezi, n-am ales locul ăsta degeaba. Nimeni nu va avea curajul să intre aici înainte de mâine dimineață. Deocamdată suntem în siguranță...

David crezu că i se vor înmuia genunchii.

— Voi pleca, spuse Sirce în continuare, avem nevoie de cai, de arme și alimente. Mă întorc la miezul nopții și vom încerca să părăsim orașul. Nu ieși de-aici, nu te arăta în prag. O săgeată poate traversa ușor lățimea unei străzi.

Rămase singur înainte de a mai putea emite măcar un sunet de protest.

„Cuvântul care rezumă tot”... Fraza îi dansa în cap. Ar fi vrut să-și înfunde urechile, să rămână surd la acest cântec de sirenă, dar ceva se redeșteptase în adâncul lui. O flacără interioară, devoratoare. Prima scânteie a unui jar ce nu dorea decât să se aprindă. Scopurile religioase și politice ale căutării îl lăsau rece, dar prada finală...

Palmele îi erau umede, înjură, se așeză pe un scaun de aramă. Era periculos, știa. Cârligul cu momeala tocmai i se înfipsese în limbă și ar fi în zadar să se mai zbată.

Umbra îl acoperi deodată cu foșnet greu. Ridică ochii. Omul cu capă roșie stătea înaintea lui, țeapăn. Fața lui pudrată în alb nu trăda niciun sentiment.

— Țin să vă previn din loialitate că n-aveți nicio șansă să urcați în trenul de întoarcere în seara asta, făcu el cu o voce curioasă de fetiță, gara este înconjurată. Patrule supraveghează străzile, în puțin timp vă va fi imposibil să treceți prin ochiurile năvodului.

— Sunteți… un Maestru al Vorbelor… Nu-i așa?

— Exact, răspunse celălalt cu un timbru maiestuos de patriarh, aparțin confreriei Ciclicilor. Adică aceia supranumiți vulgar flecari.

David se ridică, dar bărbatul îl depășea în continuare cu un cap.

— Chiar și această biserică nu vă va apăra la infinit, adăugă, de data asta, omul în mantie de piele, în limbajul graseiat al unui țăran beat. Furtuna crește, se apropie. Când fulgerele vor aprinde clopotnița veți fi obligat să ieșiți…

Și continuă astfel câteva minute în fața unui David stupefiat, evocând miile de pericole ale cursei ce i se pregătea, schimbându-și vocea după sentimentele pe care voia să le exprime. Mila lăsa să se strecoare printre buzele lui timbrul subțirel al unei fetițe, candoarea și naivitatea făcându-l să se bâlbâie ca un copil de șase ani. Devenea seducător, cu o voce caldă de gheișă, doct și sentențios, cu un tremur astmatic al vocii de bătrân. Onoarea aducea vibrații snoabe de aristocrat, iar furia rupea cuvintele în stilul unui scandalagiu. Într-un timp foarte scurt, o întreagă populație defila prin vocea lui. David remarcă destul de repede că un discurs de asigurare reconstituia armonia celulei familiale. Tatăl pronunța cuvintele autoritare, mama pe cele calde și încrezătoare, copiii pe cele de bucurie și exuberanță.

Un adevărat virtuos, acest bărbat cu obrajii pudrați

declama pe toate tonalitățile, schimbându-și vocea ca pe o inflexiune oarecare. Vârsta, sexul, poziția socială, toate erau folosite pentru a interpreta nuanțele gândurilor sale. Combinațiile se înlănțuiau unele de altele, se completau, se contraziceau...

Cum David rămăsese de piatră, enervarea îl năpădea pe straniul său interlocutor, și cu explozii de mahalagioaică, alterna înjurături de hamal. Tânărul se întreba dacă anumite probleme sau tulburări psihologice nu se traduceau prin predominanța unei voci asupra celorlalte, își imagină o clipă un homosexual trădat de folosirea exclusivă a timbrelor feminine, un pederast deconspirat de pelticirile de băiețel ametit.

— Nu vreți să cedați? insistă, pentru ultima dată, cu șoapte arzătoare de fetișcană nerăbdătoare să fie penetrată. Nu vă pot garanta viața, desigur, dar cel puțin o moarte mai puțin oribilă decât aceea care vă așteaptă în această capelă, atunci când trăsnetul va topi acoperișul și fețele statuilor!

David negă hotărât, dând din cap, și se dădu un pas înapoi. Ciclicul ridică din umeri, ostenit.

— Cum credeți, făcu el cu un suspin de babă angoasată, demersul meu a pornit doar dintr-un motiv de caritate.

Se deplasă de-a-ndărătelea, mai bine de șase metri și pivotă, în sfârșit, cu o greoaie fluturare de mantie, coborând treptele către piață.

Lăsase în urma lui un amestec de parfumuri ciudate, nepotrivite între ele: miros de piele și izuri dulcegi de cosmeticale. David inhală o gură de aer. Iminența furtunii încărcase atmosfera. Nu mai dorea decât un singur lucru: să se întoarcă Sirce cu caii! Sub bolta cu reflexe roșietice, căldura crescuse cu câteva grade. Transpira.

În pofida semnelor de amenințare, care cu timpul deveneau tot mai evidente, nu reușea să se instaleze în realitatea noii sale vieți. Într-o singură noapte schimbase universul îngust și înghețat al unui bătrân cu o lume a spasmelor și comploturilor, lume care duhnea a sudoare și unsoare de arme. Defazajul era prea mare pentru a putea nădăjdui să se

acomodeze în câteva ore. Totuși, mai mult sau mai puțin conștient, se bucura de acest vârtej care, astăzi, nu-i lăsa răgaz de reflecție. De fapt, în trenul ce-l adusese în Orașul Oracolelor, fusese asaltat de mai multe ori de îndoială.

Îndoială n-ar fi cuvântul cel mai potrivit, mai curând certitudinea că nu va ști ce să facă cu noua lui tinerețe și că această altă viață ce i se oferea, se va deschide în curând, în fața lui, ca un abis, ca un deșert. Un parcurs suplimentar, inutil și – pentru moment – chiar fusese gata să renunțe, să tragă semnalul de alarmă pentru a sări din vagon în mijlocul câmpului. Nu avusese însă curajul.

Acum destinul decidea în locul său, întinzându-i un rol gata scris, forțându-l să-și tragă un costum prea mare pentru el și aruncându-l cu un șut pe o scenă foarte încărcată, chiar în mijlocul unei drame căreia nu-i văzuse primul act. Frica de vid se estompă, iar ideea că se serveau de el ca de o marionetă trasă de sfori îi dispărea încetul cu încetul.

Izbiturile picăturilor de ploaie pe cupola superioară îl scoaseră din meditație. Furtuna începuse să se dezlănțuie, flagelând biserica în rafale dese și sonore. Un *crescendo* de stridențe metalice se apropia cu repeziciune de zona naosului, iar David avu senzația că se află prizonier într-un clopot bombardat cu pietre sau cu bile de oțel. Prima bubuitură a tunetului îi produse un fior epileptic de-a lungul coloanei vertebrale. Afară, noaptea fu traversată de o flacără albăstruie, dar nu se întâmplă nimic. Trăsnetul nu lovise clopotnița. Fugi către ușă, se aruncă în piață, cu dorința de a scăpa din clădirea care, în câteva minate risca să se preschimbe într-un uriaș scaun electric.

Nu făcu trei pași, când o săgeată cu aripi roșii i se împlântă între glezne, strivindu-se în bronzul din care era făcut pavajul, aruncând împrejur aschii strălucitoare. Două alte proiectile îi șuierară pe la ureche, trase din străzile învecinate, dar fuseseră, din fericire, deviate de vânt și de ploaie. David nu avea altă salvare decât de a se retrage. Înmuiat până la oase, se refugie în capelă, căutând disperat cu privirea o modalitate de a se izola de podeaua metalică.

Degeaba. Fiecare taburet, fiecare fotoliu, fiecare băncuță erau din cupru, deci bune conductoare de electricitate, îl apucă o groază nebună. Dărâmă obiectele de cult. Tocmai când împingea ușa sacristiei, explozia foarte aproape a tunetului făcu să se cutremure structura, strânsă în buloane, a bisericii. Un val de lumină, de o albeață de magneziu, se strecură printre vitralii, iluminând și cel mai ascuns cotlon. David sughiță, pupilele îi fură devorate de efluviul scânteietor, care-l lăsă aproape orb, bâjbâind într-un labirint de zeități răsturnate. Se zbătea, julindu-se în muchiile tăioase ale scaunelor. Nu se mai controla; încă câteva clipe și ar fi suit în fugă traveea centrală, aruncându-se în întâmpinarea fulgerelor.

Se sprijini, în fine, de ceea ce părea să fie o mică estradă de lemn, încărcată cu amulete, de care se descotorosi repede cu un dos de palmă. Clănțănind din dinți, trase paralelipipedul, ros de carii, cât mai aproape de ușă, se dezbrăcă de hainele jilave și se șterse cu o carpetă brodată cu aur. Îngenunche apoi în centrul minusculei tribune, repetându-și frenetic: „lemnul nu conduce”. Abia se autoconvinsese, când focul cerului se aruncă asupra vârfului capelei. Toată construcția se lumină într-un trosnet îngrozitor. Plumbul vitraliilor se topi într-o secundă, provocând o avalanșă de bucăți de sticlă colorată. Toate rozetele se împrăștiară ca un joc de puzzle, răvășite de o mână invizibilă. Lumânările începură să ardă, pentru a se stinge apoi în băltoace clocotitoare. Toate statuile situate aproape de punctul impactului își pierdură trăsăturile nobile. Gurile lor se căscară, bărbiile se alungiră, nasurile de aramă se răsuciră ca serpentinele de nalbă supraîncălzite, înlemnit de uimire, David văzu un sfânt chircindu-se, asemeni unui acordeon ce se închide.

Fenomenul nu dură mai mult de o fracțiune de secundă. Imediat, pereții oratoriului se acoperiră de aburi și un înspăimântător miros de ozon umplu aerul. David rămase împietrit, cu perii pârliți. Scântei îi mușcau dureros coapsele. Mai mult, observă că baza estradei era pe cale să ia foc.

— Slavă cerului! urlă deodată vocea Sircei. Ești în viață!

Stătea în scobitura portalului, protejată de un scut înalt din piele.

— Trebuie să ieși! strigă ea, pentru a acoperi urletele căderii de apă. Poți să fugi?

David nu-și dădea seama, dar, pentru a părăsi capela de aramă, era gata să se târască în patru labe. Sări pe podea și-și arse tălpile. Sirce îl făcu să înțeleagă că trebuie să se lipească de ea și să se deplaseze la adăpostul pavezei. Coborâră treptele spre piață. Aveau dinții încleștați, în timp ce săgețile se pierdeau în jurul lor, făcute ineficiente de suflul furtunii.

David nu află niciodată cum făcuse, dar se trezi brusc în fundul unui cărucior ce se bălăbănea pe pavajul inegal, în timp ce, în spatele lor, izbucneau vociferările următorilor dezamăgiți.

Ce a urmat a fost o confuzie totală. Tânărul nu păstra decât amintirea unei călătorii smintite și întortocheate, ce străbătea rețeaua de străduțe pe care noaptea le făcea întru totul asemănătoare. Vlăguit de emoțiile prin care trecuse, adormi. Când redeschise ochii, strălucirea soarelui luase locul ploii. Orașul își contura departe, în spatele lor, dantela de turnuri și acoperișuri în umbre chinezești. O lungă, prea lungă pagină tocmai fusese întoarsă.

Timp de două zile cei doi rătăciră într-un peisaj de ruine invadate de vegetație, apoi și aceste oseminte de civilizație dispărură la rândul lor. Căruciorul lor se strecură în șanțul unei vechi piste jalonate de borne rudimentare. David sesiză cu o oarecare stupoare că nenumărate orășele se evaporaseră, lăsând în loc doar pete decolorate în țesătura câmpiei. Păreau niște cercuri jupuite și stâncoase, asemeni unor gigantice formațiuni cicatrizate. Confruntările omenești tăiaseră o nouă geografie în carnea continentului, deschizând văi, deturnând fluvii, acoperind lacuri. Lanțuri muntoase se topiseră, piscuri semețe se înălțau acolo unde cândva fusese o aglomerare industrială, orașele de coastă fuseseră îndepărtate de țărmuri cu sute de kilometri. David nu mai recunoștea nimic. Cu excepția câtorva insulițe, toată

această lume se întorcea încetișor în evul mediu. Micile meserii renășteau, micile culturi de pe lângă gospodării rezistau, ici-colo, invaziei luxuriante a unei vegetații tipic ecuatoriale.

De câte ori făceau tabără, erau asaltați de haite de câini vagabonzi cu priviri nebune, pe care îi alungau cu pietre și torțe aprinse. Sirce se aștepta la un atac banditesc, dar, spre marea ușurare a lui David, temerile ei se dovediră nefondate. Într-o seară, tânărul, neliniștit de aceste preumblări aiurea, o întrebă dacă are cumva în cap un itinerar precis, sau...?

— Am petrecut cele cinci luni care au urmat evadării mele stabilind contacte, i-o tăie cu răceală. Am cules informații, am semnat „contracte”. Vom cerși sfaturi, vom fura rămășițe de traseu de la persoane inițiate, căutând din oraș în oraș o nouă bucățică de puzzle.. Vom avea și eșecuri, la ce bun să mint? Suntem niște orbi avansând pe bâjbâite, orbi rătăciți într-un labirint. Drumul nostru nu se află înscris în nicio hartă, ținta pelerinajului nostru este un oraș interzis, întrebările noastre vor face să se ferece gurile celor ce încă mai știu ceva. Pentru ceilalți nu vom fi mai mult decât doi nebuni, doi mâncători de himere, intoxicați de un proverb răutăcios. Să nu te mire că se va râde în spatele tău. Trebuie să mergi doar înainte.

Pentru început am conceput traseul pornind de la cuvintele profeției, îți amintești tatuajul ultimului ghid? Război și lacrimi se vor naște, necazuri îi vor duce spre țara bucuriei, la serbare... E o aluzie directă la Orașul Serbărilor, un oraș al plăcerilor, către care ne vom îndrepta acum în etape succesive. Pe drum vom încerca să ciugulim și ceva informații.

David se mulțumi să dea din cap. Ce putea spera mai rațional de-atât? Se încurcase în angrenajul unei mașinării demente. Colecționar fără griji ieri, se trezea astăzi în pielea unui pelerin deposedat de Mecca lui! Nu putea decât să meargă mai departe. Să meargă fără să înțeleagă ce îl alunga din urmă, din spatele acestor coline...

DOUĂ ETAPE PE DRUMUL HOMAKAÏDO

Puțin înainte de revărsatul zorilor, David fu trezit de o salvă de aplauze susținute. Pârâia, se rostogolea, se umfla ca o jerbă de flăcări într-un cămin. Avu senzația că mii de palme, pe rând, moi sau uscate, se abăteau în cadența unui ritm de muzică, neauzit. Valul sonor, la început îndepărtat, se apropia cu repeziciune, pentru a izbucni în spatele colinelor într-un tumult de carne biciuită, lovită de palme ucigașe.

David se ridică din culcușul său și o spionă pe Sirce cu coada ochiului. Tânăra pălise imperceptibil, iar buzele i se crispaseră într-o linie dură, decolorată.

— Piticii, îngână ea, răspunzând întrebării mute a însoțitorului ei, marea de pitici...

Fără alte explicații, biciui animalele cu dosul curelei și se îndreptă rapid spre vale. Roțile căptușite cu benzi de fier scoteau scântei de silex pe drumul pietruit, jalonând cursa căruței cu o trenă pe cât de luminoasă, pe atât de efemeră. Ajunseră, în sfârșit, la malul abrupt al unui fluviu. Ceața dimineții se aduna pe fundul văii, voalând suprafața apei. David remarcă ciudate turbulențe ce păreau să agite pâcla, ale cărei volute nu încetau să se vălurească. Și, deodată, când puseră piciorul pe pământ, coborând din șaretă, izbucni o nouă salvă de aplauze, tunet bubuitor, cavalcade de ecouri se izbeau de peretele de granit. Solul vibra, transmițând trepidația gleznelor călătorilor, pietricele se rostogoleau în josul pantelor, antrenând o avalanșă de bolovăniș și praf.

Sirce, cu ochii pe jumătate închiși, se strâmbă ducându-și mâinile la urechi. Apoi furtuna se îndepărtă, scurgându-se către mare. Din pânza de aburi răsări un debarcader. Pontonul era făcut din plăci disjuncte montate pe niște piloni subțiri, ca labele unei insecte. Bărcile fuseseră târâte către mal, oferind privirii chile netede, drepte, strălucitoare, ce păreau că n-au atins niciodată apa. David se miră. Apropiindu-se mai mult văzu că ambarcațiunile fuseseră toate deposedate de rame și de cârme. Când dădu să deschidă gura, pentru a cere explicații, un omuleț ieși dintr-o cabină de piatră, cu brațele încărcate de corzi de ancorare. Dând cu ochii de cei doi călători, lăsă să-i cadă povara și-și scoase din urechi dopurile de ceară care le obturau.

— Unde mergeți? făcu el privind-o pe tânără.

— Homakaïdo.

— Nu cunosc. Vreți să traversați? Nu este momentul cel mai indicat. De ieri EI sunt cam nervoși! În locul vostru... De altfel trebuie să așteptați să se ridice negura. Dacă EI se hotărăsc să-și încrucișeze brațele, nu mai e nimic de făcut.

— Despre cine vorbește? întrebă David iritat, strângându-și însoțitoarea de încheietura mâinii.

Ea ridică din umeri agasată.

— Ei bine! N-ai înțeles încă?

Îl trase deoparte și-i arătă spre fluviu.

— Privește! îi explică ea, ceața se va risipi curând.

Se așezară pe coca unei bărci și nu mai schimbară niciun cuvânt. Încă o dată, David privi spre canoele cârpăcite grosolan, total improprii navigației. Flancurile fisurate aveau tot atâtea găuri cât o sită. Dar poate că erau epave?

— Sper că nu vom traversa cu asta! făcu el, lovind cu palma prova unei bărci.

— Ba bineînțeles că da, îi replică tânăra. Ce-i reproșezi?

David făcu un gest vag și întoarse capul, renunțând să mai înțeleagă. Sub soarele ce se năștea, eșarfele de bumbac, ce tapisau fundul văii, deveneau tot mai străvezii. După câteva minute, zări între malurile abrupte agitația unei bizare colcăieli. Îl trecură fiorii, inundat brusc de o fină transpirație

de neliniște.

Nu visa... Albia râului, secată, fusese ocupată de o imensă mulțime. O maree umană de pitici, de ambele sexe, în picioare, umăr lângă umăr, armată de pigmei. Valuri de capete curgeau între malurile puternic scobite ale vechiului torent, până la vărsarea în mare. Era ca o desfășurare a unor cohorte de nenumărat, ale căror picioare dispăruseră în mâlul de pe fund. Înrădăcinați până la jumătatea gambei, nu se mișcau, nu vorbeau, păreau santinele înghețate într-o gardă imposibilă. Mii, milioane de indivizi, unul lângă celălalt, umpleau tranșeele săpate cândva de ape. Coloana de coșmar șerpuia în lungul canalului, pierzându-se în zare; pe valurile de cranii goale și roze, o dată cu primele raze ale dimineții, strălucea o vagă peliculă de transpirație.

— Fluviul piticilor, șuieră Sirce cu o voce subit reținută. Nu l-ai văzut niciodată?

David nu-i putu răspunde. O bilă dureroasă îi bloca gâtul. Deodată, fără ca nimic să prevestească, mulțimea masată la picioarele lor înălță brațele către cer, cu palmele deschise, și începu să aplaude. Încă o dată pocnetul mâinilor umplu văile. Fascinat, David nu-și putea desprinde privirea de fluviul de mâini fluturânde, de degete fremătătoare dansând ca spuma pe creasta valurilor, palme agitându-se în cadență, stârnind un zgomot înmuiat de ploaie diluviană. Valul curgea, tresărind, deschizându-se și închizându-se la loc, trasând curente ritmate, vârtejuri, furtuni de aplauze. Nu mai vedea decât torentul de mâini împreunate sau deschise, brăzdând aerul, țesând deasupra capetelor un acoperiș osos de unghii și falange. Un râu viu de linii ale vieții și de amprente digitale.

— Ce fac aici? reuși, în fine, să murmure când se reașternu liniștea.

Sirce se încruntă.

— E o poveste complicată. În general, se spune că se hrănesc cu sucuri sedimentare conținute în mâlul din anumite cursuri de apă. Epiderma le oferă, la nivelul picioarelor, mari suprafețe de absorbție directă. Cândva, pe

planeta lor de origine, se alimentau mergând fără încălțăminte. Fiecare pas constituia pentru organism un nou aport caloric. Aici nu au putut găsi substanța nutritivă decât în mocirla din văile secate. Noroiul, turba aluvionară, sunt bogate în particule vegetale, organice. Se îmbibă asemeni plantelor ce-și înfig rădăcinile în humus. De altfel, dacă te apleci destul de aproape ca să-i poți vedea, vei constata că nu au gură și că doar femeile au păr, blond, câteodată chiar de o albeață de zăpadă.

— Dar înălțimea?

— Rahitism, datorat alimentației dezechilibrate. Sucurile sedimentare de pe pământ, puțin nutritive, au condus la degenerarea rasei.

— De ce aplaudă?

— Pentru a-și manifesta nemulțumirea, pentru a-și exprima foamea continuă.

Nu mai putu continua: un tunet de aplauze îi acoperi vocea. Trebuiră să-și astupe urechile, să scape de acest vacarm. Închizând ochii, David avu senzația că s-a rătăcit în mijlocul spectatorilor unei opere gigantice. Popoare întregi băteau din palme, într-o sală de dimensiuni cosmice, iar pocnetele palmelor lor acopereau vuietul cataclismelor naturale sau ale războaielor. Vulcanii se deșteptau, pământul își deschidea cavernele cutremurându-se, răsturnând blocuri și palate. Bombele ce scurmau solul nu reușeau să domine salva trosnitoare a palmelor fluturate.

— Dacă vreți să treceți, va trebui să-i liniștiți! comentă omulețul îndată ce se reinstală calmul. Sunt prost dispuși. Ieri mi-au răsturnat o barcă. Nu i-am mai văzut pe pasageri!

David se întoarse către tânără.

— Ne vor purta, așa-i? bâlbâi el. Vor trece ambarcațiunea din mână în mână. Vom naviga pe deasupra capetelor lor, ținuți pe brațe de pe un mal pe celălalt? De-asta bărcile n-au nici rame, nici cârmă!

Sirce schiță o figură de neputință.

— Nu se poate altfel.

David făcu câțiva pași în direcția malului, apoi se opri.

Înțelese că îi era frică să se apropie mai mult. Nu s-ar putea ca vreun braț să se ridice deasupra râului, să-l apuce de gleznă, târându-l în adâncuri? Dădu înapoi, umilit că nu-și putea disimula frica.

— Nu se va putea întâmpla nimic dacă le faceți ofrandele necesare! afirmă individul cu ambarcațiunile. Nu trebuie să vă zgârciți, asta-i tot.

David se lăsă să cadă pe coca ce-i servea drept scaun și aruncă o privire întrebătoare tovarășei sale.

— În timpul călătoriei, obiceiul cere să vărsăm peste bord plancton, sucuri aluvionare sintetice și ciuperci, îi explică ea. Cu acest preț piticii vor accepta să ne transporte de pe un mal pe celălalt, să-i servească cumva pe trecători...

— Fluviul devine, în sfârșit, navigabil! rânji tânărul strângând pumnii.

— Chiar așa!

— Când plecăm?

Sirce îl privi, apoi ridică din umeri.

— Ce mai așteptăm? șopti ea. Mâine le va fi și mai foame decât astăzi, iar traversarea va fi cu atât mai dificilă.

Se duseră după marinar în cabana acestuia. De cum trecură pragul, o miasmă oribilă de descompunere le lovi nările. David remarcă pereții cabanei căptușiți cu saci de pânză grosolană, toți identici. Duhoarea de putrefacție ce domnea în încăpere clădea impresia că sacii fuseseră umpluți la origine cu făinuri de cadavru zdrobit. Sirce făcu târguiala.

— Cinci saci, îi admonestă individul, nu mai puțin, cunosc apetitul torentului, vor răsturna barca și vă vor frânge gâturile!

David se cutremură. Sirce aruncă pe tejghea un număr mare de monede sclipitoare, în schimb, omulețul le oferi cinci pachete împuțite împreună cu o traistă de pânză, botezată în mod pompos „trusă de prim ajutor”. Tânărul își vârî mâna în desagă pentru a descoperi un ciocan și o seceră ascuțită foarte bine. În fața stupefacției sale, negustorul se lansă în prezentarea modului de utilizare a acestor obiecte, cel puțin insolite.

— Cu ciocanul loviți degetele care se agață de bastingaj cu intenția de a vă răsturna, iar cu secera tăiați mâinile ce vi se prind de veșminte pentru a vă trage la fund! Credeți-mă, există întotdeauna doi-trei pitici nebuni în gloata aia, gata să vă facă o chestie urâtă. Păstrați uneltele la îndemână și nu ezitați să le folosiți!

David își trecu șnurul traistei pe după gât, zăpăcit, și o urmă pe Sirce care alegea barca, parlamentând foarte aprinsă. Se fixase asupra unei canoe cu fundul metalic, dar omulețul nici nu voia să audă, spunea că este ambarcațiunea lui personală. Restul flotilei nu inspira încredere. Majoritatea gemeau oribil sub greutatea tălpilor și lăsau să treacă lumina printre scândurile distanțate. Optară, în final, pentru o balenieră antică.

— Vă înșelați, mormăi proprietarul, îndreptându-se către barcă, nu le plac vasele prea grele. Să nu spuneți că nu v-am prevenit!

Cei doi își îndesară sacii cu pulberea grețoasă între banchetele de la rame și rămaseră un minut imobilizați, cu ochii ațintiți spre „fluviu”...

— L-ai mai traversat? întrebă David, încercând să-și ia un aer detașat.

Sirce dădu negativ din cap.

— Nu, pe-aici nu. Am trecut râuri, pâraie. Niciodată, însă, un fluviu atât de lat.

— Cât are? Cincizeci de metri? Șaizeci? O sută poate...

Ea strâmbă din nas cu o grimasă de lehamite.

— Ce rost are să mai discutăm?

David nu mai insistă. Se vedea că femeii îi era frică. Se sprijini cu spatele de provă și-și lăsă privirea să rătăcească încă o dată pe deasupra miilor de mâini avide, ce tulburau aerul cu puternicele lor pocnituri.

— Se spune că cel mai bun mijloc de traversare e să iei la bord o țigancă, murmură Sirce în spatele lui. Pe parcursul călătoriei, specialista citește viitorul în palmele ridicate, iar piticii, curioși, uită imediat de impulsurile agresive. Dar, bineînțeles, e doar o legendă!

David nu găsi nimic de spus. Groaza se năpustise asupra lui, acoperindu-i mintea cu o pâclă de confuzie.

— Dacă sunt într-adevăr prost dispuși, își vor încrucișa brațele, reluă tânăra, refuzând orice traversare. Va trebui să înmulțim ofrandele pentru a-i convinge să întindă mâinile...

Vorbea fără să se preocupe de posibilul auditoriu din râu, aruncându-și tiradele cu un debit sacadat, înghițindu-și cuvintele. Stăteau pironiți, incapabili să se hotărască dacă să împingă barca spre mal. Într-un târziu, David se mișcă. Șiretul „trusei de prim ajutor” îi tăia ceafa.

— Să mergem!

Sirce păru că se trezește din vis. Proptindu-și mâinile la pupa, începu să împingă, în timp ce David, cramponat de bastingaj, trăgea cu toată puterea, încercând să înlesnească alunecarea chilei pe iarba ca de cauciuc a malului. Când ajunseră la primele mâini ce le palpară coca, erau uzi leoarcă de transpirație.

Sirce sări cu agilitate în barcă, deschise un sac cu gesturi largi ale mâinii, în câteva clipe, putoarea ajunsese de nesuportat, iar David, cu elanul tăiat, era gata să se răstoarne în fluviu când puse piciorul la bord. Palme moi începură să clatine coca sub picioarele lor, baleniera se agită o secundă în față și-n spate, ca-ntr-o manevră nehotărâtă. Apoi mișcările se sincronizară și ambarcațiunea începu să alunece către malul opus, trecând dintr-o palmă într-alta, fiind fluturată deasupra capetelor ca un trofeu.

Până la mijlocul „cursului”, totul se petrecu bine. Apoi, cu timpul înaintarea încetini, pentru a sucomba curând într-un tropăit tumultuos pe loc. Sub etravă mâinile se înghesuiau, în palpitații dezordonate, la început rugătoare, apoi destul de repezi, furioase. Curenți lacomi de degete se ridicau din mulțime, încercând să atragă barca în alte direcții, s-o întoarcă din drum sau chiar s-o răstoarne.

„Vor tot ce-avem!” se gândi cu groază David, văzând-o pe Sirce că deschide cel de-al patrulea sac. Pudra îi acoperise antebrațul și fața cu o crustă de amidon. Un fard ciudat, pestilențial, pe care sudoarea îl brăzda ici-colo. Femeia

respira din greu, împrăștiind fără odihnă sămânța organică, dar baleniera nu mai avansa deloc. Deodată, ambarcațiunea se întoarse pe un flanc, gata să-și arate chila soarelui. David zări un șir de degete cu unghii ciobite, cramponate de marginea bărcii. Apucă ciocanul și lovi cu fălcile încleștate, încercând să nu bage în seamă pielea zdrelită, unghiile și falangele zdrobite. Vasul se redresă, dar imediat o lovitură furioasă zgudui coca, făcând să geamă scândurile descleiate. Așchii de lemn zburară în toate părțile și o mână răsări prin fundul bărcii, între banchetele pe care ședeau, cu palma crucificată de țepușă, înainte ca tânărul să poată interveni cumva, mâna o apucă pe Sirce de picior, smulgându-i un urlet de durere. Secera se prăvăli, despicând carnea, izbindu-se de os cu un zgomot surd. Sângele cald, otrăvit, inundă peretele bărcii, iar brațul se retrase ca un animal rănit. Liniștea fu de scurtă durată, fiindcă, aproape imediat, vasul se ridică periculos, vertical, simulând un naufragiu. Cei doi se rostogoliră de-a berbeleacul peste lada cu alimente. Sacul căscat își împrăștie conținutul într-o ploaie deasă, acoperindu-i cu o pulbere cenușie. Șalupa își recapătă poziția normală, apoi fu înhățată de un alt curent. Chila cădea grea peste capete ce se afundau. David se trezi în picioare la prova, cu câte o unealtă în fiecare mână, gata să lovească. Când turbarea clocotea dedesubt, tăia cartilagii fără nicio remușcare. Sirce urla la el, hainele îi erau grele de transpirație, părul pudrat de sucurile sedimentare, asemenea unei peruci de ceremonie. Corpul îi era acoperit de noroi uscat, dându-i aspectul unui înecat tras la mal.

Ultimul sac se golea, dar de data asta erau pe calea cea bună, femeia făcea economie acum de hrana sintetică, momind cu abilitate curenții, măgulind degetele încăpățânate. Fură, în sfârșit, aruncați pe țărm. Barca eșuă brutal și se răsturnă într-o rână, de parcă traversarea îi supsese ultimele forțe.

— S-a sfârșit, șuieră David, rostogolindu-se în iarbă. Închise ochii, cuprins de o frică retrospectivă la ceea ce li s-ar fi putut întâmpla. Se vedea căzut peste bord, înhățat de sute de

degete, de unghii, făcut bucățele de mulțimea anonimă înrădăcinată în mâl. Întinsă pe spate, Sirce se descotorosea de haine. Lacrimi nervoase îi brăzdau adânc masca de ipsos de pe față. David constată că brațele și pulpele fetei erau acoperite de zgârieturi.

— Cum e? tună un bărbat solid și chel, împovărat de parâme. N-a fost chiar rea traversarea! Cei de ieri au avut mai puțin noroc. Dacă vreți să vă spălați, e un duș în spatele barăcii de închiriere...

Se ridicară ajutându-se reciproc și porniră spre coliba individului. Cabina de duș, dărăpănată, era de multă vreme scoasă din uz, așa că se mulțumiră să se aplece asupra unui hârdău umplut cu apă rece. Sirce părea atât de epuizată, că trebui s-o dezbrace el și s-o frece cu peria. În contact cu apa, pudra aluvionară se transformă într-o pastă maronie și, curând, constatară că se bălăceau într-un butoi cu noroi lipicios. Remediul se dovedi mai rău decât răul însuși. În sfârșit, după o oră, după nenumărate rașchetări, ieșiră cu pielea roșie, iritată de peria aspră, își înșirară hainele pe o frânghie și, cu ochii închiși, se întinseră pe iarba ca de cauciuc. David era pe cale să adoarmă, când simți iarăși acel miros îngrozitor, de reziduuri putrede, și avu senzația, cum stătea așa întins, că-i un cadavru aruncat în groapa comună. Instinctiv, pipăi în căutarea șoldului tinerei femei. Din fericire, era cald...

Când se afundară spre inima câmpiei, întâlniră de câteva ori baraje ce blocau albia râurilor sau a torentelor secate. Bărbați înarmați cu puști de vânătoare făceau de gardă în vârful acestor edificii, tropăind cu un pas nervos.

— Încearcă să stăvilească avansarea piticilor, explică Sirce, să-i împiedice să prolifereze în lungul vechilor cursuri de ape, dar nu e ușor.

Pe măsură ce se apropiau, tânărul putu să perceapă îngrozitorul vacarm produs de palmele pigmeilor, lovind în cadență pe structura de lemn și piatră a barajului ce lega un mal de celălalt. Erau ca o masă de răsculați, ce se opinteau

în poarta unei cetăți care le refuza accesul. Din când în când, un țăran aducea un lighean cu ulei fierbinte pe care-l vărsa la poalele meterezelor. Atunci, izbiturile încetau pentru câteva minute, pentru a fi reluate, apoi, amplificate de furie.

— Mai devreme sau mai târziu, barajele vor ceda sub presiune, comentă tânăra, continuându-și drumul. Va fi ca un val seismic, ca un potop. Piticii, înnebuniți de foame, escaladează malurile și năvălesc în sate. Trebuie construit atunci un dig împotriva inundației, dig de gloanțe, pentru a-i arunca înapoi în albia fluviului, după o luptă corp la corp, ucigașă pentru ambele părți.

În aceeași seară ajunseră în mahalalele Orașului Ventrilocilor. David ascultase de multe ori oratori publici, dizertând asupra aberațiilor psihologice ce-i chinuiau pe locuitorii acestui oraș. Considerase însă, până acum, că sunt povești de adormit copiii. Sirce îi demonstra că se înșelase. Oamenii nutreau realmente o scârbă fizică pentru tot ce se referea la conversație și la contactele directe.

— O formă de nevroză colectivă, conchise femeia, trăgându-l către o clădire cu aspect înstărit.

— Arsédrich de Colphe vinde informații, îi șopti ea, în momentul în care apăsa pe butonul soneriei. Lasă-mă pe mine să mă descurc. Rămâi deoparte și nu scoate un cuvânt. Obiceiurile lor sunt destul de rigide.

Evitându-le privirea, un servitor îi pofti să intre într-o sală de marmură rozalie ce se deschidea spre grădină. Un bărbat gras, gol, stătea pe un taburet, cu spatele întors ostentativ către ei. O oglindă retrovizoare îi fusese fixată pe umărul slinos cu ajutorul unor șireturi de piele, asemeni unui ham. O mulțime de obiecte aglomerau camera: vaze, boluri de porțelan, statuete din marmură cu forme delicate, busturi tăiate într-un cristal de-o puritate extraordinară, toate aliniate pe jos, ca pentru un inventar rapid. Servitorul, care-i condusese până aici, având un mic ciocănel în mână, se așeză într-un colț. După simbolul ce-i orna placa de identitate, înțeleseră că aveau în față un mut. La rândul ei, Sirce întoarse spatele interlocutorului său și se postă în fața

unei oglinzi mari, ovale, care ocupa spațiul de deasupra unui cămin.

— Sunt gata, murmură ea cu o voce abia perceptibilă.

La aceste cuvinte, Colphe deschise ochii și-și aplecă țeasta către retrovizor, căruia i se calculase înclinația în așa fel încât să primească doar reflectarea tinerei femei, încadrată de lemnul ramei, în vreme ce ea însăși rămânea invizibilă, în afară câmpului de observație. Și totuși, această imagine îl făcu pe obez să tresară, de parcă i se aplicase un electroșoc. Își coborî pleoapele, așteptă câteva secunde și apoi, învingându-și sila, îndrăzni să arunce o privire spre oglinda mică, orientabilă, fixată pe umărul său.

— Aspectul tău e încă destul de... agresiv, dragă Sirce. Prea brutal. N-ai putea să-ți îndulcești cumva apariția? Să-ți pui o mască, poate?

Cu o tresărire, David înțelese că vocea gazdei se ridicase dintr-o mică urnă de ceramică albastră, pusă pe dalele podelei. Buzele omului nu schițaseră nicio tresărire. Dealtfel, privind mai îndeaproape, era ușor să constați că-i fuseseră cusute una de cealaltă. Era gata să-i scape o exclamație de uimire. Se abținu cu greu. Servitorul se apropia deja. Cu o lovitură precisă de ciocan, prefăcu urna în cioburi și se întoarse la locul său.

— Am nevoie de ajutorul tău, șopti Sirce cu fața îndreptată spre pământ. Aș vrea să cunosc un om care să fi avut acces la vechile arhive cartografice. Cineva care acum ar fi la strâmtoare și nu s-ar da înapoi să câștige ceva bani...

— Oh!

Cum interjecția fu urmată de o liniște prelungită, servitorul se aplecă și sparse statueta de marmură de unde țâșnise, de data asta, vocea ventriloculului. Discuția se continuă în același stil minute în șir. Colphe, pe ocolite, se exprima de fiecare dată prin intermediul unui obiect: vază, bust, bibelou, pe care majordomul său se grăbea să le transforme pe loc în bucățele, considerând că tot ce era atins de cuvinte se pângărea iremediabil. David vedea cu nervozitate cum se diminua rezerva de sculpturi și ceramică, fără ca discuția să

înainteze considerabil. Era sigur că o dată cu spargerea ultimului vas, Colphe va considera întrevederea terminată și-i va arunca în stradă.

— Nu pot face nimic pentru tine, șuieră un cap de gresie roșie, ornat somptuos cu o scenă de vânătoare, dar poate...

Liniște. Lovitura de ciocan.

— Poate?

— Poate că Onald de Blivier ar putea să te scoată din impas, lansă o vază de cristal. E un simbio care a lucrat un timp la supravegherea șoselelor, înainte de a cădea în dizgrație. Face uneori diferite servicii minore...

— Unde l-am putea găsi?

— Habar n-am, făcu o cupă de sticlă pictată. N-am absolut nicio legătură cu simbio. Nu-mi plac extremiștii.

Și încă o lovitură de ciocan.

David se simțea prost. Nu e o plăcere, oricum, să te consideri generator de murdărie. Se gândea la ce auzise cândva:

„Primele simptome ale bolii iau forma unui gust oribil perseverent pe limbă iar subiectul petrece ore în șir să-și curețe gura cu diverse ape parfumate. Apoi, foarte repede, ajunge la convingerea că de la cuvinte i se trage, doar de la cuvinte, care-i împut orificiul bucal. Atunci devine ventriloc pentru ca vorbele să explodeze oriunde în afara lui. De-acum este condamnat să se hrănească prin perfuzii, deoarece practica religioasă a ventrilocului pretinde pecetluirea buzelor. Puțin după aceea, constată că nu mai suportă vederea directă a lucrurilor ce-l înconjoară. La început, ochelarii cu lentile negre, stofe translucide, dispuse între lumea exterioară și subiect, sunt suficiente pentru a atenua această impresie de pângărire iremediabilă. Unii ajung chiar să-și scoată ochii, dar majoritatea se mulțumesc să nu observe decât reflectările. Ca regulă generală, resping orice contact direct.”

Își luară rămas bun imediat ce Sirce îi dădu grăsanului recompensa stabilită și fu coborât pentru ultima oară ciocanul purificator.

— Înainte ventrilocii se foloseau de păpuși sau de marionete, se destinse femeia de cum ajunseră în stradă, dar cum trebuie arse după fiecare frază, uzinele de jucării nu mai făceau față. De câțiva ani s-au aplecat asupra bibelourilor. În general, materialul și finisarea obiectelor sacrificate determină gradul de respect acordat interlocutorului. E destul de jignitor să te vezi întâmpinat de un șir dublu de vaze din ghips sau de oale de noapte din lut ars. Colphe cunoștea obiceiul, a fost atent să nu ne umilească.

— Erau atât de puține obiecte, comentă David, de parcă se temea să nu se lungească întrevederea...

Sirce se strâmbă.

— E posibil. Ceea ce vrem noi să facem e suficient de periculos, dar asta nu-i interesează pe ventriloci... Deocamdată.

— Ce e un simbio?

Femeia scăzu glasul.

— O formă de extremism religios. Fanatism. Simbio estimează că ventrilocii nu vor ajunge prea departe cu practica lor de purificare.

— Supra-ventriloci.

— Exact.

Luară prânzul într-un han, evitând să discute în public, orice schimb direct de cuvinte fiind taxat ca o pornografie și pasibil de pedeapsa cu închisoarea. Câțiva străini, neobișnuiți cu obiceiurile locului, s-au trezit astfel aruncați în temnițele orașului, cu limba tăiată de la nivelul amigdalelor, o mască de mătase neagra cusută de pielea feței, pentru vina de a fi flecărit fără jenă cu un semen, ochi în ochi, în dreptul pieței. Înainte de a se îndrepta spre cartierul simbio, procurară două retrovizoare pe care și le fixară pe umărul drept și cagule din țesătura fină, menite să-i apere pe trecători de viziunea obscenă a figurilor lor goale. O dată cu luarea acestor precauții, se înfundară în labirintul străduțelor oarbe, fără ferestre, cea mai mică crăpătură fiind considerată o ofensă adusă ochiului. Domnea prin aceste locuri o liniște de cavou, tulburată câteodată doar de o

șoaptă, repede înăbușită.

Pe sub arcade, lampioanele și felinarele rămâneau deliberat stinse, asigurând credincioșilor o penumbră încărcată de puritate.

Când îl întâlni pe primul simbio, David fu cât pe ce să dea drumul unui strigăt. Noroc că-l prevenise Sirce. Nu-și putu reprima însă o tresărire când trecu pe lângă ei cel mai ciudat echipaj ce-i fusese dat vreodată să vadă. Un om gol, al cărui gât era secționat de dârele unei înspăimântătoare cicatrice, ședea pe umerii celui de-al doilea, de care era legat, printr-un fel de cordon ombilical din plastic suplu.

„Călărețul e orb și mut, îi explicase Sirce, *o operație l-a lipsit definitiv de ochi și de coardele vocale. Astfel nu mai poate păcătui. La fel, vei vedea că are mâinile bandajate și atrofiate precum picioarele unui chinez, fiind incapabil să se folosească de degete; în acest fel nu riscă să atingă obiectele impure. Propriul penis, de exemplu. Un cordon bioenergetic întreține simbioza cu cei care-l poartă. Toate funcțiunile sale sunt derivate. Trăiește, dacă poți crede, ca un parazit, hrănindu-se cu ceea ce mănâncă purtătorul, bând ceea ce bea acesta, în schimb, cel încălecat are sarcina de a urina și a defeca în locul lui. Și tot el este, în același timp, periscopul și portavocele stăpânului său. Gura o folosește pentru a vehicula cuvintele celui de deasupra, ochii pentru a transmite imaginile ca simple lentile. În acest tip de asociație, cavalerul este purificat de orice funcție înjositoare. De-acum organele servitorului se vor mânji în locul propriilor organe. Simbio preferă să-și facă harakiri mai curând decât să-și apuce sexul între două degete ca să urineze! Păzește-te totuși să-ți bați joc de ei, sunt persoane periculoase...”*

Pe măsură ce se afundau printre cotloanele cartierului de lux întâlniră și alte cupluri constituite după un model analog: un omuleț cu musculatura atrofiată strângând între pulpele anemice gâtul unui sclav bine făcut, ce tropăia cu pas alert pe pavajul umed.

Folosind retrovizorul, Sirce încercă de două ori să ceară lămuriri. Obținu niște scuipături disprețuitoare din partea

purtătorului, sau mângâieri cu cureaua după ceafă.

— Nu va fi ușor! filosofă ea, îndreptându-se spre adăpostul arcadelor. Părul îi strălucea de steluțe de salivă.

Către seară, însă, o femeie în vârstă, ce călărea o matroană obeză, acceptă să le indice casa lui Onald de Blivier.

— Transmiteți-i salutări de la Judice! încheie ea prin gura purtătoarei și se îndepărtă.

Își reluară drumul ghidându-se după plăcuțele ruginite plantate la întretăierea străzilor. Ajunseră, în final, în pragul unei grădini înconjurate de ziduri albe înalte. Un bastion lipsit de ferestre trona în mijlocul buruienilor. O apă neagră băltea pe fundul unui bazin construit dintr-un metal oarecare, acum oxidat.

O liniște mormântală plutea pe coridoare. Vizitară mai multe camere până descoperiră, prăbușit de-a lungul scărilor ce duceau spre terasă, corpul fără viață al unui sclav purtător. Cordonul ombilical îi atârna între coapse, secționat cu abilitate. Puțin mai sus îi aștepta un alt cadavru, cel al stăpânului casei. Mâinile sfrijite îi erau răsucite în jurul tubului inutilizabil, gura i se deschidea, neagră într-un strigăt ce nu va mai fi auzit niciodată.

— L-au omorât! urlă Sirce, plimbându-și un deget peste orificiul ciopârțit și lipicios al cordonului, de unde ieșea un mănunchi de fire strălucitoare.

— A mers ușor. Decuplat de purtătorul său a fost incapabil să-i mai transmită ordine. A devenit un infirm. Convingerile religioase îi interziceau să se hrănească singur, iar lipsa de vedere l-a împiedicat să facă reparațiile necesare. S-a lăsat să moară din frică de murdărie!

— Dar purtătorul?

— Nu supraviețuiește niciodată stăpânului. O condiționare biologică concepută pentru a evita orice revoltă.

— Dar de ce?

— Știa, probabil, destule lucruri. Le-a fost frică să nu-l facem să vorbească. Ne-au devansat cu câteva zile, de parcă ar fi ghicit încotro ne îndreptam. Ar fi cazul s-o ștergem cât mai repede din oraș!

— Crima ne va fi imputată! observă David. Toată după-masa ai întrebat de adresa lui Blivier, iar Arsédrich... Nu le va lua mult să tragă concluzii.

— Arsédrich n-are niciun interes să ciripească, obiectă femeia, cât despre ceilalți, cagula ne masca în mare parte trăsăturile feței. Nimic nu-i pierdut, hai!

Părăsiră orașul pe poarta rezervată cerșetorilor și străinilor. Se lăsă noaptea. Când se întunecă de-a binelea, se debarasară de măști și retrovizoare și se ascunseră printre coline.

— Mai am o legătură, murmură Sirce, dar e încă mult de mers. Iar rezervele mele financiare se subțiază. Arsédrich m-a stors de tot!

— Unde mergem?

Încă din ajun, întrebarea aceasta îi ardea limba lui David, de când calea ce-o urmau fu ștearsă de praf, pierzând totodată orice urmă liniștitoare.

— Unde mergem?

Planurile tinerei femei nu i se păreau prea clare, începea să se teamă că se vor împotmoli. Trasee concentrice în care, ratând ținta, drumeții se prind în capcană și sfârșesc în nemișcarea unei camere de hotel devenite, dintr-o dată, nucleul lumii.

Femeia îl privi, cu pleoapele pe jumătate închise, de parcă-l cântărea cu un aparat invizibil de măsură.

— În Orașul Serbărilor, răspunse ea deodată, oraș numit și Obar-Eba, Shaka-Kandarec, Naonaméa și încă în o mie de alte feluri în dialecte, pe cât de schimbătoare, pe atât de neînțeles... Știi mai multe acum?

Își bătea joc de el. El nu-și dădea seama.

— Orașul fericit, înșiră ea, țara plăcerilor... Ar fi necesare tomuri întregi pentru a consemna toate denumirile ce i-au fost date...

David încercă să-și compună o mină liniștită, simți însă că trăsăturile i se contractau într-o grimasă idioată și renunță.

— Orașul Serbărilor, făcu Sirce visătoare, e aproape o legendă, un mit. Când Terra era măcinată de un conflict

dintre cele mai sângeroase, Orașul Serbărilor a declarat războiul în afara legii. Au fost condamnate violența și uneltele violenței... Au fost desființate armata și poliția. Toată structura socială s-a mulat pe organismul unei sărbători fără sfârșit. Corporațiile cele mai importante sunt cele ale vânzătorilor de măști, de travestiuri, breasla farsorilor, clanul fabricanților de confeti... Dar mai sunt și muncitorii, decoratorii, dansatorii... Lumea vine din toate colțurile în Orașul Serbărilor să-și cheltuiască banii, în timp ce orașele învecinate plâng și se indignează din cauza acestui dezmăț financiar. Aici nu se vinde nimic altceva decât spectacole, dansuri, banchete, defilări cu care alegorice, baluri populare. Doar din aceste activități se umple vistieria municipalității, cu mult mai multă siguranță decât dintr-o oarecare industrie zisă „serioasă”... Aici e miracolul.

— În general, se poate spune că au făcut din oraș un parc cu atracții grotești.

— La prima vedere, da, dar vei vedea, Orașul Serbărilor este un fruct suculent care lasă în gură un gust amar. Aș putea spune chiar „otrăvit”. Treizeci de ani de carnaval au provocat multor locuitori nevroze bizare. Ai auzit vorbindu-se de farandolă?

— Farandolă? Vrei să spui o farandolă mai deosebită? Nu...

— Un fenomen curios, totuși. Un simptom tipic pentru ceea ce mocnește deja pe-acolo. O boală rea.

— Și-atunci ce mai căutăm acolo?

— Acolo pelerinii Homakaïdo își începeau călătoria. Acolo e prima etapă a traseului... Intenția simbolică era evidentă: singura oază de pace și bucurie ce exista în lume servea ca bază de decolare pentru pelerinii însetați de adevăr... Pricepi?

Da, pricepea.

— Am acolo o altă legătură care ne poate indica drumul. Cineva care ne va vinde informații de calitate.

— Și va trebui să plătești.

— Da, dar nu în bani. Va trebui să-i facem un serviciu acestei persoane. Un lucru periculos... Aș fi preferat să nu

ajungem aici, dar fiindcă nu ne-am descurcat cu ventrilocii...

Nu mai adăugă nimic, iar David simți că-i sporește povara de neliniște pe care o ducea în cârcă de când părăsise Orașul Oracolelor.

Sirce hotărî să se deplaseze numai noaptea, susținând că astfel le va fi mai ușor să scape vigilenței unor eventuali spioni ai Maeștrilor Vorbelor. Ziua se înfundau în vreun adăpost în inima tufișurilor, sau se cuibăreau să doarmă în furca unor crengi mai groase. Precauțiile, departe de a le accelera înaintarea, îi obligară la o mulțime de ocolișuri, într-un decor plin de bolovani și liane. Animalele erau extrem de rare și, pentru a se hrăni, fură obligați să culeagă fructe a căror aciditate le ardea apoi stomacul zile întregi. La capătul unei săptămâni se aflau într-un asemenea hal de slăbiciune, că Sirce decise să facă o escală în primul sat ce le va ieși în cale.

Într-o dimineață, când tocmai se instalau într-o scobitură de stâncă, o vibrație surdă se propagă în sol, amplificându-se în gaura de granit ca într-o portavoce. Cavalcada se apropia, amestecând zgomotul de pași cu muzica pițigăiată a unui flaut invizibil. Sirce păli și mâna i se crispa pe brațul lui David.

— Farandola! gemu ea cu o voce fără timbru.

Riscând o privire afară din ascunzătoare, tânărul putu să vadă lunga coloană de dansatori luând cu asalt flancul unei coline. Se ondula cu rapiditatea unui șarpe ce se strecoară prin apa unei mlaștini. Picioarele dansatorilor călcau în cadență strivind iarba, ridicând nori de praf. Capetele băteau măsura, gurile li se destindeau în râsete și cântece... La prima vedere păreau doar un lung șir de petrecăreți scăpați de la vreun banchet campestru sau saltimbanci ce constituiau avangarda unui bal itinerant. Dar, pe măsură ce se apropiau și putu să observe mai multe detalii, David zări ciudățenia: un om din trei se strâmba de durere, picioarele-i sângerau, era ca răstignit între cei doi dansatori care-l încadrau. Brusc alertat, privi cu atenție coloana pe toată lungimea ei. Numără cam treizeci de indivizi zdrențuiți, al

căror aspect contrasta în mod straniu cu cel al personajelor ce-i țineau de mâini...

— Ai înțeles? șopti Sirce târându-se lângă umărul lui. Farandola e o capcană! Doi dansatori din trei sunt androizi! Roboți! Sub pretextul serbărilor, își capturează victimele omenești, întinzându-le mâna. Degetele lor secretă o sevă adezivă atât de puternică, că simpla strângere de mână este suficientă pentru a opera o sudură dermică definitivă! O adevărată grefă! Victimele, transformate în frați siamezi, sunt astfel incluse în farandolă, prinse ca între paranteze. Din acel moment, legați între doi roboți, prizonierii sunt crucificați, dansând fără oprire, până la epuizare, până la moarte. Căci androizii se hrănesc cu energia lor, le digeră atomii de carbon ca niște lipitori cibernetice. Uită-te bine! Ai în fața ta una dintre cele mai redutabile capcane puse la punct de prinții carnavalului!

Îl trecură fiorii. Ochii i se holbau la lanțul mortal ce zigzaga peste câmpie. Dansau temniceri și prizonieri laolaltă, legați puternic, unul de celălalt, ca încătușați, ocnă ambulantă cu aspect hazliu, omidă veselă deplasându-se într-un concert subțirel de flaut. Dansatori de oțel...

David știa deja că imaginea lor îi va rămâne veșnic gravată în memorie: armuri cu rotițe complexe, disimulate sub învelișuri de piele artificială, antrenând în sarabanda lor nenorociții cu corpuri descărnate, cu picioare însângerate de săptămâni de tropăituri neîncetate.

— Cine s-ar feri de ei? continuă femeia. Nu sunt tineri, frumoși, fără griji, plini de viață?

Instinctiv, David își lipi palmele jilave de piatră. Farandola se îndepărta. Avu un sentiment de ușurare, ca la dispariția unui șarpe într-o gaură dintr-un zid.

— Când te-au prins, nu mai poți face nimic, comentă mai departe Sirce. Pentru a elibera prizonierul, ar trebui să i se taie fiecare mână cu securea...

Rămaseră un timp tăcuți, fără să-și mai spună nimic, copleșiți de inevitabila neliniște ce urmează după o scenă îngrozitoare, cu pielea zbârlită de o profundă oroare

viscerală.

În acea zi, ca măsură de prudență, se hotărâră să-și întrerupă marșul, pentru a nu risca să mai taie încă o dată calea farandolei. David se cufundă într-un somn plin de coșmaruri, în care, cu picioarele roase până la glezne, se scutura în ritmul dansatorilor de fier, în timp ce aceștia, trăgând fiecare în altă direcție, îi smulgeau brațele. Se trezi urlând...

A doua zi văzură în depărtare niște fortificații. Orașul Serbărilor domina câmpia de un verde aprins. Vechile ziduri fuseseră badijonate cu tapete în culori țipătoare, agrementate cu fresce naive, pentru a căror realizare fusese construit un adevărat labirint eșafodat. Girafe, căprioare, gazele cu trei coarne țopăiau astfel de-a lungul pereților străpunși de crenelurile scoase din uz. Elefanții rozalii își întindeau siluetele schematizate către ungherele întunecate, se cățărau pe terasele gărzilor, treaptă cu treaptă. O bandă desenată încercuia orașul, scăpată parcă dintr-un album de literatură pentru copii, imagine născută sub creta unui puști gigant care mâzgălea chiar și pietrele pavajului.

O escadrilă de baloane dirijabile forma deasupra orașului un plafon de anvelope umflate și strălucitoare, cu unduiri lente. David rămase locului, picioarele i se înțepeniră, gura i se căscă de surpriză.

— Orașul Serbărilor, zise Sirce, mereu la fel de frumos. Cel puțin din exterior...

CARNAVALUL DE FIER

Străzile și acoperișurile caselor erau înecate în confeti, ca sub o groasă pătură multicoloră. David se împotmolea în zăpada de hârtie de mai bine de-o oră, mușchii de la pulpe începeau să-l doară. Fiecare pas împrăștia un nor de rondele galbene, albastre, roșii. Fiecare ușă trântită, fiecare stor ridicat făcea burlanele să plângă cu avalanșe foșnitoare ce-i acopereau pe trecători din cap până-n picioare, cernând o mulțime de cerculețe pestrițe, ce se lipeau neplăcut de păr și de haine.

Sirce și David intraseră în oraș cu o oră în urmă, folosindu-se de pâcla de confeti deversată de trei aerostate ce se deplasau agale în formație triunghiulară. Profitaseră de ceea ce femeia numise „un ecran nesperat de fum”, pentru a se pierde în labirintul cartierelor mărginașe. Aversa colorată, ca un curcubeu, se împrăștia de pe acoperișuri, inundând străzile ca o mare mătăsoasă, luând aspectul unei furtuni de nisip. Un uragan de cuminecături multicolore, mari cât unghia degetului mic, acoperise trecătorii surprinși pe stradă, umplându-le gura, nările, ochii. David începu să tușească imediat, confetile încercau să-i pătrundă în plămâni. Sirce fu nevoită să-l remorcheze ca pe un balot prin vasul pufos de bănuți. Derapau pe plapuma scârțâitoare, fețele și mâinile le erau încărcate de ciudate puncte de suspensie bălțate. Cu groază, David se gândi la dezastrul pe care l-ar produce un băț de chibrit aprins, aruncat, din neglijență, peste covorul de confeti. N-ar trebui mai mult de câteva

secunde pentru ca un bulevard în flăcări să deschidă de-a curmezișul orașului un drum purpuriu, devorând cu o poftă nebună mulțimea de gură-cască și de cheflii mahmuri. Umbra unui dirijabil se proiectă asupra lui David, smulgându-l din visurile piromane. Aerostatul făcu o curbă grațioasă, îndepărtându-și cârnatul de cauciuc mov, ce-i servea drept anvelopă, către o altă direcție. David ridică fruntea. Nacela de trestie împletită părea minusculă, agățată de burta pachidermului zburător de latex. Ar fi fost zadarnic efortul de a zări la această distanță silueta pasagerului. Totuși, tânărul remarcă o scurtă licărire venind din direcția corpului suspendat, ca o reflexie produsă de razele soarelui pe o bucată de sticlă... sau o lentilă. Cuvintele Sircei îi reveniră în minte:

— Atenție la baloane, îi explicase în ajun, ele brăzdează în permanență cerul sub pretextul activităților ludice și lumea nu le mai dă atenție. E o gravă eroare, deoarece multe dintre ele transportă spionii Maeștrilor Vorbelor. Surdomuți care, echipați cu lunete, citesc pe buzele trecătorilor din stradă de la înălțimea nacelei! Când ne vom deplasa pe-afară va trebui să vorbim cât mai puțin cu putință și să ne rezumăm doar la un schimb de banalități.

Angajați ai salubrității, costumați în bufoni, se străduiau să degajeze strada cu lopata, dar vântul, care bătea în rafale puternice, le golea sistematic tomberoanele, obligându-i mereu s-o ia de la capăt. Se agitau, grotești, în mareea multicoloră, asemeni unor țărani asaltați de un roi de lăcuste.

— Ce se întâmplă cu tocătura asta de hârtie? întrebă David. Este arsă?

Sirce îi aruncă o privire fugară și dădu din cap a negație.

— Nu, deloc. Tot ce se poate aduna este aruncat în gura unei mașini de sortat. Acolo, cititorii optici identifică bulinele, una câte una, și le triază după culoare. Într-o singură noapte stocul se reface, se împachetează, gata de redistribuire.

Își reluară mersul în zigzaguri ample. În centrul unei piețe,

curenții de aer provenind din arterele învecinate formaseră un troian de confeti. Un cal se zbătea îngrozit într-un flanc al acestui munte, scufundat până la piept, cu șaua și valtrapul înstelate de mii de puncte de toate culorile. Nechezatul înnebunit de spaimă al bietului animal dădea impresia că, în loc de inofensive bucățele de hârtie, rondelele multicolore ce-l înghițeau aparțineau unei colcăitoare și de temut specii carnivore. David se întrebă, cu un sâmbure de teamă, dacă nu cumva călărețul se scufundase în mijlocul mormanului ca un nucleu viu. Era asemenea unui corp chircit asupra căruia se năpustește un roi de albine furioase... Dar, înainte de a putea să-și formuleze întrebarea cu voce tare, tânăra îl trase la adăpostul unei străduțe ce cobora în pantă lină.

Nu părăsiră pavajul de confeti decât pentru a pătrunde în jungla serpentinelor. Prăvălindu-se din înălțimea acoperișurilor și a arcadelor, milioane de benzi sclipitoare țesuseră în jurul fiecărei clădiri o cortină foșnitoare și impenetrabilă. O pădure de liane fragile ce trebuiau smulse cu ambele brațe pentru a putea croi o potecă. David se aruncă în inima acestui șuvoi insolit, cu mâinile întinse, ca un orb. La început, ușor fremătătoare, perdeaua devenea cu fiecare pas tot mai compactă, mai groasă, pentru a se transforma, în final, într-un adevărat perete elastic. Prizonier al acestei jerbe de ghirlande roz, avu un moment de panică. Pe fața lui, ploaia continuă a benzilor de hârtie, la început mângâietoare, se preschimbă într-un fâșâit dureros și-apoi chiar în zgârieturi. Când Sirce îi veni în ajutor, avea fruntea și pomeții brăzdați de tăieturi.

— Ne-ar trebui o macetă! urlă el, enervat de incapacitatea sa de a învinge capcanele carnavalului.

Puțin mai târziu, observă un tip bombănind, ce-și deschidea drum cu foarfeca, încercând să degajeze ușa locuinței sale.

După trei tentative nereușite, Sirce închirie o cameră minusculă într-un han întunecos și murdar. Încăperea era dotată cu un geamlâc cu balamale ruginite.

— Un post de observare minunat! susținea proprietarul. O

șansă de invidiat! De la fereastră veți putea privi direct balul! Ia gândiți-vă!

Odată ajunși în cameră, David ar fi vrut să-și exprime indignarea, dar tânăra femeie îi puse un deget pe buze, dându-i de înțeles că locul nu e sigur. Îl antrenă către lucarnă, căreia îi ridică capacul de sticlă verzuie.

— Privește! murmură ea, indicând câmpia de la marginea orașului. Pregătirile pentru banchet!

O armată de rândași aliniau mesele pentru festin, una în continuarea celeilalte, ca pe un tronson de cale ferată, fiind extrem de atenți să le pună cap la cap. Înșiruirea de suprafețe plane ajunsese să formeze un drum supraînălțat, ce se îndrepta către colinele calcaroase, ca o montură de plăci osoase pe spinarea unui saurian. Adevărat șarpe de lemn lustruit, insectă curioasă cu spatele plat și mii de picioare rectilinii, masă gigantică, născută din sute de juxtapuneri. Se ondula traversând câmpia, urmărind relieful. Pe rând, dreaptă, curbă, oblică, după cum străbătea întinderea câmpului, se lansa în asaltul coastelor deluroase sau se prăvălea în văi. S-ar fi putut spune că e o materializare a noțiunii de frontieră, un fel de ecuator palpabil ce taie planeta în două pe întreaga ei circumferință. Lui David nu-i venea să-și creadă ochilor. Trupe aferate alergau dintr-un colț în altul al peisajului, cărând cu cârca sau cu căruciorul noi jaloane, noi vertebre, ce se adăugau precedentelor, prelungind câte puțin, fără să se oprească, monstruoasa șiră ce traversa satele, escalada piscuri, înconjura orașul... Câți kilometri erau astfel acoperiți? Câte mii de scaune trebuie plantate de-o parte și de alta? Câte...

Puțin mai târziu apărură și femeile, cocoșate sub povara feței de masă. David, fascinat, le privea desfăcând această uriașă trenă de mireasă cu care acopereau metodic masa festinului. I se părea că se desfășura aici velatura unei întregi Armade; sute de metri pătrați de pânzeturi. Știa, totuși, că nu era așa...

— Cearceafuri, îi spuse Sirce, cearceafuri din toate bordelurile orașului și din împrejurimi; cusute cap la cap,

pentru a forma o față de masă demențială. Cearceafuri șifonate, nespălate, purtând încă urmele nopților de dragoste pe care le-au adăpostit.

David închise ochii, de parcă, de acolo de unde se afla, ar fi fost în stare să vadă petele de spermă ce apretau pânza cu scrobeala lor sărată, sau aureolele de sudoare cu miros de acid acetic... Fața de masă a dragostei se desfăcea acoperind lemnul lustruit al mesei-șarpe, chemând la consens toate plăcerile abdomenului. La intervale regulate, un muncitor se apleca, fixând, cu mișcări precise, câteva cuie, crucificând pânza șifonată de atâtea trupuri, de atâtea arabescuri amoroase și abandonuri. Stinse de distanță, izbiturile de ciocan ajungeau până la urechile spectatorilor de la lucarnă ca niște sunete cristaline de clopoței, absolut ireale, ceea ce făcea să sporească aspectul oniric al scenei. Ceremonia se desfășura fără oprire, cearceaful își întindea lungul zigzag de-a latul câmpiei, trasând un drum pe care depărtarea îl făcea să pară imaculat.

— Vesela! șopti Sirce, cu degetul îndreptat spre noul contingent care avansa prin mulțimea întinzătoarelor feței de masă. Un clinchet metalic se ridica din vale. O secundă, David crezu că va vedea imediat răsărind vreo companie de război, cu săbiile scoase și coifurile strălucitoare, în poziție de luptă. Se înșela. Caii, ce tropăiau prin iarba elastică, nu remorcau decât niște biete căruțe înalte, încărcate cu platouri, farfurii, cupe, căni și butelcuțe, din oțel toate. O veselă de fier, masivă și grea, absolut neelegantă. O veselă-simbol...

— Și-au topit arsenalul, comentă Sirce cu voce scăzută, au golit rastelurile de săbii și spade. Dacă tot nu va mai fi război, nu mai e nevoie de arme, nu? Și-au lichefiat cuirasele, armurile, coifurile, pentru a face unelte de bucătărie, capace, platouri, supiere... Făcând din această operație de transformare o profesiune de credință.

David se aplecă mai mult, cercetând amănunțit valeții cocoșați sub greutatea zdrăngănitoare a farfuriilor și tăvilor cu reflexe ucigașe. Parcă vedea furnalele înalte înghițind pe

rând cotiere, căști, digerând mănuși articulate, brasarde. Preschimbând într-o pastă roșie la început, apoi de-o albeață strălucitoare, tunurile cu gurile irizate de căldura salvelor. Topitoriile inhalând, înfulecând hulpave fierăria mortală, mestecând magma de buloane și baionete, înainte de a le remodela, schimbând stiletul în cuțit de pește, pumnalul în furculiță, armura în tavă, casca în cană, coiful în salatieră. Unelte ale morții, instrumente ale gloriei, luau drumul bucătăriilor, se aliniau în stive de douăsprezece în fundul sertarelor... Acest fier, ce cunoscuse suflul coroziv al prafului de pușcă, rugina sângelui, oxidul transpirației, dormea acum în bufetul de vase. Nu cunoștea alt clinchet decât cel al furculițelor, nu cunoștea alt sânge decât cel al zburătoarelor sacrificate pentru festinuri. David bătu din pleoape, îmbătat de imagini. Farfuriile se înșirau, jalonând fața de masă ca niște borne sau balize. Pocalele, cănile se ordonau în buchete rigide și lucitoare. Instrumentele banchetului își găseau locurile, solide, masive. Amenințătoare? Tânărul simți că-l apucă amețeala, când avu oribila certitudine: era un câmp de luptă care se desfășura pe albul cearceafurilor. Un târg de vechituri, un talmeș-balmeș de armuri desperecheate, de lame tocite, de cămăși de zale găurite. O fierărie care nu putea da vinului decât un buchet de sânge. Era sigur de asta acum. Destinat strivirii cărnii, oțelul își deghiza îngrozitorul apetit, teribila sa vocație...

Iar mâine, convivii care se vor îmbăta, cu burta lipită de muchia mesei, cu cureaua descheiată, cu șlițul căscat, nu vor face decât să petreacă pe rămășițele vechilor carnagii, despicând hălci suculente cu ajutorul unor lame ce conservau încă în atomii lor amintirea altor cărnuri și a altor răni...

Vesela era aranjată cu zgomot, supraîncărcând masa. David se întreba dacă lemnul construcției va avea structura destul de solidă pentru a suporta această harababură metalică, mormanul de muchii tăioase ce răneau privirea ca strălucirea unor săbii în cădere sau tăișul unei securi încovoiate, înainte de a-și începe traiectoria de pedeapsă. Făcu un pas înapoi, în

interiorul camerei. Între sprâncene simțea începutul unei migrene, vertebrele cervicale îl dureau. Se întinse pe pat. Era îngust și tare, plin de cocoloașe de pene amestecate, care îl înțepau în coaste.

— ... Va fi bal, murmură Sirce ca pentru ea. Sfânta Trinitate a Orașului Serbărilor: banchetul, balul, focul de artificii... Suntem obligați să așteptăm până atunci, pentru a evita să fim reperați. După...

Dar David n-o mai asculta.

Un vacarm formidabil, ce venea din stradă, îi smulse brusc din pat în dimineața următoare. Vestitorii publici strigau în fiecare intersecție, parcurgând cu o voce monotonă lista festivităților, ora și locul în care se vor desfășura multiplele baluri-anexă, ce-l vor preceda pe cel de seară.

Luptară împotriva oboselii și coborâră în piață. Să fi rămas în cameră într-o zi de carnaval, ar fi părut absolut suspect. Dirijabilele străbăteau cerul, vomitând nori de confeti sau valuri de serpentine, care traversau spațiul colcăind fremătător precum puii reptilelor proaspăt ieșiți din găoace. Cu întreaga energie a încăpățânării ei taciturne, Sirce îl conduse de-a lungul zidului și-l trase în vârful vechilor fortificații. Fuseseră vopsite cu un lac roz, împestrițate cu puncte albe. Aici îi arătă câmpul ce se întindea la picioarele lor. Cratere scobeau iarba deasă, ca niște pete rotunde, cu goliciunea unui sol bombardat; s-ar fi putut spune că fuseseră decupate cu bisturiul din covorul vegetal al preeriei. Fiecare circumferință avea diametrul de aproximativ o sută de metri, fiecare scobitură avea același aspect livid, dezolant...

— Astea-s locurile unde s-au ținut balurile interioare, comentă Sirce cu un ton egal. Pământul este atât de tasat, că nimic nu mai crește deasupra. În câteva locuri se vede stânca...

Se întoarse cu 90 de grade și indică un alt unghi al peisajului campestru. David tresări. 30.000 de oameni erau pe cale să se adune pentru a dansa în mijlocul câmpiei vestice. Balul capătă proporțiile unei maree umane.

Scurgându-se din cele patru zări, căzând în cascade pe malurile abrupte ale dealurilor din jur, dansatorii se strângeau în mijlocul preriei, băltoacă vie, într-o mișcare neîntreruptă, viermuiala de căpățâni machiate care sugerau rostogolirea febrilă a unor bile multicolore, scăpate din sac. Ca de obicei, orchestrele planau învăluite în nori, aerostatele de cauciuc mov descriau curbe largi, în timp ce muzicienii își acordau instrumentele și căutau să-și păstreze echilibrul în fundul nacelelor uriașe de răchită.

— Fiecare balon are specialitatea lui, remarcă femeia, tango, vals, slow. Și trebuie dirijat în așa fel încât să evolueze pe rând deasupra dansatorilor. Se mai produc și accidente, se izbesc între ele, având ca efect deteriorarea apărătorilor. Nu arareori un dirijabil explodează în mijlocul unui cadril, acoperind cuplurile în mișcare cu o peliculă groasă de cauciuc topit, dar zgomotul fanfarelor este în general atât de mare că nimeni nu mai dă atenție...

O ploaie de acorduri disonante schiță începutul unui vals, apoi furtuna sonoră izbucni cu forța tobelor și a alămurilor. Contrar așteptării, acustica era excelentă.

— Să ne gândim cum ne deghizăm! urlă Sirce în urechea lui. În seara asta carnavalul va atinge apogeul. Cunosc o prăvălie sigură. Hai!

David se încruntă, întrebându-se ce voia să spună femeia prin „prăvălie sigură”. Părea că aplică negoțului de vechituri un vocabular rezervat de obicei periculosului comerț al traficanților de arme! Nu îndrăzni să ceară explicații.

Apropierea festivităților umplea străzile de o colcăială isterică și fără sens. Într-un magazin minuscul, pierdut în labirintul arcadelor, cumpărară două costume indigo de o simplitate extremă ce voiau să sugereze ținuta clasică de rat d'hôtel[6]. Tranzacția, banală de altfel, se făcu numai după un schimb savant de semne de recunoaștere. Aceste măsuri de precauție, care la prima vedere puteau părea chiar grotești,

6 Din lb. franceză (souris d'hôtel, la feminin): persoane ce intră intr-un hotel sau o altă locație publică cu scopul de a localiza obiectele de valoare.

nu făcură decât să sporească surescitarea lui David. Totul se petrecea de parcă o lume obscură și amenințătoare o dubla în permanență pe cea bălțată și ametită a serbării.

Negustorul de vechituri, un bătrân sugrumat de o mantie uzată, le indică cu un gest amplu zdrențele ce umpleau taraba.

— Violet, albastru, verde, graseie el. În seara asta farandola se organizează după culoare. Nu vă prindeți decât alături de un dansator indigo, respectați consemnul. Toate cortegiile vor pleca din fața Hotelului Central, formând linii paralele care vor reproduce culorile prismei: galben, portocaliu, roșu... În această noapte un curcubeu va dansa prin oraș, șerpuind pe străzi și bulevarde. Un spectacol minunat pentru cei care vor privi din balcon...

Își încheie perorația comercială făcând cu ochiul și se întoarse între vechiturile sale. David pătrunse din nou în tunelul arcadelor cu un gol imens în stomac.

— Mergem să mâncăm, șopti Sirce ținând mâna paravan în dreptul gurii, apoi vom merge în cartierul maeștrilor artificieri, acolo am o legătură... Trebuie să fim foarte prudenți.

Prânziră într-o cârciumă ordinară unde li se servi o zeamă păstoasă, nefiartă, botezată pompos cu un nume de circumstanță, cu sonorități de carnaval. Singura lor consolare a fost să constate că masa fusese oferită gratuit de, către municipalitate și ca atare nu sunt puși să cheltuiască. O dată îndeplinite aceste formalități, se lăsară purtați de valul mulțimii către centrul orașului. Aerul putea a transpirație și a prăjeală. Cupe pline de vin gros circulau din mână-n mână. David se feri să bea. Praful, căldura și zgomotul îngreunau atmosfera, făcând-o insuportabilă. Scăpară în fine din torentul haotic al marilor artere și se aruncară într-o străduță umbroasă, ușor în pantă, cu pavajul umed. Pe măsură ce coborau, un vânt rece le aducea pe buze gustul aspru de mlaștină. Străduța sinuoasă îi conduse către un lac perfect rotund, o întindere de apă limpede marcând centrul orașului cu o pată lichidă și fremătătoare în jurul

căreia se înălțau construcțiile comunității. De pe malul abrupt David privi în jur. Se simțea încercuit, prins în capcană, asemeni unui gladiator care, în momentul în care tocmai strivește nisipul arenei, ridică fruntea și parcurge cu privirea, înșiruirile concentrice ale tribunelor care-l țin prizonier. Orașul se închide în jurul lacului, zdrobindu-l, dominându-l, readucându-l la starea de bibelou-bijuterie.

Zeci indivizi mișunau pe mal, împingând bărcile în apă, strângând năvoadele. Un zdrahon îmbrăcat doar cu un șorț ce-i acoperea sexul, îi îndemna pe ceilalți cu glasul și cu gestul. Capul îi era ras cu grijă. Sirce făcu în direcția lui un semn discret cu palma deschisă, degetele îndoite și adoptă o atitudine umilă, contrastând cu duritatea ei obișnuită. Flotila intră în apă, vălurind suprafața în pliuri înspumate. În fața fiecărei bărci se putea citi o inscripție cu litere roșii: „Compania maeștrilor artificieri din Orașul Serbărilor”. Băieți și fete se înghesuiau între banchetele rezervate vâslașilor, goi, cu corpurile acoperite cu grăsime. Pe frunte purtau măști de scafandru din cauciuc bleu, sticla strălucea în soare.

Șeful cu cap lucios catadicsi să le arunce, în sfârșit, o privire. Torsul musculos și brațele îi erau brăzdate de cicatrici. Puțea a pește.

— Pentru angajare?

Sirce încuviință.

— La scufundători e complet, dar îmi mai trebuie niște oameni pentru găurile de la stânci. Pentru anghile. Cinci monede pe zi. Dacă vă convine, treceți pe la comandament să vă luați echipamentul. Vi se vor da acolo amănunte.

Sirce schiță salutul de mulțumire-venerare, imitat la două secunde și de David, care era hotărât să nu se mai mire de nimic. La intendență au fost puși să se dezbrace în întregime înainte de a li se înmâna, fiecăruia în parte, câte un borcan de unsoare, un clește, al cărui maxilar articulat se căsca la capătul unei prăjini înalte cam cât o coadă de mătură, și un sac destinat, evident, depozitării prăzii.

— Doar animalele vii se iau în calcul, lătră șeful de echipă,

norma este de cincisprezece specimene pe zi. Fiecare anghilă lipsă, moartă sau rănită, vă ciunteşte leafa cu câte un credit. Nu faceţi treabă de mântuială, în dorinţa de a mări ritmul. Fiecare individ are teritoriul său, nu pescuiţi în apele altuia dacă nu vreţi să aveţi necazuri. Asta-i tot. Gata, la muncă!...

Îi împinse spre plajă, în mijlocul unui labirint de stânci negre, alunecoase. Mâlul formase pe jos un covor moale ce degaja un parfum de fermentaţie. David se clătină ameţit de lumină şi de miasme.

— Unsoare! îi porunci tânăra, trebuie să te ungi pe piele împotriva arsurii soarelui şi temperaturii scăzute a apei.

Se conformă, încercând să nu ia în seamă formele satinate ale tinerei femei, nici mingile jucăuşe ale sânilor ce săltau elastici.

— Ce-i cu societatea asta? întrebă el pentru a-şi abate gândurile. O pescărie? O fabrică de conserve?

Sirce verifică dintr-o privire cerul, se convinse că nu erau baloane-spion.

— Nu, şopti ea cu faţa în jos, lucrăm acum pentru prietenii artificieri ai Oraşului Serbărilor. Vom captura muniţii pentru focul de artificii de mâine. Hai între stânci, ne va fi mai uşor să vorbim...

Înaintară către o scobitură foarte alunecoasă. Un fel de bazin natural, tapisat cu ierburi acvatice, care formau sub picioarele lor o mochetă spongioasă şi împuţită. Apa era rece, în pofida căldurii de afară. Până se adaptă scăderii brutale de temperatură, sexul lui David se îmbăţoşă brusc. Tânărul era îngrozitor de jenat. Sirce îşi continua monologul indiferentă.

— Cândva au fost folosite păsările-foc-de-artificii. Fiinţe magnifice, cu penajul foarte bogat. Mai sus de-o anumită altitudine, datorită unei substanţe inflamabile secretate de anumite glande aflate sub piele, penele lor luau foc în plin zbor, la frecarea cu aerul. În apogeul ascensiunii lor, se preschimbau în torţe aprinse, rasa fiecăreia determinând culoarea exploziei. Astăzi, abuzul de ceremonii a provocat

stingerea speciei și a fost nevoie să se caute altceva.

— Peștii?

— Da. În prezent focurile de artificii se organizează sub apă, iar spectatorii le contemplă din înaltul cerului, instalați confortabil în nacela unui balon. Publicul din aerostate pretinde că a privi în jos este mult mai comod decât să își ridice capul și să-și sucească gâtul spre cer, privind norii într-o poziție total anti-naturală.

— Peștii… repetă David, ușor zăpăcit.

— Hai! făcu Sirce, trebuie să muncim, suntem priviți.

Îi arătă cum să folosească eficient cleștele de lemn pentru a captura anghilele la ieșirea din ascunzători, cum să se apere de loviturile de coadă, ca un tăiș, cum să ridice animalul cu o scurtă rotire a mâinii fără să-i smulgă capul…

David asculta, schițând o mutră de neîncredere, convins din start că nu este făcut pentru acest gen de sport. Apoi trebui să treacă la treabă și să imobilizeze, fără să rănească unul din acele fuzelaje violente ce străbăteau în grabă apa. Animalul se zbătea, răsucindu-se în clește, până-l rupse. David era gata să-și piardă echilibrul, făcu un pas înapoi, sprijinindu-se cu spatele de peretele de stâncă, încercând cu disperare să evite izbiturile curelei vii…

Răsuflă ușurat, îndată ce răsturnă prada în sacul ce aștepta cu gura căscată.

Se străduiră astfel mai bine de-o oră, pândind ondulările anghilei, veghind să nu se lase mușcați, înșelând vigilența șefului de echipă, a cărui privire le ardea ceafa. Sirce se dovedi încă o dată extrem de eficace. Cu gesturi sigure, umplu pe rând cei doi saci, compensând întârzierea acumulată de David.

— Nu înțeleg nimic din povestea asta cu focuri de artificii submarine! se înfurie el. Tehnic vorbind, este de neconceput…

— Ba da! făcu femeia cu răbdare. Nu ai toate datele problemei, ăsta-i motivul neîncrederii tale. O proprietate care-i deosebește pe pești de noi, oamenii, este că pot produce lumină fără disipare termică. Această lumină rece se

obține grație existenței a două substanțe secretate de celulele lor. Una joacă rolul de combustibil, cealaltă produce reacția. Sângele e cel care vehiculează oxigenul, fără de care niciun fel de ardere nu este posibilă și care alimentează procesul. Rețele de „lămpi naturale” difuzează această explozie rece de lumină la suprafața întregii epiderme. E vorba de glande asemănătoare lentilelor cristaline ce-și amplifică strălucirea cu ajutorul unor pigmenți reflectori. Și asta încă nu e tot, trebuie amintite numeroasele buzunare căptușite cu mucus cu care sunt dotați acești pești. Când îl expulzează, se produce o reacție chimică în contact cu apa, un adevărat blitz lichid! Pot folosi această stratagemă pentru a-și acoperi fuga (cum fac, de exemplu, caracatițele cu faimoșii lor nori de cerneală), să-și intimideze un adversar orbindu-l sau, dimpotrivă, să atragă atenția asupra lor în timpul paradei sexuale. Deci toate speciile pe care le vom culege astăzi vor fi băgate în acvarii umplute cu o soluție acceleratoare a fenomenului de fotoluminescență. Un drog ce le va înnebuni și va dezlănțui degajările chimice. Când vor fi eliberate, în timpul spectacolului, stresul evadării va fi de-ajuns pentru a provoca un dezechilibru între interior și exterior. O ruptură de proces. Celulele le vor fi aspirate de mediul ambiant... Și vor exploda în jerbe fosforescente.

David își mușcă buzele, nehotărât între fascinație și oroare. Parcă vedea peștii năpustindu-se spre ieșirea din capcane, vârșe, croindu-și drum prin apa curată a lacului cu prelungi bătăi de înotătoare, cu botul alungit și mustățile lipite de urechi din pricina vitezei. Le urmărea, ca pe niște fuse argintii, cum își corectau traiectoria cu o simplă vibrație a dorsalei, săgeată scăpată din acvariu, își începea coborârea arcuită, atingând ușor suprafața lacului pentru a plonja apoi în sânul profunzimilor tenebroase, unde luminiscența lor naturală le deschidea cale. Se înșirau, toate rasele amestecate, pentru câteva secunde frați întru libertate...

Și deodată se producea descărcarea. O zăpăceală de nedescris, o aspirație formidabilă, își pierdeau limitele corpului. O deflagrație tăcută le împrăștia jerbe de organe

fluorescente, buchete de organe arborescente recăzând în ploaie lentă și luminoasă. Iar acolo sus, suspendați în nacelele baloanelor, bărbați, femei și copii se extaziază, fermecați de molcomele explozii. Turbulențele curenților se încărcau apoi de resturi, cărând carcasele sfărâmate într-un balet cu arabescuri din carne. Pădurea fosfatică își desfășura crengile, înflorea cu petale de intestine și oscioare. Cozi, branhii și bășici înotătoare se amestecau într-un puzzle scânteietor, iar surda izbucnire a incendiului submarin ilumina întreg fundul lacului, nelăsând ascuns niciun colț al reliefului său. Nici măcar epavele ce-și dormeau somnul de veci pe patul de mâl. Rasa lichefiată își amesteca scânteierile colorate, iar sângele se întindea, pată irizată, la suprafață...

O anghilă i se strecură printre glezne, spulberând construcția delirului său. Se întoarse într-o parte și reuși să o blocheze în extremis între fălcile cleștelui, îl dureau oasele de la picioare de frig. Pielea căpătase o înspăimântătoare tentă violetă, încercă să se maseze, dar carnea rămase insensibilă sub degetele sale. Sirce se strâmbă, pradă acelorași chinuri. Se ajutară unul pe celălalt să se cațere pe stânci și se așezară expunându-și membrele înțepenite căldurii soarelui.

— Nu mai mult de zece minute afară din apă! lătră de undeva de pe țărm vocea șefului de echipă. Vă țin sub observație, nu încercați să trageți chiulul!

Cei doi nici nu binevoiră să întoarcă capetele. Anestezia se disipa, înlocuită imediat de o insuportabilă furnicătură din creștet până-n tălpi.

— Explozia unui pește dă naștere, în general, unei vibrații aproape muzicale, murmură Sirce, urmându-și cursul gândurilor. Câțiva maeștri de ceremonie s-au gândit să exploateze această particularitate, organizând grupări armonice și determinând strict întârzierea exploziilor. Eliberând speciile pe rând, după o ordine riguros stabilită, au ajuns să creeze adevărate simfonii. Fiecare pește ce moare e o notă în orchestra submarină. Un crap auriu cântă un do când se fărâmițează, piranha un la și așa mai departe...

Practic, e posibil să scrii partituri pentru pești dacă ai răbdare și talentul necesar pentru această artă...

David holbă ochii, incapabil să conceapă farmecul unei simfonii pentru heringi și ton, traversând liniile unui portativ, înotând în jurul cheilor sol, a bemolilor și becarilor, pentru a se răspândi mai elegant în dâre luminoase...

— În apă! urlă supraveghetorul. Pauza s-a terminat.

Săriră în ochiul de apă, împrăștiind stropi mari de noroi. Pescuitul devenea din ce în ce mai dificil. Anghilele, alertate de cele capturate deja, se ascundeau în găurile din stânci sau se strecurau spre larg. Sirce profită de lucrul acesta pentru a se deplasa imperceptibil în direcția unui țipar ce străpungea oglinda lacului la zece metri mai în larg. David se strecură pe urmele ei. Nu-i scăpaseră în cursul dimineții desele priviri fugare aruncate de femeie în direcția stâncilor acelea. Trăsese concluzia că în curând coloana de stâncă își va lua rolul de piesă pe care se chinuiau s-o joace începând de dimineață.

Un bondoc, căruia frigul îi învârstase pântecele proeminent cu dungi violete, le tăie calea cu prăjina întinsă.

— Hei! Nu te prosti, drăguță! Ai depășit cei cincizeci de metri...

— Dar nu mai sunt pești printre stânci! protestă Sirce afișând subit o mutră artificial caraghioasă. Voiam să văd mai în larg...

— Întotdeauna există pradă. Trebuie să ai răbdare, atât. Și dacă nu vei mai găsi chiar nimic, vino să mă cauți. O să-ți arăt eu o anghilă micuță!

Și plecă într-un hohot de râs asurzitor, atrăgându-și un fluierat furios din partea șefului de echipă. Sirce strânse din buze și se întoarse către ochiul de apă în care pescuise până atunci. *„Rahat”* gândi David, fără să poată preciza cui aplica acest epitet.

Munciră din greu până se întoarseră cei cu bărcile. Tinerii veseli de dimineață se transformaseră în înecați dârdâind, cu pielea vânătă și buzele cianozate. Câteva fete tușeau să-și dea sufletul, înfășurate în pături aspre, în spatele bărcilor

veneau vârșele și năvoadele pline care urmau să fie cărate spre acvarii. Culegătorii de anghile se înșiruiră pentru a depune capturile la comandament.

Numărarea banilor făcea așteptarea interminabilă. Spre stupoarea lui David, Sirce declară că dorește să participe și la următorul pescuit. Bondocul o bătu familiar pe umăr pe tânăra femeie.

— Ai dreptate, micuțo! graseie el, privind cu jind către sânii ei. Anghilele sunt mai prost plătite, dar în larg e prea frig. Am încercat într-o zi, când erau nu mai mult de zece grade! Destul de greu de suportat!

Supraveghetorul îi conduse într-o sală îmbrăcată în faianță, unde se aliniau stropitorile dușurilor. Li se dădu fiecăruia o bucată de săpun cleios și li se ordonă să se debaraseze de grăsimea ce-i acoperea.

— Fără bordel, ați înțeles? mormăi șeful de echipă.

O manetă fu coborâtă, apa izbucni din tuburile ruginite și înfundate, înecând sala într-un nor de aburi. David se grăbi să intre sub jetul fierbinte, dansând de pe un picior pe altul pentru a rezista mușcăturii de foc ce-i înroșea umerii și torsul. Femei și bărbați se frecau cu indiferența oboselii, asexuați. Cinci minute mai târziu li se comandă să se șteargă, apoi li se aruncară niște combinezoane de pânză galbenă. David își trase pe el haina cu o grimasă, țesătura grosolană îi irita organele genitale, își închise fermoarul până sub bărbie și se lăsă condus de hoardă, trupă amorfă cu picioare greoaie, către sala de mese. Îmbulzeala îl despărți de Sirce și se trezi cot la cot cu bondocul al cărui burdihan forța rezistența salopetei.

— E haioasă tipa ta, șușoti grăsanul, e gagica ta? Nu? Hă, se vede. Numele meu e Cork...

David răspunse monosilabic, înghițind fără să identifice alimentele ce i se puneau sub nas. În final, eșuară într-o încăpere boltită, fără ferestre, pe pereții căreia fuseseră țintuite cușetele suprapuse.

— O să vezi, rânji Cork, sunt toți morți de oboseală, ca tine sau ca mine, dar vor găsi puteri pentru a se dezmierda!

Trebuie!

Cotrobăind sub pernă, scoase un mic sipet din lemn alb, căruia îi săltă capacul. Pe fund se aflau vreo zece țigări.

— Sunt aici de trei zile, un gardian mi-a vândut astea! se hlizi el, sunt dispuși la orice pentru un bacșiș. Hai, ia una!

David nu era fumător, dar oboseala îi anihilase orice putere de a duce o polemică. Apucă unul dintre sulurile de tutun și fu surprins de consistența lui neobișnuită. Fusul, negru ca abanosul, amintea mai curând de un morcov petrificat decât de o foiță de tutun rulată cu grijă. Încă o dată Cork explodă într-un hohot de râs puternic.

— Nu știi ce-i? Excremente uscate, bătrâne! Rahat de Ganial, altfel spus. Culegătorii adună bălegarul și-l usucă la soare. E de zece ori mai bun ca marijuana de pe vremuri! Poți să încerci!

Adăugând gestul cuvântului, își înfipse unul dintre rahați între dinți și-l aprinse de la o brichetă cu cremene. David îl imită. De la primul fum, o senzație de prospețime îi invada cavitatea bucală, anesteziindu-i limba și cerul gurii. Se întinse pe saltea și-și pierdu cunoștința înainte de a fi fumat jumătate din dejecții.

Când se trezi, câteva ore mai târziu, dormitorul era scufundat în întuneric. Zgomotul respirațiilor amestecate țesea un refren cu ritm straniu. David constată că era complet gol, iar fruntea și gura îi erau pline de spermă. Când vru să se ridice o durere ascuțită îi străbătu anusul. Examinându-se cu o mână tremurătoare descoperi un sfincter iritat, carne vie. Sămânța ce-i năclăia fesele începuse să se usuce, apretându-i pielea. Înghiți cu greutate și sări din pat. Un vârtej brutal îl aruncă imediat înapoi pe așternutul pătat, în timp ce pulsul îi crescuse brusc la 200. Se întinse pe o parte, înghițind aerul ca un pește aruncat pe țărm. Cine îl violase? Cork? Se cutremură de silă.

Un sfert de oră mai târziu făcu o nouă tentativă de a se ridica, soldată cu același eșec. Se scufundă într-o transă somnambulică, ce-l conduse încetișor către calea viselor.

Sirce îi făcu cel mai mare rău trăgându-l din neant. Masa

de lucrători se punea deja în mișcare, își trase combinezonul și-și croi drum prin mulțime în căutarea lui Cork. În zadar. Asaltat de întrebări, supraveghetorul ridică din umeri.

— Grăsanul? A plecat în zori, se simțea rău, mi-a cerut suma cuvenită și a șters-o. I-am reținut prețul prânzului și al cazării, cum se obișnuiește.

David își înghiți furios cafeaua fierbinte, sperând să spele gustul de drojdie din gură. O găsi pe Sirce pe plajă, în fața piscului stâncos. Era deja unsă cu grăsime, avea prăjina în mână. David se hotărâse să nu-i sufle un cuvânt despre evenimentele din timpul nopții. De parcă toate erau împotriva lui, îl mușcă de mână o anghilă.

— Mâna îți va deveni fosforescentă într-o săptămână, constată Sirce. Dar nu-i veninoasă... Trebuie să-ți ungi degetele cu ulei de Sarraz. Cumpărăm când o ștergem de aici. Mâine, sper...

— Nu se vorbește! urlă supraveghetorul. Se pescuiește. Vă faceți declarații de dragoste mai târziu!

Nenumărate baloane se plimbau pe deasupra lacului. Puțin mai târziu, un aerostat ovoidal aruncă o ploaie de confeti asupra mahalalelor. David se gândi la miile de pești găzduiți de acvarii, la vârșele dispuse de jur împrejurul lacului. Maeștrii artificieri îi clasaseră cu sălbăticie, îi cântăriseră, îi testaseră. Marea sărbătoare de lumină va avea loc în seara asta, imediat ce lacul, oglindă a cerului, nu va mai fi decât un abis de un negru uniform... Sărbătoarea luminii... și a morții...

Către prânz, ceva mișcă, lângă bolovanul de granit ascuțit. Umbra fugară a unei flori de apă.

— Repede! strigă tânăra, deschide sacul meu, e gol. Asigură-te că nimeni nu privește încoace...

Baloanele se îndepărtau, supraveghetorul beștelea un pescar care-și rupsese cangea prinzând o murenă. David deschise gura sacului-plasă. Umbra ramificată venea către ei. Se deplasa elegant, prin mișcarea tentaculelor. Sirce o întâmpină cu brațele deschise, apăsă capul moale al cefalopodei pe sân și o cară către sac. Operațiunea nu dură

mai mult de zece secunde. Sirce gâfâia, frecând cu vârful degetului umbra rozacee lăsată de o ventuză. David tuși.

— Asta era... întâlnirea?

— Ssst!...

Se întoarse în direcția supraveghetorului și agită brațele.

— Șefu'! Șefu'! Am prins ceva mare!

Bărbatul se apropie urmând un drum șerpuitor. Buza inferioară trăda disprețul.

— Da?

— O caracatiță! țipă femeia, afișând un entuziasm isteric. Am avut noroc cu carul!

O scânteie de interes se aprinse în ochii șefului de echipă.

— Bună pradă, micuțo! Ți-ai câștigat recompensa, desigur! Hai duceți-o la acvariu și veniți să vă dau o chitanță. Nu avem vreme s-o pregătim pentru diseară, dar pentru următorul spectacol va fi tocmai bună!

Sirce se cățăra pe stânci și agăță toarta unui sac. David se grăbi s-o ajute. Mai trăgând, mai împingând, se îndreptară către comandament. Acvariul se găsea la al treilea subsol, într-o sală umedă și prost luminată. Un laborant zăpăcit preluă animalul așa cum era împachetat și eliberă o chitanță dintr-un carnet.

— N-o pierdeți! Nu emitem duplicate!

David urmări derularea operațiunilor cu o privire posacă, resemnat definitiv să nu înțeleagă nimic din ce se întâmpla în jurul lui.

O oră mai târziu, maeștrii artificieri declarară închisă campania de pescuit; arsenalul era echipat din plin... Plonjorii, cei care nu făcuseră pneumonie, alergară către dușuri urlând de fericire.

După ce luară prânzul, primiră îngăduința de a se întinde la soare pe iarba de pe mal, în timp ce economistul calcula sumele cuvenite fiecăruia. Sirce și David renunțaseră la hainele de voiaj pentru ținuta de piccolo cumpărată în urmă cu două zile. Orașul se popula cu măști și dominouri care năvăleau în străzile se îndreptau, ca niște raze, către lac. Nenumărate butoaie, oferite de municipalitate, fuseseră

înfipte în prăjini la intersecții, iar cupele cu vin negru circulau pe deasupra capetelor, aruncând ici-colo flori vinete pe pavaj. Vântul se înteți dintr-o dată, împrăștiind puzderia de confeti, transportând rafalele hohotelor de râs.

„Și acum?” se gândi David. Cerul se transformă într-un imens ciorchine de baloane. Vacarmul orchestrelor se apropia. Tânărul se ridică într-un cot, lăsându-și privirea să alunece peste colegii de chin. În timp ce ei se cocoșau în găurile lunecoase, sau se zbăteau în apele înghețate ale lacului, undeva, la marginea orașului, banchetul avusese loc, adunând sute și sute de petrecăreți, un bal săpase în preerie un nou crater în care iarba nu va mai creste niciodată. Cât despre focurile de artificii...

Soarele pierdea din intensitate, se lăsa seara. Trecu pe lângă ei ajutorul de echipă, amețit bine, apoi și șeful, clătinându-se. Pete mari de vin le mânjeau cămășile.

— Hai! șuieră Sirce.

David se cutremură. Zarurile își începeau rostogolirea.

Hoinăriră aiurea preț de câteva minute, apoi se precipitară pe scara ce ducea spre acvariu. Un gardian musculos îi opri în dreptul grilajului închis.

— Unde vă duceți? Ar trebui să știți că e interzis accesul cât timp durează preparativele pentru focurile de artificii!

Sirce scotoci în interiorul pantalonului și extrase o bucată de hârtie ce foșni frecată de părul pubian.

— Chitanța! scânci ea. Contabilul spune că-i trebuie semnătura emitentului... Colegul dumneavoastră a uitat. Vă rog... Altfel nu se poate plăti înainte de festivitate!

— Bine, mormăi celălalt, dar mișcați-vă repede!

Dispăru. Sirce și David se strecurară prin deschizătura gardului. Meandrele culoarului acoperit cu dale îi conduse către o încăpere cu pereți de sticlă. O veioză lumina beciul înalt, boltit, dându-i un aspect straniu de capelă părăsită. Acvariile încastrate, prevăzute cu un sistem interior de iluminat, aruncau pe pardoseală bălți de lumină albăstruie. Bărbatul în halat măsura încoace și-ncolo podeaua, într-un rond tenace, examinând pe rând specimenele din bazine.

Când și când, ciocănea cu unghia nervos, încercând să provoace un reflex de spaimă unui animal amorf. Tuburile subțiri de cupru străluceau pe deasupra acvariilor, picurând în fiecare, încet, drogul distractiv. David înțelese imediat că lumina ce venea dinspre acvarii nu era produsă de un sistem de iluminare, cum crezuse inițial, ci era pur și simplu fotoluminescența naturală a peștilor. Sirce tuși, făcându-l pe laborant să tresară.

— Ce faceți aici? mormăi el ursuz.

— Chitanța, gemu tânăra, nu este valabilă, ați uitat...

— Ce?

Fata avansa, fluturând hârtia. Individul coborî privirea, studiind biletul pentru a găsi greșeala, în acel moment palma deschisă a Sircei izbi între sprâncenele perplexe ale temnicerului, îndoindu-i violent gâtul spre spate. O pârâitură sinistră se auzi dinspre vertebrele cervicale ale nefericitului, care se prăbuși cu privirea holbată. Sirce îl apucă de reverele halatului, amortizându-i căderea și așezându-l lin pe podea.

— Repede, gâfâi ea, uită-te după caracatiță!

David ridică în grabă chepengurile. Localiză fără dificultate temnița de sticlă în care era ținut animalul captiv; buchet moale de apendice și ventuze. Un lacăt închidea capacul ce se afla deasupra acvariului. Sirce se îndreptă în grabă spre el cu un inel de chei în mână recuperate dintr-unul din buzunarele halatului alb. În câteva clipe chepengul fu ridicat și dat deoparte. Caracatița își desfășură tentaculele și scoase capul imens, gelatinos, deasupra apei.

— Hai, făcu Sirce, trăgându-l pe David de braț, nu ne-am terminat treaba.

Îl târî după ea într-o galerie anexă, în care domnea un iz înțepător de chimicale. Coridorul îi conduse în mijlocul unei săli rotunde, lipsită de orice altă deschidere. Un rezervor de cupru prelucrat cu ciocanul era cocoțat pe un piedestal. Din el pornea o adevărată pânză de păianjen formată din țevi.

— Rezerva de drog anti-metabolic, îi explică tânăra dintr-o suflare. Cel care determină peștii să explodeze, provocându-

le dezechilibrul intracelular. Elaborarea lui a costat o avere municipalitatea Orașului Serbărilor, cu atât mai mult cu cât se obține în urma unui proces de durată. Bidonul pe care-l vezi aici reprezintă rodul a cinci ani de muncă. Dacă-l distrugem, vom păgubi carnavalul de focurile de artificii pentru cel puțin doi ani... Timpul necesar pentru ca rezerva de produse, aflată acum în curs de distilare, să ajungă la maturitate...

— De ce facem asta?

— Schimb de servicii. Vei vedea. Deocamdată ajută-mă!

Își desfăcu cordonul combinezonului, îl rupse în două, extrăgând o bandă dintr-o pastă translucidă cu aspect moale. David o imită, dar obiectul vâscos conținut de cordonul său avea un aspect sensibil diferit. Sirce îl luă, frământând cele două bucăți împreună, numărând cu voce scăzută. Când ajunse la o sută douăzeci, fugi să aplice amestecul pe peretele lateral al butoiului de cupru, lipindu-l ca pe un simplu bulgăre de plastilină.

— S-o ștergem de aici, repede! Și închide ușa după tine!

David o luă din loc fără să mai ceară explicații.

— Este un amestec termoreactiv, binevoi să-i explice Sirce când ajunseră din nou în sala acvariilor. Într-un minut o căldură intensă se va dezvolta în pereții cuvei, o va transforma în oală sub presiune. Soluția chimică va fierbe și apoi se va trece în stare de vapori. Într-un sfert de oră nu va mai rămâne nicio picătură de drog în bazin pentru a mai fi deversată în acvarii! Cinci ani de manevre chimice se vor transforma în fum...

David tresări, în acvariu caracatița începuse să-și piardă formele, contururile. Bulgărele de gelatină tremurătoare conținea în miezul său o umbră cu aspect umanoid de talia unui copil de doisprezece ani. David se dădu înapoi, îngrozit, dar mâna Sircei se lăsă grea pe umărul lui.

— Nu-i decât o formă artificială, o deghizare protoplasmatică ce se descompune automat după zece ore. Din acest motiv eram presați de timp. Îți imaginezi mutra supraveghetorului, dacă dizolvarea s-ar fi petrecut sub ochii

lui!

— Cine e? făcu tânărul, arătând cu un deget ezitant către silueta înlemnită în interiorul unei bule de gelatină informă.

— Un ambasador sau un spion, cum vrei. Maeștrii artificieri i-ar spune spion. Un locuitor al lacului. Din adâncurile lacului, pentru a fi mai precis...

— Apele sunt locuite? Dar atunci... Focul de artificii...

— Focul de artificii îi omoară. De fiecare dată tot mai mulți. Înțelegi de ce era nevoie să distrugem soluția antimetabolică?

— Dar de ce noi?

— Pentru că, în schimb, vom obține informații privitoare la drumul pe care trebuie să-l urmăm. Arhivele din adâncuri au rămas intacte, doar ele, nicio cenzură n-a distrus dosarele.

Tăcu. O femeie răsărea încet din masa lichefiată a caracatiței. O femeie mărunțică, dar armonios proporționată, al cărei corp, de-o uimitoare albeață, ca de zăpadă, nu prezenta niciuna din diformitățile specifice nanismului.

— N-are nici branhii, nici solzi, făcu Sirce. Ca și mine, are sâni. Poporul ei este constituit din mamifere subacvatice cu sânge rece, analog cu vechii rechini scalari. Amfibii de nevoie, dotați cu un sistem respiratoriu dublu. Doar mâinile și tălpile le sunt palmate. Absența părului se justifică prin adaptarea la înot, altfel ar fi fost incomodați la înaintare...

Mărunțica femeie păru să iasă, în sfârșit, din starea sa de prostație.

— Numele meu v-ar părea de nepronunțat, articulă ea cu dificultate, să spunem că mă cheamă... Zwi... Înainte de toate... Ați... terminat treaba?...

Un șuier de vapori se ridică din fundul galeriei, urmat de gâfâiala unei locomotive despicate, care făcu să se cutremure sticla acvariilor...

— Trebuie să... constat, se bâlbâi Zwi. Era prevăzut... Duceți-mă, nu mă pot depărta prea mult de apă. Autonomia mea nu durează mai mult de patru ore.

David o luă în brațe ca pe un copil. Trupul ei era neplăcut lipicios și bucăți de tentacule mai erau încă lipite de mâinile

ei. O transportă în sala rotundă, ținându-și respirația. O ceață groasă se depusese pe pereți, cazanul era crăpat pe toată înălțimea, ca un ceainic aruncat în aer de presiunea internă. Multe țevi căpătaseră un aspect curios, în zigzag și nu mai conțineau nici măcar un strop de substanță.

— Ar trebui s-o ștergem, hotărî Sirce. Și nu-i decât o singură ieșire: poarta grilajului. Dacă paznicul nu este distras de focurile de artificii, vom fi obligați să ne batem...

O luară la fugă. Din fericire, gardianul își părăsise postul pentru a se urca la ultimul etaj, unde se afla o fereastră. Putură să iasă astfel nestingheriți din clădire. Mulțimea era în acel moment hipnotizată de strălucirile muzicale ce unduiau fața lacului. Putea oricine să dea foc orașului fără să întâmpine nici cea mai mică rezistență. David fugea cu spatele arcuit. Sânii micuți ai femeii adâncurilor îi delimitaseră două cercuri de gheață pe piept, în momentul în care se pregătea să se arunce cu capul înainte într-o străduță întunecoasă, îl zări pe Cork în fruntea unui grup de bărbați în dominouri negre. Personajul bondoc și blajin din ajun afișa în acel moment o expresie hotărâtă de ofițer comandând asaltul. Privirea i se aținti inevitabil asupra femeii-pește. Mâna înmănușată în piele cu care arătă în direcția fugarilor, făcu să fâlfâie pentru o fracțiune de secundă mantaua în care era înfășurat, descoperind sub căptușeala din stofă strălucirea sinistră a unei armuri. Armura Maeștrilor Cuvintelor...

— Sub arcade! strigă Sirce. Repede!

Se aruncară în galerie, despicând mulțimea cu umărul înainte, în căutarea unui adăpost. David se trezi curând în bezna unei străduțe sărăcăcioase neavând măcar un bec. Și totuși, în mod ciudat, pașii adversarilor săi sunau mereu la fel de puternic pe pavaj, la zece metri în urma lui.

— Mâna dumneavoastră! șopti Zwi. Strălucește!

David blestemă. Mâna dreaptă îi devenise fosforescentă până la încheietură, semnalând asemeni unui lanterne de poziție fiecare pas al său. Uitase complet de mușcătura anghilei, căreia îi fusese victimă chiar în dimineața aceea!

— Înveliți-o în ceva, gâfâi ea. Grăbiți-vă!

Dar nu aveau nimic din care să facă un manșon. Combinezonul nu-i permitea dezbrăcarea parțială.

— Oricum, nu servește la nimic, îngăimă femeia-pește, frica mă va face, în curând, și pe mine luminoasă. Nu vă îndepărtați prea tare de lac, dacă nu mă voi întoarce în apele lui în următoarele patru ore, voi muri deshidratată sau victimă a presiunii.

David se rezemă de o coloană.

— Singura soluție ar fi să intrăm într-o casă oarecare, în seara asta toată lumea este în stradă. Cu siguranță vom găsi o cadă...

— Orașul nu este alimentat din lac. Apa din fluviu are o compoziție chimică diferită, nu-mi va fi de niciun folos...

David înjură printre dinți. Cavalcada se îndepărtă. Urmăritorii îi pierduseră, doar dacă Sirce nu-i atrăsese intenționat pe urmele ei. Nu putea rămâne pe trotuar așteptând să fie reperat încă o dată. Se hotărî pe loc. Intră în prima arcadă pe care o văzu și urcă grăbit scara. Nu avu nevoie să bâjbâie după comutator, Zwi iradia o strălucire verzuie, luminând la peste trei metri în față. Se cățără până la ultimul etaj și dădu ușa de perete cu o izbitură de călcâi. Apartamentul era nemobilat, presărat cu sticle și cu rămășițe de la festin. Un bețiv dormea pe covor un somn mai greu decât moartea.

— Vom rămâne aici o vreme, șopti David, avem vedere asupra întregii piețe.

O depuse pe Zwi pe o saltea, își smulse gluga combinezonului sub care șiroia transpirația și bău cu sete un rest de vin din fundul unei căni. Prin fantele jaluzelelor distingea perfect contururile lacului. Imense influorescențe argintate pătau suprafața, iluminând figurile spectatorilor cu reflexe metalice care le dădeau aspectul unor roboți.

— Ce informații dețineți? o întrebă el cu gura uscată.

Zwi înghiți cu greu.

— Nu știu dacă sunt autorizată să vi le dau, articulă ea vizibil jenată, contractul a fost făcut cu doamna Sirce...

— Doamna Sirce nu înseamnă nimic fără mine.

— S-ar putea, dar eu nu sunt în măsură să decid. Prefer să aștept.

„S-au folosit de noi, gândi David, *au îmbrobodit-o pe Sirce, au ademenit-o cu câteva informații de mâna a doua. E foarte probabil să plecăm așa cum am venit. La fel de neștiutori. Presupunând că Maeștrii Vorbelor nu vor pune laba pe noi până atunci!”*

Suspină, dezorientat. Imaginea lui Cork îi dansa prin fața ochilor. Cork, un slujbaș al Cuvântului îl dusese de nas de la început! David înțelegea că fusese drogat cu unicul scop de a fi făcut să vorbească. Violul fusese o perdea de fum, o mască, un machiaj abil ce-l împiedicase să vadă mai departe. De ce se interesa Cork de ei? Comportamentul dubios al Sircei poate... Straniul ei mutism, surprinzător într-un oraș în care vinul dezlega limbile mai mult decât era necesar? Ridică din umeri.

Simfonia se tângui pe ultima ei notă. Lacul redeveni întunecat. Pe cer, ciorchinele de baloane începu să se împrăștie. Mulțimea se retrăgea, lampioanele străluceau în noapte...

— Așa trăiți voi sub apă? întrebă el remarcând că femeia-pește câștigase în luminozitate. De ce se încăpățânează meșterii artificieri să distrugă fauna lacului, dacă știu că este locuit? Mi se pare că aici războiul a fost scos în afara legii!

Zwi râse trist, scoțând niște sunete ca un chelălăit de focă.

— Nu v-ați dat seama? Focurile de artificii sunt manevre ofensive deghizate! O mască surâzătoare concepută pentru exterminarea noastră. Bănuiți de ce odinioară foloseau păsările inflamabile? Pentru că cerul era locul de rezidență al unui popor supranumit Tribul Îngerilor. Evoluțiile lor neîntrerupte încurcau baloanele. Sub acoperirea distracțiilor le-au fost trimise păsările-foc-de-artificii, nori întregi de păsări-foc-de-artificii, care consumându-se le aprindeau aripile îngerilor. Acte de război? Haida-de! Simple accidente pirotehnice... Și, totuși, păsările cu șase, opt culori erau tot atâtea săgeți în flăcări. Erau găsite cadavrele îngerilor

aproape peste tot, pe acoperișuri, înfipte în paratrăsnete sau în vârfurile bisericilor, trupuri sfărâmate, nimicite în cădere, cu aripile întotdeauna carbonizate. Accidente. Război? Ce război? Spuneau maeștrii artificieri. Ați văzut arme, tăișuri, săgeți? Nu există conflict fără săbii, ce dracu! Orașul Serbărilor a decretat dezarmarea generală și și-a ținut cuvântul. Cel puțin în aparență. Războiul se derulează de-acum sub deghizarea unui carnaval fără sfârșit. Nu mai există locuitori ai norilor, dar nu mai există o populație în lac.

Fiecare explozie a unui pește este ca o undă de șoc a unei grenade submarine. Mulți dintre ai noștri au pierit astfel, copiii înnebunesc sau paralizează. La majoritatea este afectat centrul echilibrului, avem astăzi o generație de infirmi incapabili să înoate, încercăm să protejăm peștii, dar sunt multe specii care n-au suficiente capacități reflexe pentru a răspunde la mesajele noastre, altele nu se pot aclimatiza în adâncuri... Chiar și eu, am făcut o pregătire îndelungată în vederea acestei misiuni. Sunt obișnuită cu presiuni mult mai mari, presiuni care v-ar ucide dacă ar trebui să le suportați fără costum de scafandru. Așa se explică talia noastră mică. Am fost pregătită pentru a înfrunta o vreme condițiile din exterior. Presiunea voastră e atât de mică, încât schimburile mele vitale, obișnuite cu o apăsare extremă, se vor accelera mai mult decât poate fi suportat. Sângele îmi va circula de zece ori mai repede, inima îmi va bate într-un ritm de mitralieră, celulele îmi vor exploda... Asta mi se va întâmpla dacă nu ajung în adâncuri în trei ore.

Redeveni tăcută. David auzea zgomotul dureros, răgușit, pe care-l produceau deja bronhiile ei.

— Carnavalul este, deci, un război, murmură el gânditor.

— Un război încrâncenat, sublinie Zwi, chiar dacă câmpurile de bătaie sunt bâlciuri, circurile sunt cazărmi, iar clovnii ofițeri de comandă. Serbarea permanentă care vă înconjoară este o capcană uriașă. Doamna Sirce vă poate explica mai bine decât mine. Fiți atent, veți avea multe

probleme până veți părăsi zona asta, mai ales dacă sunteți urmăriți de răutatea Maeștrilor Vorbelor.

Recăzu apoi în mutismul ei halucinat. Pe coapse și pe umeri pielea începuse să se descuameze.

„Se deshidratează, gândi David, cu fălcile încleștate, nu va rezista încă trei ore.” Aruncă o privire pe fereastră și tresări. Cork patrula în jurul lacului, cu douăzeci de dominouri negre în urma lui. Sirce nu era cu el. Reușise probabil să le scape printre degete.

— Încercuiesc lacul, făcu el cu regret.

Zwi avu un acces de tuse.

— M-au văzut în brațele dumneavoastră. E normal, nu sunt proști. Știu foarte bine că veți încerca să mă aduceți acolo într-un timp foarte scurt.

David își drese glasul.

— Iertați-mă că insist, Zwi, dar dezvăluirile pe care trebuie să le faceți... Poate nu vom mai avea răgazul? Încercați să mă înțelegeți. Ne-am asumat niște riscuri…

Ea își înclină capul cu o mișcare molatecă.

— Știu... Vreți să stingeți lumina? Ochii mei n-o mai suportă…

David se conformă, temându-se totodată că fosforescența femeii-pește ar putea fi vizibilă prin șipcile jaluzelei.

— Ascultați, făcu ea după o ultimă ezitare, orașul serbărilor are un loc al sarabandelor, al farandolelor, al defilărilor cu care alegorice. Nici n-ar putea fi enumerate vreodată în totalitate procesiunile grotești care se desfășoară în permanență... Acest belșug de petreceri servește conspiratorilor, mai ales sectanților Homakaïdo. În fiecare an, în aceeași perioadă, reconstituie pentru un public inițiat Pasiunea Anticilor Pelerini. Un fel de procesiune religioasă, în care sunt reproduse în mod simbolic diferitele etape ale pelerinajului…

— De unde știți toate astea?

— Orașul Serbărilor era cândva prima etapă a călătoriei. Popoarele aerului și apei coborau din nori sau ieșeau, din adâncuri pentru a ura noroc pelerinilor. Astăzi nu mai există

îngeri și foarte curând nu vor mai fi nici oameni-pești, dar tradiția a rămas înscrisă în hrubele memoriei străfundurilor…

— Sectanții cunosc acest traseu?

— Nu, cunosc doar reprezentarea lui simbolică. Sarcina dumneavoastră este să o interpretați.

— Presupunând că ne vor accepta…

— Da. Dacă aveți binecuvântarea oamenilor adâncurilor ca odinioară…

— Binecuvântarea?

— Semnul, dacă preferați…

Păru că reflectează. Se simțea foarte slăbită.

— Descheiați-vă costumul, spuse ea într-un târziu, apropiați-vă pieptul stâng, repede.

Uimit, deschise fermoarul combinezonului, dezvelindu-și sânul stâng. Zwi înclină capul și căscă gura. Avea dinți de pește, fini, ascuțiți, cruzi. Înainte ca el să poată schița un gest măcar, ea îl mușcă, lăsându-i pe piele, chiar deasupra mamelonului îmbătoșat de durere, urma celor două semicercuri, cu aspect ciudat, zimțat, neomenesc. Femeia-pește tuși.

— Asta e de-ajuns! Ei au vechi mărturii… tablete purtătoare de noroc din argilă uscată. Mergeți la fântâna din vechea piață a pescarilor, în fiecare seară, la apusul soarelui. Acolo e de obicei cineva care să vă preia… Lăsați rana la vedere.

— Dacă dau peste un spion al stăpânilor Cuvintelor?

— Este un risc pe care trebuie să vi-l asumați.

— De acord.

— Fiți atent, cicatricea se va șterge în patruzeci și opt de ore, cel mult. După aceea nu veți mai avea nicio semn. Nu întârziați.

David fremăta din nări, Zwi degaja o miasmă grețoasă. Un miros de pește împuțit. Pielea i se cojea pe obraji, translucidă și uscată, ca lepădată de un șarpe în perioada năpârlirii. Tânărul se ridică și aruncă o privire printre storuri. Cork dispusese un cordon de pază în jurul lacului. Un om la fiecare douăzeci de metri.

— S-o lăsăm baltă! suspină femeia. Nu vom reuși niciodată să trecem. Și chiar dacă veți reuși să mă cărați până la apă, cum veți face apoi să scăpați de ei?

— Trebuie să existe o cale, riscă David, iluminat de un gând, străzile sunt goale acum, mulțimea s-a deplasat spre mahalale, spre bal. Străzile se îndreaptă către lac în pante destul de abrupte... Mă urmăriți?

— Nu...

— Cineva care s-ar afla într-un cărucior ce gonește pe una dintre aceste pante ar avea mari șanse să nu întâlnească niciun obstacol, nu? Căruciorul s-ar îndrepta cu toată viteza către lac, ar traversa cheiul și s-ar opri în apă... Este de ajuns să te urci în partea în care malul este mai abrupt.

Zwi scoase un nou hohot de focă.

— E o idee nebunească, dar ader la ea. Hai să ne apucăm de treabă cât mai am încă destulă putere.

O ridică în brațe, năvăli pe coridor și coborî treptele câte trei. O dată ajuns în stradă, îi trebui mult timp până găsi un vehicul potrivit pentru scopurile lui. Puse mâna, în sfârșit, pe un cărucior decorat în mare parte cu ghirlande. O instală pe Zwi și o împinse în susul străzii.

— Mult noroc! îi ură el, cu mâna pe piedica frânei.

— Și dumneavoastră la fel... Și nu uitați mușcătura! Înainte de patruzeci și opt de ore!

Dădu drumul căruciorului și strânse din dinți. Trăsurica lua viteză în pantă, făcând un zgomot infernal. Goana ei sporea cu fiecare secundă. În picioare, în față, Zwi semăna cu o flamă verzuie, ruptă dintr-un foc zburdalnic. Mai avea mai puțin de un sfert de drum până la apă, când un bețiv răsări dintre arcade, cu o sticlă fluturată în aer. Fu lovit din plin în piept de vehicul. Căruciorul se răsturnă, pierzându-și o roată care continuă singură drumul către lac. De unde se afla, David putea vedea pata verzuie formată de femeia-pește pe pavajul inegal. Făcu un pas înainte, dar cu un foșnet sinistru, dominourile negre năvăliră la locul accidentului, încercuind focul zglobiu, lipsit acum de viață. David se trase în umbră, cu gâtul sugrumat. Mâna îi lucea în noapte, un adevărat far

viu. Pe piept dinții femeii lăsaseră un cerc fierbinte.

David se ridică într-un cot. Bețivii împestrițau peluza hotelului din centrul orașului, răsuciți unii peste alții, încolăciți în poziții grotești sau obscene. Imobilizați astfel, bălăcindu-se în băltoace de vin, sugerau imagini de cadavre scăldându-se în propriul lor sânge. Soarele ce se ridica încălzea încetișor miasmele, înecând victimele chefului monstruos într-o ceață în fermentație care-ți întorcea stomacul pe dos. David se ridică. Temându-se de un ordin de percheziție generală, renunțase să caute adăpost în interiorul clădirilor golite din cauza serbărilor. Gloata care pusese stăpânire pe vechile fortificații îi oferea posibilități mai mari de disimulare. Se amestecase printre petrecăreți, cu figura acoperită de mască și se prefăcu că bea poticnindu-se asemeni celor ce-l înconjurau. La ivirea zorilor, chefliii se vor smulge din vaporii beției și se vor împrăștia care încotro, spre casele lor. Vor face mai multe dușuri înghețate, se vor îndopa cu antihistaminice, vor dormi până la prânz și apoi vor coborî din nou în stradă să participe la un nou banchet, la un nou bal, la o nouă beție... Locuitorii Orașului Serbărilor mureau în general tineri, uzați de excesele de toate felurile. Rareori putea fi văzut pe străzile pline de confeti un bărbat care să depășească patruzeci de ani.

David se rezemă de un butoi. Mâna îl deranja. De fapt, luminiscența degetelor era invizibilă în soare, dar dacă întâmplarea l-ar duce prin zone mai întunecoase, mai umbroase, palma i-ar luci ca flacăra unei torțe. Toți spionii Maeștrilor Vorbelor trebuie să fi aflat între timp despre curiosul său semn distinctiv. Nu se va scurge probabil mai mult de-o jumătate de oră înainte ca o mână autoritară să i se pună pe umăr. Trebuia să ia o hotărâre. Ochi un bețiv încurcat în cutele unui domino de un galben aprins; îi smulse mantia pe care și-o înnodă în jurul gâtului și se depărtă cu pas iute. Problema momentului rămânea s-o găsească pe Sirce. Punctul de întâlnire cel mai evident era, desigur, camera de la han pe care o închiriaseră cu două zile mai înainte, dar interogatoriul la care-l supusese Cork, îi

dezvăluise probabil și acest loc. Avusese destulă vreme să pună așa-zisa tavernă sub supraveghere. În pofida orei matinale, soarele încingea pietrele bătrâne ale orașului, iar David se sufoca sub greutatea capei de gală. Prefera să meargă în umbra arcadelor. Mașinal picioarele îl purtară în direcția lacului.

În jurul suprafeței de apă nu mai erau santinele, în schimb se oprise o mulțime de oameni la intrarea în debarcader, în zeci de travestiuri, mulțime ce discuta aprins arătând adesea cu pumnul spre un panou de lemn pe care tocmai fusese lipit un afiș. Cleiul nu se uscase încă. David înainta, cu mâinile ascunse la spate, doar capul și picioarele i se mai vedeau din corola țipătoare a dominoului...

„Un act criminal, pe cât de inexplicabil, pe atât de stupid, a fost comis ieri seară, spunea anunțul. *Pagubele produse au drept consecința imediată privarea veselilor locuitori ai Orașului Serbărilor de focurile de artificii pentru aproape doi ani! Municipalitatea, conștientă de îndatoririle sale, îi invită pe toți să fie vigilenți și să ajute la expulzarea acestor turbulenți. Unul dintre ei, ușor de identificat, prezintă un semn distinctiv vizibil de la distanță, întrucât este vorba de fosforescența mâinii drepte, datorate probabil mușcăturii unei anghile. Civismul elementar...”*

David bătu în retragere, cu inima ca prinsă în clește, în jurul lui mulțimea se încingea, iar cuvintele „comitet de vigilență” zburau din gură-n gură. În câteva ore orașul va avea mai mulți polițiști decât locuitori. Făcu câțiva pași, îndepărtându-se, și deodată simți că i se întoarce stomacul pe dos. Curenții aruncaseră pe stâncile de pe mal resturile organice ale peștilor sacrificați în timpul focurilor de artificii din ajun. Mațe albe, decolorate, înspumau valurile în lungul plajelor festonate cu căpățâni și cozi. Clăbuci de solzi și înotătoare împrăștiate se întinseseră ca un film pe suprafața apei, într-o peliculă în care se reflecta soarele. Mai jos, într-o groapă plină de alge, zări corpul neînsuflețit al femeii-pește Zwi, sfâșiat și chircit ca o mănușă veche. Doar figura mai

putea fi recunoscută, deși o înfiorătoare descuamare o cojise pe alocuri până la os. Se clătină, nu-și putea desprinde privirea de pe micuța femeie pe care o abandonaseră în mijlocul gunoaielor și pe care nimeni nu părea s-o ia în seamă.

O mână i se puse pe umăr. Tresări. Era Sirce. O recunoscu imediat după cuta aspră din jurul gurii.

— Vino, îi șopti ea, nu mai putem face nimic... Am niște costume noi. Nu poți rămâne înfofolit așa în căldura insuportabilă ce va veni la prânz.

Se lăsă dus sub un portal.

— Cum m-ai recunoscut?

— N-a fost prea greu! Cine putea fi atât de nebun să se sufoce aproape într-o astfel de manta, dacă nu un individ care are ceva de ascuns?

Îi arătă balotul ascuns în spatele unei pubele.

— Le-am furat dintr-un apartament. Prăvălia negustorului meu e supravegheată, nu înțeleg cum au putut să-l localizeze.

„Cork, gândi David, *sau mai curând EU, eu sub efectul drogului”*. Era gata să spună adevărul, dar se răzgândi în ultima clipă dintr-un stupid reflex de pudoare.

— Cum îți merge mâna? întrebă tânăra care nu sesizase ezitarea lui. E, imposibil să găsești ulei de Sarraz acum, toți farmaciștii, sunt supravegheați. Ai primit informațiile?

David îi repetă cuvânt cu cuvânt tot ce-i împărtășise Zwi. Când era pe punctul de a încheia, dădu buzna un grup de arlechini. Sirce avu prezența de spirit să se arunce în genunchi și să-și strecoare capul sub pulpana mantiei lui, părând preocupată de studiul lungimii falusului. Gașca izbucni în râs.

— Hei, frumoaso, nu-l goli în întregime! Mai lasă un pic de spumă în extinctor, vor mai fi și alte incendii de stins diseară!

David înghețase de teama ca ceilalți să nu provoace scandal și în încăierare să-i descopere mâna verde iridescentă. Dar nu luase în considerare și oboseala nopții. Patrula de

petrecăreți se cățăra cu greu pe scara ce ducea către etajele superioare. Sirce scoase capul de sub domino, fără să arate nici cel mai mic semn de confuzie. Verifică dacă strada era goală, apoi apucă balotul de haine. Erau niște costume neobișnuite, roz, cu mâneci bufante presărate cu strasuri. Un falus din lemn roșu le decora, oscilând la fiecare pas cu zgomot de zurgălăi. Măștile, de aceeași culoare, cu gura rânjind, completau panoplia.

— Poftim! făcu femeia, extrăgând din balot și două perechi de mănuși de un portocaliu agresiv, pune-ți astea! Ești pus să joci rolul unui personaj ritual din mitologia carnavalului: bărbatul purpuriu, supranumit „Moș Hemoragie”. Este arhetipul sexagenarului libidinos. Figura împurpurată, sexul erijat... Nu e prea estetic, dar interesul tău sunt mănușile.

David termină cu deghizatul. Penisul imens de lemn îl lovea între coapse, strivindu-i testiculele.

— Piața pescarilor, făcu femeia gânditoare, nu ne va fi ușor să ajungem până acolo. Trebuie să traversăm tot orașul și, după lovitura de ieri seară, Maeștrii vor face tot ce le stă în putință pentru a ne lichida. Să fim atenți la capcanele carnavalului.

Își părăsiră adăpostul. Străzile erau aproape pustii. Soarele de amiază lovea orașul ca un ciocan nicovala. David fu inundat imediat de transpirație.

După zece minute se hotărî, în sfârșit, să pună întrebarea care-i frigea limba:

— Ce mi-a povestit Zwi despre un război permanent, dar deghizat, este adevărat?

Vocea Sircei veni sufocată de cochilia de carton a măștii.

— Absolut adevărat. Se înfruntă din cartier în cartier, din stradă în stradă. Toate mijloacele sunt bune. Fiecare farandolă este o expediție de pedeapsă, fiecare bal o bătălie. Știi cum a fost supranumită această paradă de distracții de către inițiați? Carnavalul de fier...

Cu glas scăzut și furios îi prezentă câteva dintre pericolele ce îi pândeau la tot pasul, în jurul sarabandelor.

— Mai întâi, e Domnul Carnaval, această momâie din paie,

din lemn și din carton, care se arde la sfârșitul fiecărei săptămâni. Un uriaș de stuc și zdrențe pe care îl târâie prin stradă, în praf și confeti. Este când un jandarm, când un popă cu fața aprinsă de băutură. Serpentinele plouă de la ferestre și de pe acoperișuri, însoțind urcușul său de calvar, îngropându-l puțin câte puțin sub un morman de liane de hârtie și ghirlande, în fine, la un moment dat, arlechinii care-l târăsc opresc în mijlocul unei piețe, iar mulțimea formează un cerc în jurul lui. Muzica izbucnește. Se face noapte, se aprinde o torță, apoi a doua. Sunt aruncate asupra momâii. Colosul din carton vopsit începe să ardă. Tremură, se răsucește, ceilalți râd. Se dansează. Apoi paiele încep să fumege, răspândind un miros înțepător care se lăsă întâi asupra pieței, apoi se întinde și-n străduțele învecinate... Foarte puțini vor avea timp să înțeleagă că nu-i vorba de niște paie obișnuite, ci de cânepă halucinogenă. O plantă care crește nu departe de aici, în munți, cunoscută pentru efectul de trezire a impulsurilor sinucigașe. În jurul rugului dansatorii gâfâie, țopăie, își umplu plămânii cu otravă. Nimeni nu ia în seamă arlechinii care se îndepărtează tiptil, rânjind în filtrul măștii de gaze pe care o poartă ascunsă sub masca de carton colorat ce le acoperă figura. Dimineața sunt ridicați cincisprezece-douăzeci de morți. Unii își vor fi tăiat venele cu un ciob de sticlă, alții se vor fi spânzurat de o firmă de cabaret. Câțiva vor fi preferat să se arunce în flăcări, sau să facă dragoste într-un pat îmbibat cu benzină, cu o țigară aprinsă între buze. Verdictul va fi întotdeauna același: depresie în masă, datorată unei surescitări nervoase, senzație de vid insuportabil dovedită ca urmare a unei experiențe deosebit de exaltante, dar limitată în timp... și nimeni nu va încerca să afle de ce domnul Carnaval fusese costumat în seara aceea în cal troian... Niciodată. Au proscris războiul, dar războiul a devenit pentru ei un principiu fascinant. Un viciu exaltant care se cere practicat pe furiș, iar necesitatea însăși de a se ascunde îl face și mai atractiv... Nu se face război din „obligații politice”, ci din plăcere. Și au născocit un infern de tentații, o pace permanentă și perversă

care-i înnebunește. Tot ce se interzice, este întotdeauna delicios, se știe asta!

Se găseau într-o piață umbroasă. Un jet de apă se prăbușea în gâlgâieli neregulate, umplând un bazin rotund din bronz coclit, cu zgomote de urinare. Câteva puștoaice se hlizeau prostește. Una dintre ele se întoarse cu fața către ei și-și ridică rochia, dezvelindu-și pubisul. O șterseră apoi, înăbușindu-și hohotele de râs școlăresc.

David, care uitase de penisul-limbă-de-clopot ce se agita sub pântecul lui, rămase o clipă împietrit. Rolul de „Moș Hemoragie” îi reveni în minte după ce fetițele dispăruseră din câmpul lui vizual. Data viitoare va trebui să dea dovadă de mai multă jovialitate. O asemenea lipsă de dinamism la un personaj cu vocație trivială trezea suspiciunea.

— E bine să n-ai încredere în vânzătorii de măști și de travestiuri, continuă Sirce. Anumiți prăvăliași au cruzimea să vândă costume croite din hainele vechi recuperate din zone bântuite de epidemii înspăimântătoare. Poți astfel cumpăra, fără să știi, un costum de Pierrot sau de Colombină, croit și cusut dintr-o stofă ruptă din lințoliul unui ciumat. Am auzit chiar că un mare număr de măști de carnaval provin direct din leprozerii. Se mulțumesc doar să decoreze în culori vii fețele de carton cenușiu, pe care leproșii le folosesc de obicei pentru a-și ascunde trăsăturile pustiite când sunt obligați să întreprindă călătorii mai lungi... Bineînțeles, e posibil ca imaginația prostimii să adauge o mulțime de detalii, să mai înflorească, dar pericolul este totuși prezent. Trebuie să fii mereu atent, altfel...

Ultimul cuvânt sună ca o amenințare. David aprobă cu o înclinare a capului, care făcu să oscileze penisul de lemn. Cuvintele tinerei sale însoțitoare îi întorceau stomacul pe dos. Gândul la măștile cumpărate cu nevinovăție îl înghețа până în măduva spinării, își închipui o tânără intrând în prăvălia blestemată, alegându-și plină de veselie o emisferă din carton mulat, dichisită cu o mutră de clovn caraghios. Punându-și pe pielea proaspătă a feței mulajul scobit, impregnat cu germenii scârboși, de care va afla abia după o

săptămână...

Se cutremură de silă.

Picioarele Sircei scârțâiau pe asfalt. David ridică ochii...

La o sută de metri mai jos, năvălind dintr-o străduță învecinată în fruntea trupei sale de dominouri negre, Cork venea în direcția lor...

Fără să manifeste o grabă excesivă, Sirce se îndreptă către intrarea unei săli de dans. David avea picioarele de plumb, i se părea că nu va putea ajunge niciodată la porticul ornat cu firmă luminoasă. În fața lui, tânăra făcu o tumbă grotescă și împinse ușile batante. Coborâră val-vârtej scările tapițate cu pluș de un albastru întunecat. David era convins că șmecheria atât de grosolană a Sircei nu avea nicio șansă să-i fi înșelat pe Cork și pe soldații săi. Treptele moi îi conduseră în pragul unei săli de mari dimensiuni. Un balon imens acoperit cu fațete de oglindă, se răsucea atârnat de tavan, proiectând în jurul lui o ploaie de rotocoale de aur și argint. Așezată în mijlocul ringului de dans, o femeie îmbrăcată în voal translucid plângea cu convulsii. Din urechi îi curgea sânge, trasând de fiecare parte a gâtului câte o linie purpurie, care se sfârșea în micile bazine ce se formaseră deja în scobitura claviculelor. Bărbații amețiți se deplasau în patru labe, vizibil incapabili să-și reia poziția verticală. Alții se răsuceau pe jos cu capul învelit în rufe sau pungi de hârtie. Pe estradă, instrumentele erau aruncate vraiște, unele peste altele. David se lipi de zid, căutând cu disperare să localizeze primejdia. Dar nu vedea nimic în afara acestei adunături dezorientate, doborâtă de o beție de neînțeles.

— Un atentat muzical! aruncă Sirce. Este tipic. Muzicanți „teroriști” se strecoară în orchestră, astupându-și urechile cu dopuri de ceară. Cu ajutorul instrumentelor speciale, camuflate în banale trompete, scot sunete de o frecvență insuportabilă. Cei mai mulți dintre dansatori se trezesc cu timpanele sparte, alții capătă leziuni pe centrul echilibrului sau sunt atinși de crize de vertij înspăimântătoare. Mulți rămân surzi, unii nu vor mai fi niciodată în stare să se țină pe picioare. Am avut noroc că am ajuns după ce a fost terminată

operația, altfel în momentul ăsta ne zbuciumam pe podea cu speranța nesăbuită că într-o zi ne vom putea târî corect...

Mâna ei înmănușată se crispă pe palma de cauciuc a lui David.

— Nu trebuie să mai rămânem aici.

Întâmpinară o oarecare dificultate până să găsească ieșirea de serviciu unde se încurcară în alți „târâtori". După ce păși peste vreo zece-douăsprezece corpuri chircite, ieșiră, în sfârșit, într-o străduță pustie. Patrula se îndepărtase. Mai pierdură încă o oră până când ajunseră în preajma pieței pescarilor.

Construcții grele din bronz se înșirau în lungul străzilor, hangare bombate ca niște carene răsturnate, în care ecourile se fragmentau la infinit. Tot cartierul era verde, de un verde de armură prost întreținută. Chiar și pavajul, făcut din felii de fier, prins în buloane, prezenta aureole întinse de oxid. Vechile hale dormeau somnul ruginii, ușile se fărâmițau la vibrația pașilor, peretele unei magazii se preschimba în dantelă. Curenții de aer cântau în acest peisaj abandonat, șuierând pe note ascuțite prin spărturile din tablă, vâjâind prin găurile zăvoarelor moarte, făcând din piață un fluier funebru cu melodie nedefinită și întotdeauna improvizată.

— Nu mai e nimeni pe-aici? se miră David. Nici vânzători? Nici cumpărători?

— Nu, de când peștele a devenit monopolul maeștrilor artificieri, răspunse tânăra, toate corporațiile care trăiau de pe urma faunei din lac au dat faliment.

Se treziră brusc în fața fântânii, un monument baroc plantat la răspântia mai multor șiroaie de rugină, prevăzut cu delfini cromați, pe care timpul îi acoperise cu o puzderie de mici pete negre. Un șuvoi de apă ruginită se prelingea meschin din gura animalului cocoțat cel mai sus; când se oprea, când pornea iar, ultime tresăriri hemoragice ale unei artere stoarse.

— Aici e! constată cu o voce surdă Sirce.

David se debarasă de tunică, păstrând în schimb masca, pantalonii bufanți și mănușile. Pe pieptul său dezgolit,

mușcătura făcută de Zwi era deja doar un cerc rozaliu, ușor iritat. Fu mirat. Sirce se retrase la distanță. Trecu o oră, două...

Când nu mai trăgea nădejde, apăru o grăsană clătinându-se, cu fața acoperita de o mască albă, sinistră. Apucă falusul de lemn roșu și începu să-l masturbeze gângurind niște obscenități nemaipomenite. Cu greu reuși David s-o alunge. Puțin mai târziu apăru un individ slăbuț, care-l luă drept un prostituat și începu să-i sune la ureche un pumn plin cu monede de aur. Seara căzu fără ca mult așteptatul contact să aibă loc. David se duse s-o caute pe Sirce în fundul unui hangar. Era neliniștit, rana se putea șterge peste noapte sau cel puțin să devină foarte palidă. Tânăra îl sfătui s-o râcâie cu unghiile și apoi să frece cu pământ pentru a provoca inflamația. Se execută, sperând că zelul său nu se va solda cu un atac de septicemie sau de tetanos. Adormiră, îndesați unul în celălalt, căutând în zadar o poziție confortabilă pe parchetul metalic cu șipcile desfăcute.

A doua zi David fu trezit de înțepăturile din piept. Sânul îi era iritat groaznic și din fiecare urmă de dinte supura câte un strop de puroi. Marca femeii-pește se etala ca două arcuri de cerc, de un roșu minunat, sângeriu. Tânărul își petrecu toată ziua pe ghizdul fântânii, ascultând zgomotul oripilant al firicelului de apă ce se strivea de fundul bazinului. Febra îi adusese două flăcări în obraji și-și ținea cu greu ochii deschiși. La apusul soarelui se întoarse în umbra depozitului și se întinse pe o prelată veche, scuturat de frisoane. Sirce stătu toată noaptea la capul lui, ștergându-i sudoarea ce-i îngreuna sprâncenele, murmurându-i fraze de încurajare, care sunau teribil de fals în gura ei.

În ziua a treia trebui să-l ducă ea la fântână și să-l sprijine de ghizd ca să nu cadă. David se lăsă purtat în pragul leșinului. La trei metri în față, lumea se estompă într-o ceață cu străluciri irizate.

Își pierduse cunoștința de aproape o oră, când se simți apucat de umeri. Niște degete îi palpară rana. Deschise ochii pentru a descoperi două figuri palide și sălbatice care-l

examinau fără nicio urmă de amabilitate. Un bărbat și o femeie, îmbrăcați în tunici din piele scorțoasă. Amândoi aveau plete lungi și nespălate care le atârnau pe umeri ca o lână udă. Auzea în cap cuvinte stinse de depărtare.

— Clanul adâncurilor... Tu ești cel așteptat?... Semnul...

David căscă gura, bâlbâind cu toată energia pe care mai era în stare s-o adune:

— Fata... În depozit... E cu mine.

Apoi se prăbuși. O caracatiță caldă își săpase un tunel în mușchii lui pectorali, întinzându-și tentaculele tot mai mult, ceas după ceas, iradiind prin tot corpul un roi de pulsații dureroase.

— Mă aspiră, gemu el, are ventuze de foc...

O mână înghețată și aspră i se puse pe frunte, o mână pe care n-o cunoștea.

— Gata, o să treacă acum, făcu o voce de femeie, îți vom face o injecție.

Ar fi vrut să le spună că era inutil, că dinții femeii-pește îl străbăteau deja ca mii de ace din mii de seringi. Dar nu mai avea putere.

Când David redeveni conștient, pirpiriul era în picioare lângă patul său. Femeia, care-i semăna foarte bine, păzea ușa. Amândoi aveau trăsături ascuțite, trădând un caracter hipernervos și pasional: pomeți înalți, pielea întinsă pe relieful ramificat al venelor, musculatura fibroasă. Fețele lor triunghiulare aveau un farmec ușor amenințător, aproape animalic, ce estompa aspectul comun al trăsăturilor. David înțelegea că avea în față ființe extrem de periculoase, sălbatici în clandestinitate, pe care moartea nu îi îngrozea de fel.

— Așadar, tu ești căutătorul de preziceri, observă omulețul în loc de salut. Eu sunt Raif, ea este sora și soția mea, Ptol. Ne închipuiam că ești altfel.

David încercă să se ridice, dar un cuțit de foc îi străpunse pieptul, își înăbuși un scâncet.

— Nu te mișca, îi ordonă Ptol. Mușcătura oamenilor adâncurilor era gata să te omoare, în două zile n-o să mai

simți nimic.

Raif schiță un zâmbet lipsit de veselie.

— Sirce, femeia care te însoțește, mi-a spus că ți-ai infectat rana de frică să nu dispară. Îmi place tare mult stilul acestui gest, cred că ne vom înțelege. Vrei să asiști la ceremonie, desigur, ca și ceilalți dinaintea ta. Voi încerca să-i adun pe frații noștri, să nu te facem s-aștepți prea mult, dar va fi destul de greu. Nu mai suntem prea mulți. Din an în an pasiunea devine tot mai anemică, sper că vei fi în stare să găsești în ea un mesaj. Cei care te-au precedat nu s-au mai întors niciodată. Trebuie să recunosc că niciunul dintre ei nu mergea ca tine, în umbra unei profeții. Acum scuză-mă, te las. Ptol te va îngriji.

Schiță un scurt salut și părăsi încăperea.

Ptol înaintă spre el ezitând. Avea nasul și gura extraordinar de mici. Părul negru, plantat foarte sus, scotea și mai mult în evidență fruntea ei imensă. Își puse degetele osoase pe tăblia de bronz a patului.

— Raif este neîncrezător, făcu ea, am îndrumat atâția falși profeți. Dar Sirce e cu tine, e un lucru bun. Nimeni nu va pune la îndoială integritatea religioasă a unei astfel de femei, iar tu ai mușcătura oamenilor adâncurilor. Nu încerca să afli unde ne găsim. Siguranța noastră depinde de conspirativitate. Dacă vă capturează Maeștrii Vorbelor, vor încerca să scoată de la voi tot ce știți. Nu-i nevoie să vă tortureze, drogurile sunt de ajuns. După ce veți asista la spectacolul Pasiunii, vi se vor lega ochii și veți fi conduși în afara zonei. Vă urez să reușiți, deși nu mai cred, au fost deduse deja mii de înțelesuri, rezolvate mii de șarade și tot atâtea itinerare... Suficiente cât să parcurgi planeta în toate direcțiile... Și, totuși, îți doresc din tot sufletul să reușești. Secta se anemiază. Cei mai tineri își bat joc de vechile rituri, nu mai reușim să recrutăm noi adepți de aproape zece ani. Când își va da sufletul și ultimul frate, nu va mai exista nimeni care să reproducă spectacolul. Atunci va dispărea și ultima cheie, iar Homakaïdo va rămâne pe vecie un vis, o legendă...

David o asculta distrat, îi era foame, dar se temea să nu pară prea puțin credincios exprimându-și dorința. Camera aducea perfect cu un congelator antic. De la un capăt la celălalt era traversată de o mulțime de bare de oțel de care erau atârnate cârlige. Se gândi că fusese ascuns probabil în interiorul unei magazii frigorifice, în care sectanții Homakaïdo locuiau în camerele reci, dezafectate. Ca în cabinele unei nave... sau în celulele unei pușcării.

— Unde e Sirce? Ptol își subție buzele.

— Alături. Sub supraveghere. Veți rămâne despărțiți până la spectacol. Fiți înțelegători, recuperați-vă puterile. Dacă dezlegați enigma, vă așteaptă multe necazuri. Dacă, dimpotrivă, dansurile noastre nu vă vor transmite niciun mesaj, n-aveți decât să renunțați și să vă întoarceți acasă. Așa li s-a întâmplat multora dintre predecesorii voștri. Ceremoniile acestea, jucate degeaba, ne fac să pierdem mult timp și se înmulțesc și riscurile. Ne-am hotărât să fim mai selectivi...

David scoase câteva mormăieli de apreciere, n-avea chef să se lase purtat pe panta unor discuții teologice, despre care nu avea nici cea mai mică idee.

Și-apoi, ce dracu căuta el aici? Ce manevre ocolite îl aduseseră aici, între nebunii ăștia, cu care nu avea nimic de împărțit? I se întâmplaseră atâtea lucruri, într-un timp atât de scurt, încât faptele, datele, motivațiile se amestecau într-o masă confuză de impulsuri inexplicabile. De ce o urmase pe Sirce? De frica golului, poate... Din viciu? Fiindcă îi oferise o cale lăturalnică să se întoarcă la vechile obsesii? „Cuvântul care rezumă tot”. Formula, era adevărat, avusese efectul unui trăsnet, Cuvântul care rezumă tot, un univers într-un sertar... Da, aici era răspunsul, bineînțeles.

David petrecu patru zile întins, în dormitorul-frigider. Ptol nu-l slăbea din ochi, copleșindu-l cu perorații rituale din care el nu auzea nimic. Infecția de la piept i se retrăsese, nu mai rămăsese nici măcar urma dinților lui Zwi. Se abandonă deci între pledurile aspre, înghițind cu lăcomie prânzul ce i se aducea la ore fixe, în care îi plăcea să înmoaie bucăți mari de

pâine. Asculta doar cu o ureche cuvintele femeii îmbrăcate în tunica de piele, în timp ce aceasta desfășura întreaga sa elocință pentru a reînvia pentru el istoria sectei.

— ... La început drumul Homakaïdo era cunoscut de toți, psalmodia ea, apoi au început persecuțiile. Au fost exterminați preoții, pelerinii și simpatizanții. Au fost încolțiți ghizii, însoțitorii, au fost arse înscrisurile. A rămas doar ce a mai dăinuit în memoria oamenilor, acest cântec al imaginii pe care încercăm să-l păstrăm pentru încă multă vreme de acum încolo. Se va șterge și el dacă nu vom avea urmași. Trebuie să reușiți. Să trasați din nou itinerarul cu o linie roșie pe hartă. Da, trebuie!

Trecea astfel de mai multe ori de la exaltarea nenaturală la cea mai neagră disperare. Când îl înălța pe David la nivelul unui nou Mesia, când îl acuza de impostură. Tânărul nu ridica nicio obiecție, aștepta în liniște să se îndepărteze furia taifunului. Se plictisise cumplit în momentul când veniră să-l caute. Ceremonia nu-i aștepta decât pe ei. O mică trupă armată cu torțe fumegânde, puțind a untură de pește, îi conduse de-a lungul culoarelor obscure și oxidate până într-o sală mare, unde fuseseră depozitate pe vremuri hălcile de carne. Două scaune de lemn alb fuseseră puse în mijlocul camerei. Un grup electrogen zumzăia, așteptând să furnizeze energia necesară iluminării scenei, scufundată, deocamdată, în întuneric. David se așeză alături de Sirce. Zgomotele pregătirilor se auzeau prin beznă și tânărul avu impresia că în spatele ecranului unei cortine imense, de culoarea nopții, se pregăteau agitați niște actori pentru intrarea în scenă. Ca pentru a-i confirma această senzație, trei lovituri puternice făcură să vibreze aerul din hangar, apoi fasciculul proiectorului se aprinse, scobind o gaură luminoasă în mijlocul tenebrelor. Sirce era extrem de palidă și tensionată. David remarcă mirat că-și pregătise pe genunchi câteva foi albe de hârtie și unul din acele creioane de care se servesc scribii.

Se auzi un sunet gingaș de flaut, urmat îndeaproape de zgomotul făcut de un vehicul greoi, târât în mod dezordonat.

Un căruț de bronz pătrunse în cercul luminos, tractat de zece sectanți slăbuți și goi. Deasupra roților fusese fixată o cupă enormă umplută cu apă în care se zbăteau oameni costumați în pești.

Un portic de bronz, supraîncărcat de decorațiuni sculptate, îi domina, servind drept scaun câtorva îngeri spoiți cu clei și tăvăliți prin pene.

— Poporul aerului și poporul din lac, murmură Sirce, cerul și apa dulce. David dădu doct din cap, el vedea doar o pantomimă de amatori, un dans prost regizat, cu poze emfatice, nelipsite de ridicol. Chiar și costumele, improvizate din materiale recuperate, provocau impresia că asistă la o piesă de binefacere. Flautul își lansă din nou cântecul. Din umbră ieșiră pelerini, cu plosca la centură și toiagul de călător în mână. „îngerii” le aruncară pumni de pene, „peștii” pumni de solzi.

— Binecuvântarea, comentă Sirce, ritualul plecării.

Pelerinii adunară cu grijă solzii de tinichea pe care îi agățară de vestele lor scurte, transformându-le în cămăși de zale. Penele le ornară pălăriile. Așezați astfel sub dublul semn al cerului și al apei dulci, mimară o călătorie obositoare, fără să se miște totuși un centimetru măcar, în cercul luminos sări un grup de copii, le fuseseră lipite pe fețe niște măști hidoase, lipsite de guri, iar picioarele le erau ascunse de simulacre de rădăcini. Se înghesuiră cot la cot, își ridicară brațele și începură să aplaude în cadență. Macheta unui vas începu să danseze pe vârful degetelor lor, o carenă grosolan construită, cu bompresul și figura de la proră vopsite în roșu.

— Marea Piticilor, bolborosi Sirce cu o voce sugrumată.

— Apă sărată, adăugă David.

O bubuitură în tobă provocă împrăștierea pigmeilor, care fură înlocuiți de bărbați cocoțați pe catalige, simulând niște uriași. Capetele lor mari de carton erau pe jumătate acoperite de ochelari negri și explorau prudent solul cu vârful de cauciuc al unui imens baston alb. Turul pantalonilor li se târa pe jos. Timp de câteva minute descriseră un balet

ezitant în acompaniamentul volutelor sonore ale flautului.

— Țara Orbilor? se hazardă David.

— Sau Țara Uriașilor? făcu gânditoare tânăra femeie.

După ce descriseră câte un semicerc, giganții și pelerinii se îndreptară către un cazan de aramă din care se înălța o pălălaie de flăcări, întâlnirea avu loc în fața unei stele devenită strălucitoare în lumina focului. Cuvinte înșiruite ciudat se așezau într-un poem de neînțeles:

Pasărea-pește
Cerul de apă
Marea dulce
Pământul sărat
Obscuritatea focului.

La baza pietrei era marcat un simbol, un cerc traversat de două drepte paralele, una neagră, una albă. Sirce se străduia, copiind în grabă coloana de cuvinte. Scosese limba ca o școlăriță. David se gândi că poemul aliniat pe stelă îi sugera o adunare al cărei rezultat era acel simbol ermetic căruia flăcările îi mușcau contururile. Proiectorul se stinse pe acest ultim tablou – întâlnirea pelerinilor și a uriașilor în fața stelei. Atitudinea de adorare a pelerinilor părea să confere partenerilor lor o aureolă aproape divină. Flautul tăcu și sala se goli, în timp ce erau reaprinse torțele. Sirce și David rămaseră singuri, față în față în centrul sălii.

— Ei? atacă tânărul.

— Sunt o mulțime de elemente obscure, observă Sirce consultându-și notele succinte, dar am remarcat un șir de opoziții sistematice: Apă/Aer, Mare/Pământ, Noapte/Lumină, Pitic/Uriaș. Chiar și poemul reia aceste contradicții. „Pasărea-pește”, s-ar putea traduce prin pește zburător, „cer de apă” prin ploaie, „mare dulce” prin mare secată, deci lipsită de sare. „Pământ sărat” ar putea fi ținut steril, teritoriu pustiu. Iar „obscuritatea focului” prin radiații invizibile sau nocturne... Ce părere ai?

— Nu cred că trebuie să cauți aici o traducere *ad litteram*.

După cum ai observat și tu, este vorba de perechi de opozanți, în care toate elementele sunt alăturate contrariului lor. Văd mai curând semnul unei dorințe de-a depăși antinomiile, dorință de a reunifica forțe opuse. O vocație de sinteză cosmică. Poemul amestecă sistematic ceea ce aparține principiilor precedente: cer, apă dulce, apă sărată, pământ, mare, întuneric, foc... Rezultă o mulțime de hibride, de monștri aparenți.

Sirce rămase gânditoare și strâmbă din nas. Nu părea convinsă.

— Există, totuși, un mesaj ușor de descifrat, izbucni ea. Marea Piticilor și vasul cu provă roșie. Vârful acului ce indică nordul într-o busolă este întotdeauna albastru metalizat, cel care arată sudul este roșu. Trebuie să ne îmbarcăm către sud. Către acel tărâm al uriașilor, unde, cum spui tu, contrariile se întâlnesc și se adună într-un singur simbol, cercul cu diametrul dublu negru și alb. Să fie oare o ideogramă? Reprezentarea grafică a cuvântului care rezumă tot?

— Există un pământ care se numește „Țara Uriașilor” sau „Țara Orbilor”?

— O să mă uit pe hartă.

Rămaseră imobili, privindu-se ochi în ochi, dezarmați la gândul că disecaseră enigma care tocmai fusese mimată în fața lor, Ptol se ridică deodată din penumbra încăperii. Era goală, înfășurată neglijent într-o mantie de bumbac negru. Pulpele plăpânde purtau urme de clei și câteva pene mai rămăseseră lipite de piele.

— Puteți rămâne împreună până mâine, cu condiția să nu ieșiți din cerc, declară ea. În zori vă vom conduce în afara reședinței. Succes.

Se întoarse, făcând să fluture mantia care-i descoperi fesele lipsite de forme. Sirce suspină, în jurul lor pâlpâiau torțe, scânteile plouau asupra figurilor sălbatice ale gardienilor puși să-i păzească. David se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi trecut frontiera de cretă, trasată pe podea cu o mână tremurată. Aveau ordin să-l doboare?

Sirce desfășură o hartă a sudului. Cu mici zvâcniri de creion, precise, sublinie anumite nume.

— Găsești toate aluziile poemului, constată ea. Ținutul peștelui zburător... Shoneskawa, care în dialect înseamnă „locul unde cerul și apa se unesc”... Câmpia de sare... Foc întunecat, țara vulcanilor. Cei care ne-au precedat au interpretat probabil fiecare vers ca pe un nume deghizat al fiecărei etape.

— Niciunul dintre cei care ne-au precedat nu s-a mai întors...

— S-ar putea să nu existe cale de întoarcere din Homakaïdo, nu? Absența celor întorși de acolo nu e neapărat o dovadă de incompetență!

— Desigur, dar dacă traduci cu aproximație fiecare vers, vei vedea că admite zeci de interpretări. Adică tot atâtea orașe, văi, câmpii, ținuturi... Să luăm un exemplu, dacă vrei...

Se aplecă asupra planului foșnitor și parcurse geografia colorată a munților și a deșerturilor timp de câteva minute.

— Poftim! triumfă el prostește, traduceai „obscuritatea focului” prin foc întunecat, țara vulcanilor. Eu am mai văzut și alte posibilități. Noirpuysaa, un vulcan stins... Hebenwaal, o veche mină de cărbune decopertată. Black-flach, o mare interioară de bitum lichid... Poți străbate așa tot pământul. Fiecare vers oferă mii de combinații, iar întregul poem miliarde de miliarde de soluții posibile, itinerare absolut diferite unul de celălalt.

Umerii Sircei căzură ușor.

— Și ce propui?

David își umezi buzele.

— Cred că n-ar trebui să cădem în capcanele precursorilor noștri, să nu încercăm să facem din înșiruirea de cuvinte expresia codificată a unui itinerar precis. Doar ideea generală contează: un punct de întâlnire al contrariilor, un loc în care paradoxul devine viabil, în care separațiile, clasificările se prăbușesc, dispar... Pământul unde totul se combină, se hibridizează... Teritoriul sintezelor totale... Un tablou de Hieronymus Bosch, poate...

Vocea îi tremură pe ultimele silabe, închise ochii lăsând-o pe Sirce să studieze singură harta. Cine era el pentru a pretinde că poseda adevărul? Văzuse în această căutare doar un surogat de colecție, o compensație nesperată, a cărei traiectorie modela bietele lui eboșe din trecut. Nicio clipă nu se lăsase păcălit de aspectul… religios al lucrurilor.

Fără să-și dea seama, adormi cu bărbia în piept.

Se trezi în momentul în care-și pierdea echilibrul. Oamenii de veghe își stinseseră torțele, lumina răsăritului pătrundea murdară prin găurile din tablă. Sirce era trasă la față din cauza insomniei. Cum nu încetase să-și muște nervos buzele toată noaptea, petrecută reflectând, gura îi strălucea în acel moment pe figura palidă asemeni unui fruct roșu zdrobit de un perete proaspăt văruit. Ptol apăru din penumbră, era îmbrăcată din nou în piele și ținea în mână două banderole opace.

— E timpul, făcu ea, frații noștri vă vor conduce în afara cartierului. Ne-am dat toată silința pentru a interpreta cântecul pelerinilor Homakaïdo. Acum aveți toate cheile, fiți la rândul vostru pești zburători! Memoria popoarelor cerului și apei să vă însoțească.

Apucă apoi între dinți mâna dreaptă a fiecăruia, îi sărută pe gură și le înnodă eșarfele la ceafă. David se lăsă condus, străduindu-se să alunge senzația de „lovire de perete” care îi asaltează pe jucătorii de baba-oarba. Își pierdu foarte repede facultatea de orientare. Acum când era perfect treaz, episodul Pasiunii se retrăgea din memoria lui, se îndepărta în așa măsură că ajunsese să se îndoiască de existența lui Ptol și Raif. Merseră astfel aproximativ o oră. Sub tălpi, podeaua de fier a cartierului pescarilor fusese înlocuită de piatra trotuarelor. Liniștea și ecoul hangarelor pustii făcuseră loc unui murmur îndepărtat al unui bal popular.

— Stați!

David simți trecându-i rapid pe lângă ceafă ascuțișul unei lame de oțel, ce tăie nodul dintr-o mișcare. Fu orbit de soare, înainte de a putea rosti un cuvânt de adio, ciudații lor ghizi se topiseră în peisaj. Era singur cu Sirce în mijlocul unei

curți goale. Cele două măști purpurii de „Moș Hemoragie” fuseseră așezate pe un bolovan cenușiu. Aerul avea gust de fum. Sirce se scutură să-și revină.

— Trebuie să părăsim orașul, zise ea recuperându-și masca. Pe poarta sudică.

— Încotro?

— Am o idee. M-am gândit toată noaptea la ce mi-ai spus. Cred că vei fi mulțumit de mine. Să nu mai zăbovim. Trebuie să pornim către mare și să găsim o ambarcațiune!

David nu avea deloc chef de o discuție în contradictoriu. Era nerăbdător să părăsească Orașul Serbărilor și atmosfera lui viciată, care devenise incomodă.

Afară nu se schimbase nimic. Era cald. Baloanele-orchestră atingeau creasta acoperișurilor cu nacelele lor supraîncărcate cu muzicanți beți morți. Câteva aerostate violete se pulverizară în salve de serpentine, năpădind bulevardele ca o junglă de forfecături din hârtie colorată. Sirce se orienta din aproape în aproape. Fuga le era încetinită de mulțime. Balurile se revărsau, invadând străzile, femeile îi opreau cu hohote de râs nebunesc, agățându-se de penisul din lemn ce le atârna între picioare. Trei bărbați acoperiți de dominouri negre urcau strada, împrăștiind asupra petrecăreților valuri de confeti pe care le scoteau dintr-o desagă aflată pe umeri. David le remarcă mănușile din cauciuc negru, măștile de latex, prevăzute cu pastile respiratorii la nivelul gurii... Inima începu să-i bată mai repede. Sărind din calea lor, încercă să strige către Sirce, s-o avertizeze, dar gloata îi despărțise deja. Dădu din coate, croindu-și drum prin mulțime cu ochii ațintiți pe mâinile negre ce se ridicau și coborau, parodiind gestul semănătorului, făcând să plouă de fiecare dată nori de confeti aurii, asemănători cu niște bănuți minusculi. De ce mănuși? De ce măști?

O strigă pe Sirce din toate puterile, dar muzica îi zădărnicea eforturile. Ploaia galbenă se amestecă printre oameni. Zăpada de hârtie tocată pudrase craniile dansatorilor. David se aruncă în spate, plonjă sub un portal,

la adăpost de „proiectile”... Dominourile negre se îndepărtau. Mai așteptă câteva minute până se așezară și ultimele rondele, apoi îndrăzni să arunce o privire... Cocoțată pe un butoi, Sirce îl căuta din ochi: David îi făcu semn. Din fericire, balul se deplasa, invadând curtea acoperită cu dale de marmură a unui hotel de lux, particular. Tânăra îl ajunse, traversând strada fără dificultate. Când o văzu, David strânse din dinți. Nenumărate confeti scânteietoare i se așezaseră pe costum și două pe piele, la înălțimea carotidei, unde masca și gulerul costumului lăsaseră un spațiu liber.

Îi povesti în câteva cuvinte comportamentul straniu al semănătorilor funebri. Ea tresări.

— E grav, bâlbâi fata cu vocea alterată, sunt probabil pastile aderente îmbibate în soluții chimice sau în culturi microbiene. Anxiogene puternice, capabile să trezească dorințe sinucigașe, sau să-i facă să moară de frică până și pe cei mai echilibrați... Ar putea fi, de asemenea, germeni concentrați, provocând, de exemplu, boala somnului... Sau substanțe necrozante ori cancerigene ce pot da naștere, la locul impactului, negilor sau melanoamelor... Trebuie să mi le curăț pe loc!

În timp ce încerca să desprindă bucățelele de hârtie de pe costum, el îi spuse despre cele două puncte lucitoare de pe gâtul ei. În fantele măștii ochii femeii se holbară de frică.

— Smulge-le imediat! gâfâi ea, nu-ți fie teamă să le scobești, sunt dermo-adezive și nimic nu le poate dezlipi, nici alcoolul, nici vreun dizolvant... Grăbește-te...

Își strecură mâna sub costum și scoase un pumnal cu lama ascuțită perfect. După care se debarasă de coiful de carton și îngenunche. David ezită, dansând de pe un picior pe celălalt, cu stiletul ținut stângaci în mâna dreaptă.

— Grăbește-te! Îl imploră ea.

Își adună tot curajul, își ținu respirația și, ținând lama ca pe un creion, decupă câte un cerc însângerat în jurul fiecărei rondele de hârtie. Sângele țâșni imediat, stropind câmpul operator ambulant. În pragul leșinului, scobi două cratere de carne și grăsime, apoi îndepărtă pastilele de piele cu lama

cuțitului. Căzură pe pământ cu încărcătura lor de moarte lentă. Albă ca varul, Sirce smulse dublura de satin a costumului și-și confecționă un pansament sumar, care se pătă imediat cu flori mari roșii.

— Sângerează! scânci el, cu corpul inundat de o abundentă sudoare înghețată.

— O să treacă, șopti tânăra, vezi dacă mai am și altele.

David făcu un examen amănunțit, rugându-se să nu fie nevoie să repete prestațiile chirurgicale. Dar Sirce nu mai suferise și alte atingeri de moarte. O scuturã de confetile agățate de costum, decupând stofa, făcând găuri de dimensiunea monedelor de zece credite, apoi fu rândul lui să fie inspectat de privirea scrutătoare a tinerei femei. Scăpase mitralierii și nu prezenta semne de contaminare.

Preferară să devieze pe altă stradă, umblând cu ochii în pământ, tremurând de teamă că vor întâlni alte pete de aur cu circumferință perfectă. Pansamentul-eșarfă ce proteja gâtul Sircei părea un fular stacojiu. David își strecură brațul sub cel al tinerei, încercând s-o susțină. Cu o voce aproape de neauzit, ea îi indica drumul pe care trebuie să-l urmeze. Traversară astfel un cartier pustiu, unde se putură odihni la o fântână. David profită pentru a pătrunde într-o casă, de unde fură alimente și o trusă de prim-ajutor. Îi execută fetei, de data aceasta, un pansament decent, respectând normele de tratament aseptic. Câteva comprimate analgezice completară antractul medical.

— Nu cred că bulinele-capcană au avut timp să-și îndeplinească misiunea, observă Sirce cu un surâs palid, dar nici nu mai aveau mult. Se spune că există și serpentine constrictoare, din plastic indestructibil, care se încolăcesc la contactul cu căldura umană, sugrumându-și victimele la fel de eficient ca un garou.

Câteva minute mai târziu i se întunecă privirea și David hotărî să facă o escală până la căderea nopții. Forțară o altă ușă și intrară la primul etaj, unde apartamentul era golit din cauza carnavalului.

— E foarte probabil ca locatarii să nu se întoarcă până

mâine, observă el, dansează, cântă, beau și se îmbată. Beția îi va arunca, inconștienți, pe peluza vreunei grădini publice. Astfel vom avea un răgaz...

Epuizată de noaptea nedormită, slăbită de rană, Sirce adormi curând. O duse în brațe în patul proprietarului, iar el se cuibări într-un colț de fereastră, de unde supraveghea strada. O oră mai târziu, îl trecură fiori când îl zări trecând pe Cork în fruntea eternei sale patrule în dominouri. Își reținu instinctiv respirația tot timpul cât îi fu necesar trupei să străbată strada și să dispară într-o alee învecinată.

Către seară făcu o inspecție prin cămară și devoră o halcă de jambon și o bucată de friptură rece. La intervale regulate se ducea să vadă ce face Sirce, inconștientă în continuare. Acționase el oare destul de repede, sau organismul fetei sucombase deja redutabilei puteri a confetilor otrăvite?

Pe la miezul nopții, din fericire, tânăra se ridică în pat și se plânse că-i e foame. David îi înlocui pansamentul și pudră cele două cratere coagulate cu un munte de praf de sulfamidă. Hemoragia se oprise. Se năpusti asupra proviziilor și nu refuză nici vinul. Când se satură, băgă mâna la piept și extrase harta pe care o purta mereu asupra ei.

— Privește! triumfă ea. Vorbeai despre locul în care contrariile se alătură și coabitează nu-i așa? Un tablou de Bosch... Hibridizarea?

El încuviință, un pic amețit de aburii vinului.

— Privește, insistă ea, desfășurând regiunea sudică a planului ce putea a transpirație. Aici...

Îi indică un rahat de muscă pierdut în plină Mare a Piticilor, un tărâm minuscul cu nume ilizibil. Cu greutate, descifră ceva semănând a insula Alusni, ridică apoi capul cu sprâncenele arcuite de nedumerire. Înțelegându-i mirarea, Sirce îi trasă câteva cuvinte în palmă.

— Alusni, șuieră ea. Alusni, este exact contrariul cuvântului insulă! Uite!

Își depărtă degetele, făcând palma mai vizibilă. David parcurse cu privirea literele pe care umezeala febrei le făcuse slinoase:

INSULA ALUSNI

— Întâlnirea contrariilor! explodă ea, învinsă de beție. Acolo mergem. Este singurul nume din toată zona sudică ce respectă această regulă! Am cercetat toată regiunea…

David o felicită cu un entuziasm puțin artificial. Ideea de a fi obligat, încă o dată, să traverseze o porțiune secată și ocupată de unul din acele periculoase triburi de pigmei ancorați în mâl, era departe de a-i produce o bucurie. Sperase la un traseu mai liniștit, sejurul lor în Orașul Serbărilor nu contribuise de fel la recuperarea forțelor.

Se hotărî să zâmbească nenorocului și se pregăti de culcare. Dormi un somn animalic, din care fu trezit dimineață, de sosirea locatarilor. Erau patru: trei bărbați și o femeie, toți pe jumătate dezbrăcați și practic incapabili să se țină pe picioare. Erau atât de beți, încât nici nu remarcară prezența intrușilor. De altminteri abia intrat, unul dintre ei deschise ușa unui bufet și începu să urineze în sertarul de pâine.

David o scutură pe Sirce. Își făcură câteva provizii, înșfăcară un maldăr de haine sub privirea turmentată a chefliilor, își potriviră măștile și coborâră în stradă. Le trebui o oră până ajunseră să vadă vechile fortificații. O caravană ocupa drumul, blocând poarta sudică. Cămilele aliniate cârâiau trăgând la jug. Fărâme de conversații prinse din zbor îl informară pe David că avea în față un convoi de farse și păcăleli, convoi care se reîntorcea la bază după ce încheiase un tratat de cooperare cu autoritățile Orașului Serbărilor.

Sirce emise ideea că ar fi fost avantajos să găsească un loc în convoi și plecă să trateze cu unul dintre șefii grupului. Discuția se prelungea. David preferă să se așeze undeva mai departe. Ochi un mic podeț de un roșu viu, care încăleca un pârâiaș; fu atras de prospețimea peisajului. Pasarela scârțâi sub tălpile sale când se rezemă de parapet.

Sunetul pițigăiat al unui fluier izbucni undeva în dreapta lui, dar nu-i dădu nicio atenție. Era preocupat de gândul

traversării care-l aștepta. Rumega la sumbrele perspective, când farandola năvăli în stradă în ritmul unei muzici vesele ce dezlega picioarele și le dădea o poftă irezistibilă de a dansa.

David se rezemă cu spatele de parapet pentru a face loc. Cu o privire distrată, observă câțiva tineri care țopăiau ca niște capre, râzând în hohote, în timp ce alții afișau toate semnele epuizării. Nu pricepu ce se petrecea decât în momentul în care ultimul din șir îi întinse mâna și-l trase și pe el în rând... Degetele de oțel se închiseră în jurul palmei sale cu un zgomot de zăvor tras și simți falangele robotului umezindu-se cu lipici dermic. Avu o tresărire de groază. FARANDOLA! Cum de putuse uita? Într-o fracțiune de secundă revăzu temnița ambulantă întrezărită în câmp în ajunul sosirii lor în Orașul Serbărilor, lanțul de prizonieri încadrați de gardieni cibernetici ce țopăiau ca niște staruri ale dansului. Cuvintele Sircei îi perforau creierul:

„Un clei pe care nimic nu-l mai poate desface, o veritabilă sudură dermică ce-i leagă pe dansatori de călăii lor până la moarte. Nicio cale de scăpare, decât să-i taie mâna.”

Îl înhățaseră! Îl vor târî în urma lor, hrănindu-se cu energia lui, transformându-l într-o zdreanță cu picioare însângerate...

Se încordă și căzu greu ca un bolovan în mijlocul drumului. Mâna lui flutura între degetele robotului care se îndepărta, iar el era liber. Liber și năuc. Abia privindu-și mâna goală, înțelese că mănușa de cauciuc îl salvase, izolând pielea de formidabilul clei organic destinat să facă din el un frate siamez. Mănușa din cauciuc din costumul lui „Moș Hemoragie”! Izbucni într-un hohot idiot de râs și sări în picioare, urmărind cu privirea traiectoria sinuoasă a farandolei ce pătrundea în oraș, asemeni unui șarpe ce se strecoară în cizma unui individ adormit. Ultimul robot își scutura brațul, încercând în zadar să se debaraseze de mănușa din latex lipită de palma sa. Dispărură după un colț.

David trase puternic aer în piept. Drama nu durase mai mult de câteva secunde. Fusese pe punctul de a fi răpit, fără ca cei care asistau la scenă să vadă în ea ceva rău, fără să fi

putut scoate măcar un strigăt, care, oricum, ar fi fost acoperit de stridențele ascuțite ale fluierului...

Picioarele îi tremurau de frică retrospectivă. Se crispă de parapet. Peste cinci sau zece minute urma să se repete atacul, undeva în oraș, într-o piață, de-a lungul unui bulevard sau în penumbra unei străduțe, oriunde s-ar fi găsit vreun amărât care să se lase prins de mână, plin de încredere...

David se scutură mașinal. Pe buze îi veneau fraze ciudate: vântul glonțului... gheața oțelului...

Metafore folosite până la uzură, dar care, în general, înseamnă același lucru, iminența unui mare pericol. Avu un nou acces de râs nervos, pe care, din fericire, și-l putu camufla sub mască.

— Sunt de acord să ne ia! strigă Sirce din fugă, au câteva locuri în ultimul palanchin...

O urmă, se cățără pe coșul de papură, atârnat de spatele cămilei, într-un echilibru instabil, și scoase un suspin. Douăzeci de minute mai târziu, coloana o luă din loc, îndreptându-se către câmpia aridă. David se ghemuise în fundul nacelei, cu ochii ațintiți asupra cerului de un albastru electric. Portalul fortificațiilor îi trecu pe deasupra capului, acoperindu-l pentru o clipă cu umbra sa crenelată, își impuse să numere până la cinci sute, înainte de a se ridica. Apoi îngenunche și-și întoarse capul...

Orașul Serbărilor se estompa deja în dârele de praf din urma caravanei. Avu totuși vremea să observe prezența unui bărbat în negru, în picioare, pe metereze. Soarele aprindea străluciri de aramă pe craniul chel. Fără să-și de-a prea bine seama de ce, era sigur că acela era Cork...

Călătoria se desfășură fără necazuri. Părăsiră convoiul la Saint-Mathieu și închiriară, pentru o sumă modică, doi cai de poștă, care-i transportară până la marginea întinderii de nisipuri. O diligență îi aruncă, după trei escale, pe malul Mării Piticilor, la periferia unui orășel de coastă pe nume Almoha. Acolo începură o prospectare îndelungată și penibilă, care-i duse din taverne în docuri, din docuri în

hangare, în căutarea unui comandant în stare să-i debarce pe țărmul insulei Alusni. Cei mai mulți nici nu auziseră de existența unui astfel de pământ, alții refuzau să întreprindă o astfel de călătorie fără o recompensă frumoasă. Câțiva, care-și dădură cu prea multă ușurință acordul, păreau grăbiți mai mult să încaseze banii și să ridice ancora... fără pasageri!

După multe eșecuri, în sfârșit, se găsi un ofițer de la comandamentul portului, care le suflă numele unui bătrân navigator ce făcea legătura între diverse insule din Marea Piticilor. Îl chema Ornoz, fusese mercenar în trecut, dar era un om „căruia i se puteau încredința fără teamă secrete”.

Le trebuiră două zile până aranjară o întâlnire. Se treziră în fața unui bărbos cu un burdihan înfloritor, încorsetat într-o uniformă demodată ai cărei butoni amenințau să sară la cel mai mic acces de tuse. Nu le puse nicio întrebare, îi asigură că în zece ore poate arunca ancora pe coasta de nord a insulei, unde, de altfel, el nu pusese piciorul niciodată, și ceru drept răsplată o sumă relativ rezonabilă.

— Vor mai fi și alți pasageri, mormăi el salutând cu două degete, dar nu cred să vă deranjeze. Nici dumneavoastră, nici eu nu ne așteptăm la o croazieră de agrement, nu-i așa?

David scoase un suspin de ușurare. Crezuse că nu vor mai pleca niciodată, iar duhoarea de poșircă ce plana asupra orașului îi întorcea stomacul pe dos. Ultimii bani îi cheltuiră pe băi calde și un prânz copios, asemeni gladiatorilor care, înainte de a intra în arenă, se străduiau să profite încă o dată de „bucuriile vieții”...

VIITORUL ÎN PUZZLE

Nava se odihnea pe rampa de lansare, ca un pântec uriaș din fier vinețiu, fără cârmă sau elice, în mod ciudat, întreaga suprafață a cocăi era brăzdată de vinișoare irizate, asemeni lamei unui cuțit trecută prin flacără. David căuta în van explicațiile unui astfel de fenomen, când Sirce îl trase de braț în direcția pasarelei de îmbarcare, retezându-i șirul gândurilor.

O bandă lată de ceramică izola coca propriu-zisă de celelalte punți, ca și cum s-ar fi urmărit evitarea oricărui contact între carena de oțel și suprastructurile de lemn. Puntea superioară era goală, la fel de puțin accidentată ca parchetul unei săli de bal. Nu exista catarg, nu exista cabestan, nu existau nici odgoane, care să tulbure orânduiala exemplară de pe punte. Șipcile se înșirau perfect una lângă alta, de la dunetă până la teugă, aliniate și lustruite ca o podea ministerială. Mirosul de ceară era atât de puternic încât, preț de-o clipă, David se surprinse căutând din ochi tălpicii, cum se procedează de obicei în pragul apartamentului unei gospodine maniace. Înveselit, își imagină echipajul pornind la treabă cu picioarele țintuite de tălpile albastre ale papucilor de fetru regulamentari, își înăbuși un rânjet.

— Liceene?

Făcu câțiva pași. Căpitanul Ornoz urla de pe dunetă, înjurând și criticând, dar vântul îi împrăștia cuvintele, reducându-i izbucnirile la țopăieli cu gesturi mute, ușor

ridicole.

Un grup de puștoaice ciripitoare năvăli deodată de pe pasarelă, invadând puntea, asemeni unui vârtej de codițe, dantele și ciorapi albi, aranjați impecabil. În jur de zece, făceau gălăgie cât pentru treizeci. David dădu înapoi din fața acestui uragan, amețit de atâta energie cheltuită în gol. Cea mai mare dintre fetițe părea să aibă în jur de doisprezece ani. Ca și colegele ei, era îmbrăcată îngrijit cu o hăinuță și o fustă plisată de postav roz. Pantofii de lac, în barete, scârțâiau la fiecare pas din toate puterile, scoțând sonorități stridente care făceau să le scrâșnească dinții celor din jur. Codițele îi fluturau în jurul figurii mitraliată cu pistrui, ca două tentacule de mătase blondă, terminându-se fiecare într-un nod spumos de tafta creponată.

David se așteptase la orice, mai puțin să facă această călătorie în compania unui pension. Întoarse capul, cerând din ochi explicații însoțitoarei sale, dar aceasta îi răspunse cu o mutră ironică, ușor condescendentă.

Fetițele se răspândiseră deja pe puntea din față, țopăind într-un picior de la o bucată de parchet la alta, ca într-un șotron invizibil. Râsetele lor se topeau în valuri de triluri, fustele agitate descopereau pulpele de un roz de pastă de migdale și umflătura chilotului imaculat. David simți apăsarea privirii celei ce părea a fi guvernanta pusă să le supravegheze pe micuțe. Coborî instinctiv privirea. Aproape imediat încetă și agitația, ca un spectacol ce se întrerupse în momentul în care se ridică și pleacă singurul spectator important, căruia îi era destinat.

Încă o dată se întoarse către Sirce. Ea izbucni într-un hohot de râs.

— Nu, pescuitoare de perle.

David se întrebă dacă nu-și bătea joc de el, ridică din umeri și se cufundă într-o îmbufnare morocănoasă. Totuși, atenția îi fu atrasă foarte curând de sosirea altor doi pasageri. Un tip îmbrăcat în negru, ca un notar, cu țeasta ornată de o pălărie cu boruri rulate, demodată de mult. Înalt și slăbănog, arbora niște ochelari imenși din baga, cu ramele rotunde, care

atârnau periculos pe nasul său palid, înălțat caraghios în vânt. Nu era nevoie de o analiză îndelungată pentru a realiza că era de fapt, unul dintre acei tineri obsedați de dorința de a părea mai în vârstă decât în realitate, care cheltuiește o nețărmurită energie și ingeniozitate pentru a-și masca figura abia ieșită din copilărie, sub carapacea apretată a cvadragenarului „responsabil”. Strângea la piept o servietă de piele umflată, căscată pe la colțuri, pe care se putea citi inscripția cu litere aurite: Georges Hubert P. Inginer diplomat. Nrh.

Un hamal depuse bombănind la picioarele sale un geamantan cu aspect militar, marcat și el cu mari înscrisuri de șablon: Compania Nautică din Almoha. Hidrografia coastelor. Relevee geografice. Hărți maritime și portuare. Suna ca un anunț din cartea de telefoane. Undeva, la înălțimea teugei din față, două sau trei fetițe nechezau într-un mod insolent. Tânărul se întoarse, contrariat, cu mâinile crispate pe portofelul de piele. Imediat, în deschiderea parapetului, apăru femeia și David nu-și putu reprima un cuțit în stomac. Capul ei, învăluit într-o eșarfă de mătase roșie, înnodată în maniera piraterească, sau poate țigănească, domina un corp extrem de slăbuț, ale cărui oase se conturau la fiecare mișcare. Prin crăpătura unei mantii roase, cu gulerul lucios, din cauza uzurii și a jegului, se ghicea arhitectura unui tors construit din mușchi și nervi, în care sânii se remarcau prin totala lor absență. Doar aureolele brune, anormal dezvoltate, permiteau afirmarea cu certitudine că acest bust aparținea unei femei mature și nu unui adolescent, lipsit deocamdată de pilozitate. Printr-un contrast ciudat, pulpele îi înfloreau dintr-o carne rozalie și îndesată, invitând la călărit și încăierare sexuală. Figura îi dispărea în umbra unui nas ca o lamă de cuțit. O muchie tăioasă, flancată de două nări abia schițate și o gură mică, cu buze invizibile. O stea și un semn de întrebare erau imprimate pe spatele capei. Puțin mai jos era scris cu litere gotice:

Clithonie din Siracuza. Tarot egiptean.
Jocul acelor.
Piramida celtică. CHIROMANȚIE ȘTIINȚIFICĂ

Spre marea mirare a lui David, inginerul o salută pe aventurieră cu o afabilitate rezervată de obicei superiorilor ierarhici. Țiganca îi răspunse cu o înclinare scurtă a capului, preocupată, și se întoarse către larg. Un șoc zgâlțâi deodată construcția, care tremură pe șinele sale. David aruncă o privire spre plajă. Zece cai fuseseră înhămați la cocă și o trăgeau spre mare. Metalul vinețiu scârțâia pe șine, producând, de-o parte și de alta a provei, mari jerbe de scântei.

Pe punte, fetițele își astupaseră urechile și se strâmbau, fără a reuși să se urâțească însă. Vasul începea să capete viteză. Dedesubt, odgoanele fuseseră îndepărtate și animalele acum nemișcate priveau fără curiozitate defilarea flancurilor de lemn și de oțel ale navei fără catarg, fără pânze și fără elice. Etrava se îndrepta către aplauzele molatece ale primelor valuri de mâini întinse.

O smucitură elastică îi anunță că părăsiseră malul. Prova dansă pentru un moment, susținută de mâini nesigure, apoi mulțimea palmelor își găsi ritmul și nava își începu lunga mișcare de târâre pe suprafața acestora. David își trecu vârfurile degetelor peste frunte. Era acoperită de sudoare.

Căpitanul Ornoz părăsise duneta. Se apropie de pasageri scărpinându-se în barbă. David remarcă particulele fine de piele descuamată ce-i răsăreau dintre perii negri, pentru a se cerne asupra stofei jachetei, sub forma unei pulberi albe, impalpabile.

— Vă voi arăta vasul și cabinele fiecăruia, atacă el fără preambul. Nu vă fâțâiți prin cartierele rezervate manevrării navei și totul va ieși bine. Vă puteți plimba pe punte cât poftiți, la orice oră din zi și din noapte, distribuirea planctonului se face pe la sabordurile etravei pe de puntea inferioară, acolo unde erau cândva tunurile de la provă.

Aprinzând o lampă ce fumega, îi conduse către centrul

vasului. Culoarele exalau un puternic iz de ceară de albine, balustrada din aramă lucea cu o lumină caldă în penumbra culoarului. Pe măsură ce înaintau, devenea tot mai distinct pleznitul palmelor umede asupra carenei. Era ca o sorbitură gigantică, o cavalcadă cu picioarele goale pe un trotuar alunecos, goana unui animal greoi în noroiul unei mlaștini...

Nimeni nu scoase niciun cuvânt. David căută mâna Sircei, dar aceasta era departe, în spate. O văzu că studia fără jenă profilul inginerului, în timp ce acesta, violent îmbujorat, avea aerul că urmărea explicațiile căpitanului cu o atenție aproape hipnotizată.

— Întotdeauna face impresia asta printre femei, șopti o voce răgușită în ceafa lui, era țiganca. Nevoia de a cocoloși poate? Sau să fie dorința de a domina? Dumneavoastră ce credeți?

Țiganca vorbise fără să-și dezlipească buzele. David căscă gura, rămase o clipă împietrit, stupid.

— Aveți o limbă frumoasă, rânji chiromanta, desigur, tare dulce. Dar să n-o mai arătați așa la oricine, s-ar putea să vă muște!

David dădu înapoi, cu fălcile încleștate, cu obrajii deodată în flăcări. Clithonie stătea în continuare în profil, ochiul său lucea cu o strălucire de email. Tânărul gândi că nuanța pielii ei se armoniza perfect cu lambriurile din jur.

O voce puternică îl aduse la realitate...

— După cum remarcați, mugi căpitanul, podeaua de sub picioarele voastre nu mai este din lemn, ci din ceramică. Ne aflăm acum pe ceea ce convențional se numește „linia de izolare”. Sub dale există un strat de azbest. Deasupra noastră prova, punțile, cabinele sunt făcute din lemn. Dedesubt este coca propriu-zisă, din metal. Care a fost scopul acestei amenajări, mă puteți întreba? De ce nu un vas construit din oțel de sus până jos, în locul acestei prăjituri încărcate cu mii de straturi în care compoziția diferă de la un etaj la altul? Ei bine, pentru că această cocă este cel mai tare mijloc de apărare al nostru. Veniți pe aici, veți vedea...

O făcea pe ghidul, dozându-și atent efectele, făcea pauze,

insinua din privire și din intonație. David văzu o gaură ce ocupa mijlocul buncărului, deschizându-se ca o trapă spre nivelul inferior. Capacul din fontă amintea de ușa unui furnal sau a unui cazan de locomotivă. Cărbune, lopeți și lemn erau îngrămădite pe flancurile navei.

— Credeam că nu mai există motoare pe acest tip de navă, făcu prostește inginerul.

Clithonie își stăpâni un nou rânjet.

— Nu este vorba de un cazan clasic! hohoti căpitanul. De fapt, tot acest combustibil nu are rolul de a alimenta vreun motor, ci de a încălzi carena ca pe o oală!

— O oală?

— Da, închipuiți-vă că piticii dintr-un motiv sau altul se hotărăsc să-și încrucișeze brațele, că le vine subit cheful să ne răstoarne sau să ne țintuiască într-un loc până ni se termină proviziile. Sau, pur și simplu, că ritmul înaintării se reduce prea mult. Ei bine, ne sunt de ajuns câteva lopeți de cărbune pentru a încălzi coca, pentru a transforma chila într-o suprafață fierbinte, într-un cuptor, ca ei să se grăbească să-și treacă din mână în mână prova... Așa cum procedăm de obicei cu un obiect scos din foc, de care vrem să ne debarasăm cât mai repede cu putință...

— Ingenios, observă inginerul cu o voce ciudată, guturală, dar nu există riscul să ne incomodeze?

— Deloc. Azbestul izolează perfect punțile superioare. Coca ar putea fi încălzită la roșu, fără ca temperatura din cabine să crească măcar cu un grad. Persoanele care lucrează la acest etaj sunt obligate să poarte încălțăminte cu talpă de plută sau de lemn, pentru a evita vasodilatația datorată căldurii ceramicii și riscul varicelor care ar decurge de aici.

Vizita se sfârșise. Pasagerii se retraseră în dezordine. Doar guvernanta și inginerul mai rămaseră câteva clipe cu Ornoz pentru a obține câteva precizări tehnice suplimentare. În penumbra difuză făcută de saborduri, fetițele luaseră brusc o atitudine gravă, ostilă chiar. David simți privirea celei mai mari devorându-i profilul, apoi studiindu-l între picioare. Când întoarse capul, ochii albaștri, înecați în puzderia de

pistrui, îi aruncară o privire ironică, disprețuitoare, avidă.

Se scuturâ. Se sufoca între pereții acestei arce de coșmar ale cărei flancuri, în loc de banala sală a mașinilor, conțineau un cabinet de tortură foarte eficace.

Zumzetul conversațiilor renăscu la lumină. Căpitanul distribui cabinele rapid. Spre marea sa surpriză, David constată că puștoaicele fuseseră cazate într-o cală, total lipsită de confort, în care spânzurau aliniate niște hamace jegoase, în timp ce ceilalți pasageri erau îndreptați către cabine desuete, utilate, totuși, cu tot necesarul.

Țiganca și inginerul dispărură în aceeași cameră, trezind mirarea Sircei.

— Nu-i vedeam pe ăștia doi împreună!

Era oare doar mirată? David crezu că deslușește în exclamația ei înțepătura unei decepții amestecate cu furie.

— De ce le-au îngrămădit pe puștoaice în cala asta împuțită? gândi el cu voce tare. Nu era suficient loc?

Sirce ridică din umeri.

— Nu sunt aici pentru un voiaj de agrement, ți-am mai spus asta! Sunt la bord ca să muncească și-atât. Ai mai văzut vreodată mateloții amestecându-se cu pasagerii?

Tonul tăios nu admitea replică. David se instală în cușetă și se prăbuși pe pat. Salteaua era tare, cearceafurile aspre, închise ochii. De când pusese piciorul pe puntea prea lustruită a navei, o neliniște surdă îi strângea stomacul. Senzația de sufocare se așezase pe pieptul său, de nealungat, făcându-i respirația sacadată și unghiile albastre.

„Se va întâmpla ceva oribil, gândi el, îndesându-și perna sub ceafă, *ceva oribil și ineluctabil”*.

Imediat își alungă presentimentul stupid concentrându-se asupra imaginilor care-i defilau pe sub pleoape: ochii Sircei ațintiți pe figura îmbujorată a lui Georges-Hubert, fetițele și baletul lor echivoc, al pulpelor rozalii și chiloțeilor albi, profilul îngust al țigăncii, fularul roșu înnodat în stil corsar… *„Aveți o limbă de culoarea pastei de migdale, care îndeamnă să fie mușcată…*” Nu, nu era așa… Coapsele ca pasta de migdale ale puștoaicei cu ochi albaștri, limbă rozalie…

Fularul roșu, obrajii împurpurați ai lui Georges-Hubert și... adormi.

Ziua următoare se lăsă ceața. Nava se legăna în mijlocul masei norilor de vată, fără a da impresia că înaintează cât de cât. Perle de umezeală se depuseseră pe podeaua punții, stricând luciul uniform al șipcilor perfect îmbinate. Sub tălpi ceara devenise grasă ca o cremă de ghete de proastă calitate. David simțea o bucurie răutăcioasă să calce în picioare această briantină râncedă. Era aproape frig. Masate pe puntea din față a navei, fetițele erau ciudat de cuminți. Nu-l mai învredniciră nici măcar cu o privire, erau foarte preocupate să se dezbrace și să-și împăturească hainele cu grijă.

Guvernanta le zorea, clătinând nervoasă din cap. Umezeala din aer îi pleoștise boneta și sorțul, dându-le aspectul de carton muiat. Puștoaicele își desfăceau codițele și conciurile, lăsând să se împrăștie corola lungilor lor plete pe umerii acoperiți de piele zgribulită. Pieptul plat, pulpele drepte, absența părului pubian la marea majoritate dintre ele, marca încă o dată vârsta lor fragedă. Doar cea mai mare arbora două mameloane timide și o umbră de puf deasupra coapselor.

Guvernanta trecea de la una la alta, aplicându-le pe față o peliculă de plastic ce le ascundea cu desăvârșire gura.

— Orfane, făcu vocea căpitanului în spatele lui David, fac o meserie tare împuțită.

— De ce le machiază așa?

— Să semene cu piticii, evident! Sunt pescuitoare de perle, nu știați? Le aranjează să se poată amesteca în mulțimea de gnomi. Talia lor mică, plasticul de pe buze, le vor permite să dea iluzia că fac parte dintre ei. Mai ales pe timp de ceață. Vor fi coborâte, accentuându-se opacitatea care domnește sub cocă cu materiale fumigene. Dar pericolul rămâne încă mare. La sfârșitul călătoriei veți remarca că am pierdut jumătate dintre ele! De fiecare dată se întâmplă la fel...

— Dar de ce fetițe?

— Masculii se lasă mai ușor păcăliți. Și apoi, sunt mai rapide, mai pline de viață decât băieții. Adevărate anghile! Priviți, se scufundă. Una dintre ele vă face semn. Ia te uită! E Thérèse, o cunoașteți?

David înghiți cu greutate. Fetița pistruiată stătea dreaptă și goală pe bastingaj. Bazinul, prea arcuit, punea în evidență rotunjimea pântecului de copil, îl fixă pe tânăr în ochi și făcu o piruetă de balerină, intenționat ratată. Citi sfidarea în privirea ei. Mâna comandantului se așeză pe brațul lui David.

— Nu te lăsa îmbrobodit, bătrâne! Puștoaicele astea nu visează la altceva decât să fie adoptate pentru a scăpa din instituția care le obligă să muncească astfel. Și au destule farmece în sacul lor!...

David dădu din cap fără să priceapă adevărata încărcătură a avertismentului.

Pe teuga din față, Thérèse își începea coborârea...

Fetița își strecură piciorul drept în scara de oțel atârnată de un odgon. Imediat cablul începu să coboare scârțâind în scripetele neuns. Troliul se descărca. De fiecare dată la fel. Thérèse se înfiora, mâinile-i strângeau împletitura firului de oțel. Deasupra capului său bastingajul se îndepărta, dispărea încet în negură. Văzu figura supraveghetoarei aplecată deasupra vidului, cu boneta ei diformă, cu ochii ei de pește mort.

Acum bărbatul de lângă căpitan n-o mai putea vedea. Thérèse se întreba dacă o remarcase dintre colegele ei. Părea atât de stângaci, de absent. Mai ales privirea lui o frapase, o privire uzată, morocănoasă, ternă. O privire de om bătrân. Părea totuși atât de tânăr... Ridică din umeri, gata să-și piardă echilibrul. Se legăna periculos la capătul cablului de coborâre.

— Nu are niciun rost să faci ochi dulci tinerilor, obișnuia să spună Patricia, tinerii nu înfiază niciodată. Nu te poți baza decât pe bătrâni, din păcate!

Thérèse simți că-i tremurau mușchii de pe umeri. Flancul navei defila pe sub nasul ei la un metru, cu șirurile de

șuruburi înnegrite. Ceața se făcea din ce în ce mai groasă, în câteva secunde oamenii din echipaj vor lansa cartușele fumigene, transformând pâcla în pastă de mazăre. Fetița se strădui să alunge bolovanul de neliniște ce-i bloca respirația și-și scutură pletele pe ceafă. Șuvițele blonde îi biciuiau omoplații. Nu era neplăcut. Pentru a îndepărta frica, începu să recite poezioara coborârii, o înșiruire de strofe fără cap și fără coadă, pe care fetele o îmbogățeau în fiecare săptămână, adăugând versuri noi la o listă și așa foarte lungă:

Strecoară-te prin ceață,
Coboară pe frânghie,
Învinge-ți frica,
Altfel faci pe tine...

Cuvintele îi dansau mecanic în căpșorul golit de gânduri, asemeni unor incantații lipsite de sens. Linia de izolație se afla acum mult deasupra capului ei, degetele de la picioare se frecau de fierul irizat al carenei. O unduire de o albeață opacă, ca o spumă îi atinse deodată tălpile. Imediat mirosul înțepător al fumigenelor îi irită gâtul, ca fumul unei țigări din foi de tutun negru. Se aruncă în opacitatea imaculată cu ochii mari deschiși, cu senzația că se prăbușea în neant. Piciorul gol atinse un craniu, își luă elan cu o mișcare de șale înapoi și sări într-un loc pe care spera să-l găsească gol. Era momentul crucial, se putea să fi estimat greșit și să lovească în plin un pitic ale cărui brațe s-ar înlănțui în jurul ei s-o zdrobească, sau... Natașa murise așa, aterizând pe umerii unui gnom care a sugrumat-o imediat. Cel puțin așa povestea Domnișoara. Thérèse se întreba de unde deținea supraveghetoarea aceste informații, știut fiind faptul că ceața artificială reducea vizibilitatea la zero dincolo de treizeci de centimetri! Dar cel mai bine era să nu conteste pe față autoritatea guvernantei, dacă nu voia să-și vadă dosarul de adopție alunecând sub teancul în așteptare...

Sări. Avu o clipă senzația de agonie, apoi gleznele i se

înfundară în noroiul zemos cu un zgomot ciudat, de sărut. Se îndreptă. Pădurea umană nu reacționa. Aterizase între doi pitici cu piepturi musculoase hipertrofiate. Deocamdată aveau ochii închiși, cum făceau toți de fiecare dată când era ceață. Activitatea pescuitoarelor de perle se baza pe acest detaliu infim: gnomii nu suportau negura care le irita pleoapele și le provoca crize teribile de conjunctivită. Pentru a scăpa de această neplăcere, continuau să lucreze orbește, pe pipăite, lovind aerul cu mâinile mari, întinse deasupra capetelor lor, făcând să avanseze centimetru cu centimetru enormele carene ale căror umbre îi acopereau zilnic.

Thérèse începu să se deplaseze oblic, atentă să provoace minimum de agitație în mâzga ce-i năclăia gleznele. De altfel, era falsă părerea că piticii nu se mișcau niciodată. Așa scufundați în mâl cum stăteau, picioarele nu le erau rădăcini imobile, ci niște spatule surprinzător de largi, asemeni labelor de cauciuc folosite de înotătorii subacvatici. Dacă era nevoie, picioarele supradimensionate puteau să răscolească noroiul în cadență, ridicând stropi mari și moi cu exalații ametitoare. În pofida frigului, transpirația se prelingea șuvoaie pe fața Thérèsei. Verifică dacă banda din plastic, imitație de piele, era bine lipită de bărbie. Era singurul său camuflaj, singura șansă pe care o avea în cazul în care vreun pitic ar fi deschis subit ochii. Talia și aparenta lipsă a buzelor ar putea amăgi patru-cinci secunde; nu i-ar trebui mai mult ca s-o șteargă. Sau cel puțin, așa îi plăcea Domnișoarei să repete. Catherine, Virginie și Isabelle, care nu s-au mai întors niciodată, gândeau probabil altfel din înălțimea raiului pescuitoarelor de perle!

Avansa cu extremă prudență, veghind să nu se îndepărteze prea mult de navă și să nu se avânte într-o zonă în care ceața era mai puțin densă, unde n-ar mai fi fost atât de bine protejată. Respirația piticilor îi mângâia pielea ca un val călduț cu miros de iod. Rătăcită prin mulțimea pigmeilor nu-i mai era frig. Pierduse noțiunea timpului, i se părea că se învârte printre corpurile goale de câteva ore. În jurul ei, piepturile se mișcau în cadență, respirațiile suprapuse

făceau un zgomot de roată învârtită pe o plajă plină de scoici. Se scuturã. Nu mai avea timp să viseze, dacă se întorcea fără pradă, Domnișoara o va lipsi de mâncare până mâine, îi va confisca probabil și hamacul sau îi va aplica câteva lovituri viguroase de curea peste fund cu ajutorul unui matelot cu figura stacojie al cărui pantalon avea ca de obicei, o umflătură mare în față. Tresări dezgustată de evocarea perspectivei și-și reluă căutarea, detaliind corpurile celor care o înconjurau, cu o atenție sporită. Mașinal, degetele ei pipăiră la ceafă extractorul mecanic atașat de gâtul ei cu un fir foarte subțire din nylon, disimulat perfect de pletele lăsate pe umeri. Era o unealtă cu volum foarte mic al cărei aspect general amintea de o torță. Era suficient să fie lipit de piele și să se apese pe buton. O diafragmă irizată se închidea imediat, în acest stadiu operația trebuia făcută foarte repede, dacă nu voia să le întâlnească pe Catherine, Virginie și Isabelle...

În momentul în care disperarea începea s-o copleșească, găsi, în fine ceea ce căuta. O mică excrescență de piele pe coapsa unui pitic, o băsică sferică situată chiar deasupra rotulei anchilozate a unui picior noduros ca un butuc de viță de vie. Un chist, un neg poate. O perlă! Își ținu respirația...

În urmă cu câțiva ani se descoperise că excrescențele piticilor ascundeau sub o pătură subțire de țesut fibros perle cu strălucire nemaiîntâlnite. Fiecare neg conținea miezul său de sidef, fiecare anomalie dermică poseda o lacrimă opalescentă și satinată. Ca stridiile de odinioară, piticii ofereau lumii comori bijuterii născute din boală, tumori pe care giuvaergii le vindeau la prețuri exorbitante.

— Totul e să fii iute de mână! le repeta adesea Domnișoara. Da, o mână ageră, pentru că, spre deosebire de stridii, piticii știau să se apere. Nu o dată s-a întâmplat ca o pescuitoare neîndemânatică să se trezească cu gâtul frânt de un dos de palmă sau cu craniul crăpat de o lovitură de cot teribil de precisă.

Thérèse gâfâia. Își calculă cu precizie gesturile pe care trebuia să le execute în următoarele cinci secunde și făcu o

scurtă repetiție în minte. Negul de pe genunchiul bărbatului o hipnotiza. Scoase extractorul, îl ascunse în căușul palmei drepte, în timp ce indexul stâng pipăia cuiul de oțel ce-i răsărea curios din celălalt umăr. Picioarele scormoniră noroiul, încercând să se asigure de o poziție stabilă. Totul urma să se deruleze într-o străfulgerare, o înlănțuire perfect sincronizată un balet pus cu grijă la punct; dar care putea fi perturbat de un nimic.

Pentru a implora soarta, pomeni în minte numele colegelor ei Catherine, Virginie și Isabelle, apoi își aruncă brațul înainte. Extractorul se lipi de pulpa piticului în același moment în care Thérèse apăsă butonul de detentă. Imediat lama se îmbucă în lăcașul ascuțit ca un brici, tăind net excrescența de piele, care fu aspirată în mânerul sculei. Piticul se arcui de durere, dar fetița smulsese deja cuiul ce-i ieșea din umăr. Instantaneu, perna din imitație de piele, care-i acoperea spatele de la ceafă până la șale, începu să se umfle ca un balon, de la butelia de helium pe care fetița o purta sub braț. Într-o secundă Thérèse va fi împopoțonată cu o cocoașă monstruoasă cu ajutorul căreia va decola din noroi și va fi propulsată în înălțimile cerului. Simți mâna victimei atingându-i ușor pulpa, dar era deja prea târziu, plutea deasupra mulțimii înrădăcinate la zece metri de valul de mâini fluturate. Un concert de țipete se înălță de pe vas, salutând decolarea. Pe punte, fetițele țopăiau de bucurie, ignorând cu îndârjire perorațiile Domnișoarei.

Thérèse încerca să surâdă, dar sudoarea îi ardea ochii. Îi era atât de frică, încât se temu un moment că va face pe ea la zece metri deasupra pământului, sub ochii tuturor. Criza trecu repede și fetița începu să zvâcnească din picioare, propulsându-se în direcția navei cu mișcări sacadate. Nu trebuia să se mai gândească la nimic, mai ales la Clotilde nu trebuia să se gândească, al cărei balon de salvare se spărsese, lăsând-o să cadă deasupra mării de pitici. Nu avuseseră nevoie de mai mult de trei minute ca s-o sfârtece de vie. Ceața artificială se împrăștia, descoperind oceanul de palme și cranii. Băteau tamburina pe cocă, scoțând sunete

puternice de catedrală. Thérèse plutea ușor în derivă. Când ajunse deasupra punții, trase încă o dată de cui și eliberă gazul de susținere.

„Dacă valva nu se deschide, am dat de dracu!” gândi ea cu falsă bună dispoziție. Din fericire, vezica se dezumflă cu viteza dorită, depunând fetița pe teuga din față, chiar în locul din care plecase. Guvernanta recuperă extractorul cu un gest smucit și îi controlă conținutul. Un surâs anemic îi plisă obrazul galben.

— Bine, Thérèse. Poți să te îmbraci.

Puștoaica nu răspunse nimic, era preocupată să-și scoată balonul lipit de spate, ca un cocon monstruos, flasc.

— Vrei să te ajut? murmură David apropiindu-se.

Thérèse ridică nasul. Bărbatul din fața ei avea ochi de bătrân. Se convinsese de asta, dar nu reușea să-și dea seama în ce măsură trebuie s-o neliniștească sau s-o bucure.

— Nu zic nu! îi aruncă ea cu o voce cam țepoasă, am impresia că sunt soră siameză cu o gumă de mestecat veche!

David îngenunche. Articulațiile îi trosniră. Fu cuprins de o neliniște bizară.

Clithonie fuma cu spatele sprijinit de perna aspră de marinar, cu cearceaful tras până la buric. Umezeala rece îi creponase aureolele brune de pe piept. Din când în când arunca o privire prin hubloul al cărui geam plin de bășici de aer și defecte, dădea lucrurilor o imagine deformată foarte curios. Georges-Hubert era ghemuit în colțul cel mai întunecat al cabinei. Mai multe cutii cu compasuri, tabele numerice, două sau trei rigle de calcul, zăceau de-a valma pe cuvertura lui. Cufărul de fier cu însemnele Companiei geografice din Almoha se căsca în mijlocul camerei, lăsând să se vadă un mare număr de hărți marine, rulate în suporturi cilindrice din piele, cam demodate. Vocea Clithoniei zumzăia, răgușită, alterată de abuzul de tutun negru, asaltându-l pe băiat ca un cântec de leagăn cu sonorități agresive. De câteva ori el încercase să se retragă în cifrele și graficele sale, dar cuvintele țigăncii nu luau în

seamă diversiunile, se înscriau în abscisă și ordonată, perturbau trasarea liniilor curbe, elipselor și sinusoidelor. Fusese obligat să-și abandoneze materialul, asemeni unui exorcist învins care-și abandonează esențele și sticluțele cu chimicale. De atunci asculta, dând prostește din cap în față și în spate, cu ochii pironiți pe mameloanele întărite, indecente din cauza lungimii lor, cât prima falangă a degetului mic.

— Fiindcă trebuie să colaborăm, ar fi bine să vă pun la curent cu dificultățile de care riscăm să ne lovim, spunea țiganca, chiromanția clasică este inaplicabilă la ceea ce vă interesează. Piticii prezintă niște palme ale căror linii sunt organizate într-un stil absolut original. Nu au nimic cu propriile noastre mâini, credeți-mă, și oricine ar încerca să le citească viitorul folosindu-se de schemele obișnuite, ar comite incredibile greșeli de interpretare. Absolon din Chiraz a pus în 1896 bazele teoriei permutării dovedind în mod irefutabil că linia vieții piticilor, printre altele, nu urmărește curbura degetului mare, ci străbate palma în diagonală terminându-se în formă de delta. Interpretarea acestui delta este, de altfel, foarte delicată. În prezent există două teorii: predestinarea totală și predestinarea subiectivă. Să vă explic...

Era în stare să vorbească ore întregi fără să obosească, fără plictiseală, amuzându-se de aerul rătăcit al victimei sale, de capul bălăngănind al lui Georges-Hubert, năucit de vibrațiile corzilor vocale ale țigăncii, cu o tonalitate extraordinar de coborâtă. Ea îl privea cum aluneca pe panta somnului, ca un șarpe plin de muzică, îi urmărea ondulațiile dezordonate ale minții, rătăcirile pe un drum din ce în ce mai ezitant destinat să se piardă în labirintul albastru al hârtiei milimetrice. Totuși, intr-un moment în care ea se aștepta mai puțin, bărbatul se ridică, trase de pulpanele hainei sale negre și-și drese glasul.

— Când considerați că puteți începe? atacă el cu un ton nu prea sigur. Compania mea v-a vărsat un avans considerabil, nu este cazul să zăbovim. Trebuie să trimit o primă misivă în două săptămâni, pentru a se putea verifica dacă proiectul

este viabil.

Clithonie își stinse țigara în mijlocul hubloului cu geam fumuriu.

— Mâine, spuse ea. Imediat ce se va împrăștia ceața. Dar pescuitoarele de perle ne vor complica sarcina, riscă să producă ostilitatea piticilor, adică nu vom mai vedea palmele. Nu m-ar mira deloc dacă vom avea parte de o furtună strașnică. În sfârșit! Ce idee să le îmbarce în același timp și pe pacostele astea! Compania dumneavoastră nu putea închiria un vas numai pentru noi doi?

Inginerul se foi stânjenit.

— Direcțiunea nu voia să atragă atenția. Nici măcar căpitanul nu cunoaște motivele pentru care ne aflăm noi aici. Îi voi indica doar ziua în care ne vom apuca de lucru. Am la mine o scrisoare și un cec, care ar trebui să-l sensibilizeze...

Țiganca căscă ostentativ, detaliile administrative n-o interesau. De ceva vreme se gândea la bărbatul cu ochi triști. La limba lui rozalie pe care i-ar fi plăcut s-o muște sau s-o călăuzească între coapse, să...

— Ați putut vorbi cu fata aceea brunetă care vă decorează din priviri? spuse ea deodată, tăindu-i lui Georges-Hubert delirul organizării.

Tânărul roși și tuși să-și dreagă glasul.

— Da, din câte am înțeles, sunt pelerini. Pelerini pe drumul Homakaïdo. Nimic mai bun pentru a atrage atenția concurenței.

— Nimic mai bun pentru a ne atrage interesul Maeștrilor Vorbelor, vrei să spui! i-o întoarse Clithonie cu un aer sinistru.

Își trase cearceaful sub bărbie, toată buna dispoziție îi dispăruse.

Dintr-o privire guvernanta se asigură că era singură în magazie. Hamacele goale își legănau pânza impregnată cu urină, asemeni unor gogoși de mătase aliniate cu grijă. Babordurile răsfrânte nu ușurau primenirea aerului, domnea o o atmosferă de buncăr, încărcată și amestecată cu miros de

transpirație, cu parfumul fetițelor neîngrijite și miasme de lenjerie murdară. Domnișoara se prăbuși pe un cufăr marinăresc, cu încuietori din bronz. Sângele i se agita la tâmple. Avea respirația întretăiată, scobitura dintre sâni și interiorul coapselor umede. Scoase agrafele bonetei prost apretate și-și descheie bluza până la brâu. Imediat o lovi mirosul axilelor. Turnă puțină apă într-un butoi și se stropi la subraț. Ar fi dat orice să se întindă goală într-un hamac, să adoarmă ușor legănată de balansul vasului. Un vis, un simplu vis pe care nu și-l putea îndeplini niciodată din cauza micuților zurbagii. Unde erau oare? Pe teuga din față probabil, să șușotească și să râdă, fixând bărbații între picioare. Thérèse era mai rea decât toate, un adevărat ferment de revoltă, care, mai devreme sau mai târziu, va ști să aprindă praful de pușcă. Domnișoara încercase mereu s-o îmblânzească, s-o flateze cu privire la remarcabilele ei calități de pescuitoare, dar puștoaica o privise cu răceală în ochi, înainte de a-i răspunde:

— Căutați-vă altă fraieră!

Era o tâmpenie. Tâmpenie! Și, în plus, murea și de cald...

Ar fi trebuit să facă un raport încă o dată să alinieze numele unele sub altele, să menționeze „cuplurile” pe care să le formeze, rivalitățile amoroase care aduceau prejudicii activității echipei... Se simțea obosită, nemulțumită. Un presentiment rău o asalta încă de la începutul călătoriei. Toți indivizii ăștia care o înconjurau o speriau: țiganca și inginerul, cuplu ilogic și complotist, bărbatul trist, care, în pofida tinereții sale aparente, sugera uzura. Însoțitoarea lui, frumoasă și dură ca un diamant, mașinărie drăguță cu pielea fină care n-avea nevoie să se încurce în sentimente... Căpitanul, rânjind și sorbind fetițele din ochi. Femeia suspină. Adunându-și întreg curajul se ridică, deschise cufărul cu ajutorul unei chei pe care o purta atârnată de gât și se aplecă asupra borcanelor. Chisturile începuseră să se înghesuie ca niște fructe oribile, cireșe cu pielea zbârcită, ale căror sâmburi se vor încălzi curând în contact cu gâturile cele mai delicate. Le numără din ochi, verifică sigiliul de

ceară de pe capacele borcanelor. Și de data asta Thérèse se dovedise cea mai bună: cinci capturi, față de trei ale Elisabethei, două ale Mariannei. Dar începuse deja să crească, într-un an înălțimea ei o va depăși cu mult pe cea a unui pitic. Se va termina cu campaniile de pescuit! Gata cu voiajurile, cu privilegiile... Trebuia să-și aștepte majoratul între patru pereți la orfelinat, cu mătura într-o mână și cu cârpa de praf în cealaltă. Corvoadă la lustruit parchetul, corvoadă la bucătărie... Se termina viața de vedetă! Amabilitățile directoarei! Cadourile obișnuite: chiloței din dantelă, batiste brodate, trufandale... Va învăța să devină, la rândul ei servitoarea celor mai mici, fată-n casă, care este înjurată, pălmuită... Va trebui să îndure până la douăzeci de ani, să-și stăpânească revolta. Doar dacă... Doar dacă nu va fi adoptată între timp, deși e foarte puțin probabil, formalitățile erau atât de complicate că-i descurajau și pe cei mai bine intenționați. Instituția știa să-și protejeze șeptelul.

Guvernanta medită o clipă asupra acestui paradox: în lumea sufocantă a orfelinatului, pubertatea, departe de a fi momentul înfloririi, corespundea în general, perioadei de declin ierarhic a pensionarelor. Pe la treisprezece ani, maxim paisprezece, fetițele erau retrase din serviciul activ definitiv. Din acest moment, speranța lor de strălucire va rămâne doar o amintire. Câteva s-au adaptat foarte greu și au fost întâlnite și cazuri de sinucideri. E adevărat că pescuitoarele nu-și menajau colegele mai în vârstă, „slujnicuțe” cum le numeau ele de obicei. Se distrau pe seama înălțimii lor, a sânilor lor. Când erau la menstruație își băteau joc de ele, pufneau cu dezgust la trecerea lor, se amuzau aruncându-le rezervele de tampoane pe fereastră. Poreclele lor traversau toată gama infamiei, pedepsind toate semnele feminității în plină dezvoltare. Astfel, erau numite, cu indiferență, vaci de lapte, port-mamele, burți păroase...

Nicio puștoaică nu voia să crească, singura lor dorință era să rămână cât mai mult la vârsta de aur, situată în jurul celei de zece ani. De la această vârstă se profila în zare umbra decăderii, a declinului. Prea puține păreau să fie conștiente

că nu vor scăpa adolescenței și că tarele pe care le condamnau la celelalte mai în vârstă le vor aparține în curând și lor. Nu era nimic de mirare în această atitudine. Adolescenții nu-și bat joc de „bătrânii” de treizeci de ani, considerându-i culmea decrepitudinii, de parcă aceasta nu-i pândește și pe ei în curând?

Domnișoara suspină și închise cufărul. Câteodată se aștepta la un gest disperat din partea Thérèsei, una din acele piruete de paradă care sfârșesc inevitabil cu moartea. Fetița era perfect conștientă de pericolul iminent, transformările corpului ei, ca și alte semne prevestitoare de rău augur, anunțau ruptura fatală. Micuță de la natură reușea încă să se confunde în mijlocul masei de pitici, dar pentru câtă vreme? Câte luni vor mai trece până ce capul ei va depăși cu câțiva centimetri înălțimea gnomilor?

Guvernanta își încheie bluza, își aranja boneta. Da, trebuia s-o supravegheze pe Thérèse, s-o împiedice să facă gesturi de un extremism fatal. Dumnezeule, călătoria se anunța periculoasă!

Clithonie se întinsese pe bompres ca pe o creangă groasă, dominând cu un metru prova. Culcată astfel, ca o sirenă, făcea corp comun cu nava. Șocul palmelor pe cocă îi parvenea prin intermediul fibrelor de lemn, înăbușit de distanță. I se părea că, asemeni unui medic ce-și lipește urechea de pieptul bolnavului, asculta marea. Vocea lui Georges-Hubert se auzi deodată, un protest timid refulat repede de vânt.

— Clithonie! Fiți atentă! Vă rog, o să cădeți!

Ea nu răspunse. Privirea lui David îi irita ceafa ca arsura prea puternică a soarelui. Știa că i-ar fi fost suficient să întoarcă capul la patruzeci și cinci de grade pentru a-l zări, rezemat de bastingaj, bătând nervos cu mâna stângă, un marș militar. Ca o bună specialistă, descoperise imediat această trăsătură specifică personalităților retractate, introvertite: superioritatea mâinii stângi față de cea dreaptă în toate gesturile ghidate de subconștient. Era semn rău,

stânga simboliza predestinarea, marca destinului, prin opoziție cu dreapta care exprima liberul arbitru, posibilitatea de a întoarce cursul lucrurilor și, câteodată, chiar să modifice viitorul. Mâna stângă agitată perpetuu, mâna dreaptă înfundată într-un buzunar. David prezenta toate semnele omului destinat să accepte fatalitatea ca victimă pasivă, o ființă lăsată în voia curenților.

În ajun, în timp ce sporovăiau împreună privind apusul soarelui, tânărul refuzase să-i arate mâna. Clasificarea caracterelor după Hippocrat îl situa fără dubiu în rândul nervoșilor: slăbuț hipersensibil, cu fruntea predominantă ce trăda o mare inteligență. Mâna îi era, după toate aparențele, mercuriană, trădând o predispoziție netă pentru nevroze. La un moment dat, în timpul conversației, întinsese degetul către coastă, iar ochiul exersat al Clithoniei putu repera un semn neobișnuit pe linia vieții, o „insulă" mare ce sublinia conturul muntelui lui Venus. Un fel de buclă amplă întinzându-se ca o paranteză goală de la cincizeci la șaptezeci de ani. Acest om urmează să cunoască o mare perioadă de izolare, de singurătate. O vacanță în pușcărie poate, dacă nu cumva era vorba despre un naufragiu care să-l arunce pe un țărm pustiu, unde să-și petreacă jumătate din viață înainte ca cineva să-l găsească. Pentru a obține mai multe informații ar fi trebuit să efectueze o analiză minuțioasă a celorlalte semne, ale inimii și capului, dar ceva din privirea lui tăiase elanul țigăncii. O cuprinsese îndoiala că n-ar putea să-i spună nimic în plus față de CEEA CE EL ȘTIA DEJA...

Georges-Hubert se încăpățâna să poarte mănuși, abia se îndura să le scoată la culcare. Putea să se lipsească fără probleme de toată mascarada asta, întrucât pe Clithonie n-o încerca niciun fel de curiozitate în privința lui. Sirce o interesa mai mult. Pometii înalți, nasul fin, tăios, gura cărnoasă făceau din ea un specimen perfect „mână a lui Marte". O îndrăzneață neîndoielnică, o temerară, care nu dădea înapoi nici de la violență. O ființă periculoasă, făcută să comande.

O izbitură puternică o aduse la realitate. Apucă binoclul ce-i spânzura de șold și-și lipi de ochi ramele din cauciuc. Câmpia de mâini părea că-i sare în față. Își reglă repede dioptriile, în timp ce își pregătea mintal catalogul anomaliilor pe care nu va întârzia să le găsească. Majoritatea piticilor aveau număr par de degete, patru sau șase, egale între ele. Liniile ce le striau palmele aveau forme concentrice semănând cu niște ținte, întreg arsenalul chiromanției clasice se prăbușea în fața acestei complicații, dar trebuia totuși să-și joace rolul până la capăt. Dacă reușea, Compania geografică din Almoha ar acoperi-o cu aur. Ideea de bază era o ipoteză relativ simplă: a prevedea viitorul piticilor, însemna a prevedea viitorul curenților ce agitau marea de palme. Oceanul degetelor fiind separat în triburi distincte, o cunoaștere a evenimentelor ulterioare (conflicte, alianțe, suprapopulare, epidemii, apariția unor șefi de clan tiranici sau, dimpotrivă predispuși la înțelegeri) ar putea da posibilitatea stabilirii unei mari hărți marine pentru următorii treizeci de ani. Citirea viitorului fiecăruia însemna prevestirea furtunilor, a mărilor calme, a vârtejurilor, călătoriilor periculoase, rutele accesibile, curenții ce trebuie evitați, cei pe care s-ar putea conta. Zonele ostile marinarilor, cele în care navigatorii s-ar putea aventura cu toată liniștea, cele…

Proiectul era ambițios, întrucât ținea, nici mai mult nici mai puțin, să stabilească un horoscop al unui ocean, cu fluctuațiile lui de zi cu zi. Compania geografică din Almoha visa să editeze un almanah enorm, care să descrie starea apelor pentru fiecare săptămână, fiecare lună, fiecare an. Un ghid incomparabil și sigur, care să grupeze toate previziunile, toate speculațiile adunate de țigancă.

Piticii rămâneau insensibili la variațiile atmosferice, chiromanția ar fi luat locul de factor meteo, întinzându-și previziunile pe mai multe decenii! Clithonie trebuia să lucreze cu metodă, să împartă oceanul în zone pătrate, apoi să studieze zonele una după alta. Să descifreze palmele individului, să țeasă cu ajutorul acestor informații viitorul

colectiv al sectorului examinat, să pună bazele unei hărți datate, să stabilească statisticile și apoi să meargă mai departe, fără odihnă.

Georges-Hubert era acolo pentru a-și asuma rolul tehnic al operațiunii. Va compila rezultatele obținute pornind de la eșantioane reprezentative, va sistematiza toată documentația, toate previziunile individuale, pentru a stabili o fizionomie a fiecărei zone maritime și fluctuațiile sale anuale. Marea dificultate consta la trecerea de la particular la general, de la individual la colectiv. Să știe să discearnă în douăzeci de palme nu douăzeci de vieți, ci una singură, acea unică lectură care este sinteza tuturor celorlalte.

Clithonie citea viitorul societăților, nu al indivizilor. Știa deja că acea caracterologie a lui Hippocrat îi va fi de mare folos. Clanurile sanguine aveau mai multe mâini ale lui Marte, pătrate, solide, groase, care se vor înscrie sub semnul violenței, al furiei, zonele lor vor fi fără îndoială zone furtunoase. Mâinile lui Venus, dimpotrivă, semnalizează triburi indolente, caracterizate prin inerție, lene iar pe harta acestei regiuni va fi notat: mare de ulei sau mare calmă.

Mâna lui Jupiter definea valuri solide și sigure, deschise dialogului, ascultând vocea înțelepciunii. Mâinile de Pământ semnalau apropierea de clanuri materialiste, sensibile la troc, la hrană, la schimburi...

Sanguinii, nervoșii, limfaticii... Toți trebuie să fie etichetați cu calități și defecte, fiecare val al oceanului va fi astfel repertoriat, clasificat, după caracteristici:

„Apariția unui șef războinic la începutul deceniului 60, vânt de revoltă. Crearea unui sector deosebit de agitat, va refuza orice cooperare. De evitat până în 65.”

Sau: *„Maladie de sânge ereditară. Clanul pe cale să se anemieze între 63 și 68. Multe crize cardiace. Anemii. Nu se va utiliza, riscuri de naufragiu... Va redeveni navigabil în 71”.*

Și încă: *„Disensiuni grave în sânul tribului. Confruntări interne anticolaboraționiste, între 72 și 73. Pericol de vârtejuri pe parcursul întregii perioade, apoi va apărea un conciliator care se va face simțit în jurul lui 75.”*

O înșiruire uriașă va detalia zonele adânci, curenții prielnici, va trasa portretul liderului ce va veni, crizele de temut, într-un timp foarte scurt almanahul va deveni pentru fiecare o unealtă de lucru incomparabilă, grație căreia vor putea fi evitate călătoriile periculoase, începute fără teamă croazierele plasate sub auspiciile unei mări în perioadă de liniște și se va rămâne în porturi în cazul marilor confruntări.

Compania geografică din Almoha va face imediat avere și Clithonie din Siracuza se va îmbogăți la rândul ei, în virtutea legii ricoșeului. În așteptarea acestui eveniment își uza ochii prin lentilele binoclului și-și risca viața coborând la nivelul valului pentru a lua amprentele mâinilor pe care le va examina. Această ultimă parte a programului o speria cu adevărat, dar cum să procedeze altfel? Georges-Hubert, pe care această metodă îl îngrozea, emisese părerea să lucreze pe bază de fotografii luate cu ajutorul unui teleobiectiv foarte puternic, dar Clithonie știa că va obține, în cel mai bun caz, o chestie nesemnificativă. Niciodată un clișeu nu va reuși să redea traseele a mii și mii de linii gravate în pielea palmei: linia vieții, inelul lui Saturn, calea iubirii, inelul lui Venus, Samaritenele, inelul lui Apollo... Tot atâtea cute drepte, adânci, înlănțuite, întretăiate, unduitoare... Și semnele... benefice sau malefice: pentagramă, stea, cerc, cruce, insulă...

Nu, e obligatoriu, să obțină amprente în relief, pe plăcuțe de ceară sau argilă. O prăjină lungă, înarmată la una din extremități cu un vas plin cu o pastă moale, va face operația, dar oricum rămâne riscul să se dezechilibreze sau să fie trasă brusc de mână de un pitic irascibil.

Mâna înmănușată a lui Georges-Hubert se lăsă pe pulpele ei goale. Femeia tresări, era pentru prima oară când își permitea o asemenea familiaritate. Atmosfera de promiscuitate care domnea pe vas începuse să i se urce la cap. Căscă gura să-l pună la punct, dar el nu-i lăsă răgaz să scoată vreun cuvânt.

— Nu stați prea multă vreme pe bucata asta de lemn, se exprimă el cu obișnuita-i voce guturală, plângăreață, mă tem

că vă dezechilibrați la o scurtătură. Lăsați-mă să vă trec o frânghie în jurul mijlocului, compania mea contează foarte mult pe realizarea acestui proiect și nu mă va ierta niciodată că n-am avut suficientă grijă de dumneavoastră...

Prudență sau pretext? Nu-și dădea seama. Se ridică, ridică cuminte mâinile deasupra capului, în timp ce el îi lega mijlocul. Se gândea că i-ar fi plăcut să-i simtă mâinile pe pântec. Are probabil mâinile calde și umede. Palme plasate sub semnul Lunii. Suspină.

Își reluă observațiile pentru încă o oră, încercând să delimiteze în mare curenții pe care îi va înfrunta mâine. Știa că anumite grupuri aveau obiceiul să devieze către stânga orice obiect ce trecea pe deasupra lor, altele din contră, le deviau către dreapta. Imperativele religioase domneau cel mai adesea asupra acestor comportamente obscure, trebuiau înțelese regulile, studiată în miezul zilei dinamica mâinilor. Marea trebuia tăiată în felii precise, fără surprize. Datele etnologice ar fi ajutat-o considerabil în muncă, dar astfel de ipoteze rămâneau să se nască mai târziu, niciun explorator nu-și riscase pielea prin jungla gnomilor. Puținele lucrări cunoscute se alimentau din descrierile făcute în urma supravegherii de la distanță, iar concluziile ce se trăgeau din ele luau câteodată căi dintre cele mai hazardate. Nu pot fi descifrate secretele unui popor observându-l din avion.

Femeia se ridică, zvâcnind în sus. Șederea prelungită pe bompres îi strivise coastele și sternul. Se debarasa de coarda de securitate și-și masă ochii cu vârful degetelor. David se apropie.

— Merge treaba?

Clithonie surâse.

— Știți eu sunt ca o furnică care se hotărăște să exploreze întreaga suprafață a unui balon dirijabil. Am nevoie de același entuziasm sau de aceeași inconștiență.

— Aveți de gând să citiți în toate aceste palme?

— Da, și apoi să le adun, să le sistematizez. Fiecare mână are o bucată dintr-un puzzle, înțelegeți? Trebuie să aflu ce imagine se formează.

David simți un fior straniu străbătându-i ceafa. Țiganca repeta aproape cuvânt cu cuvânt o teorie care se născuse în urmă cu vreo douăzeci de ani, în perioada de început a colecției sale.

— Nu credeți că fiecare individ poartă înscris în el un microcosm imens, după cum fiecare celulă poartă în ea componentele genetice ale corpului pe care contribuie să-l formeze?

— O mână este o celulă, mulțimea este un organism, asta vreți să spuneți?

— Da, se poate clona o ființă pornind de la o singură celulă, credeți că imaginea mulțimii ar putea fi înscrisă într-o singură palmă? Că istoria unui popor se poate citi în palma unui copil?

— E posibil...

— Dar atunci, ar însemna că fiecare bucată din puzzle este la rândul ei, și întreg, și parte.

— Este o idee interesantă, nu? Deci, de ce să te încăpățânezi să construiești puzzle-ul, când o singură bucată este deja suma tuturor celorlalte...

— M-am gândit adesea la aceste lucruri, murmură David cu un aer visător, colecțiile, de exemplu: este necesar oare să acumulezi obiecte, sau este suficient să-l izolezi pe cel care le rezumă pe toate? Ne putem imagina o colecție care să reducă la un singur obiect, obiectul care ar rezuma universul?

— Da, cu condiția să posezi cu adevărat piesa cea mai bună.

Fața tânărului se crispă.

— Aici e buba, urlă el cu o furie stăpânită care o stupefie pe țigancă. Te îndoiești mereu de alegerea făcută, iar îndoiala antrenează acumularea. Aglomerarea este moartea colecționarului scrupulos. Cu cât crește numărul, cu atât devine mai probabilă apariția celulelor imperfecte. E o lege statistică, înmulțind, riști din ce în ce mai mult să distrugi unitatea, ar trebui...

Tăcu, conștient că se lăsase purtat de vechii demoni. Dar demersul chiromantei îi părea foarte asemănător visului său.

Clithonie îl privea cu sprâncenele încruntate.

— Păreți destul de tânăr pentru o ființă atât de muncită de obsesiile sumelor, observă ea cu un ton degajat nenatural. Tot nu vreți să-mi arătați mâinile?

— Nu, sunt mâini de trișor. Semnificația lor este depășită. Doar dacă ne putem întoarce în căsuța de plecare, ca în jocurile de societate. Ați auzit vorbindu-se de o asemenea posibilitate?

— Nu, nu cred. Nu se trișează cu mâna. Și dacă ați făcut-o, șmecheria este înscrisă aici de multă vreme.

David își îndesă pumnii strânși în buzunare.

— Nu vă uzați privirea pentru un nimic, făcu el ușor agresiv, păstrați-vă știința pentru ocean. Cred că mașina dumneavoastră de calculat se neliniștește...

Georges-Hubert dansa efectiv, de pe un picior pe celălalt, de cinci minute. Clithonie i se alătură după ce-l salută scurt pe David. Porni către magazii să-și prepare o primă serie de tăbliță de ceară. Abia mâine vor începe lucrurile cu adevărat serioase.

Pe culoar fu răsturnată de Thérèse, care nu se scuză.

Thérèse se așezase lângă Sirce puțin mai devreme. Devenise un fel de ritual: de trei zile Sirce apărea pe punte, se cățăra pe dunetă, unde se instala în poziția lotusului, acoperind cu privirea marea și vasul. Fetița răsărea aproape imediat de lângă tambuchi și venea să-și ia locul pe podeaua alunecoasă, genunchiul ei stâng atingea genunchiul drept al femeii. Rămâneau așa ore întregi fără să deschidă gura, urmărind manevrele țigăncii care, așezată turcește pe bompres, încerca de bine, de rău, să preleveze amprentele palmare cu ajutorul tăbliței de ceară moale, pe care apoi le clasa inginerul.

— De ce râzi? o întrebă Sirce pe fetiță, fără să-și miște buzele.

Fetița își înclină capul ca o pasăre care încearcă să localizeze un sunet.

— N-ai remarcat că toată lumea numără pe vas? făcu ea cu

o voce acidă, ușor provocatoare. Țiganca numără mâini, inginerul își petrece zile întregi jucându-se cu rigla de calcul, Domnișoara adună perle. Orfelinele își așteaptă rândul să se scufunde și numără zilele sperând că traversarea se va desfășura de această dată fără accidente...

— Dar tu? i-o tăie Sirce.

— Eu? Eu număr ca toți ceilalți, încerc să evaluez, să prevăd cât timp mai am la dispoziție până voi deveni „fată-n casă", ca să învăț să trăiesc cu cârpa de praf în mână.

— Ce spun colegele tale?

— Rânjesc. Știu foarte bine că în curând domnia mea se va sfârși. Peste un an mă vor scuipa de sus pe coridoare. Nu mai sunt de-a lor, le incomodez. Nu le mai interesez. De altfel, nu interesez pe nimeni pe vasul ăsta, poate pe Domnișoara, care numără chisturile și căpitanul care își petrece timpul uitându-se cu binoclul la chiloții mei. Dar tu? David? Adunați și voi ceva?

Sirce avu un surâs rece.

— David a adunat mult într-o epocă a vieții sale, cred că acum nu-l mai interesează. Iar eu...

Tăcu. Își îndreptă privirea către Clithonie, care stătea în picioare la prova.

— O să cadă! șuieră Thérèse. Mai mult, îi și enervează, iar noi vom suporta consecințele.

— Sunt atât de periculoși?

— Nu, sunt triburi care nu așteaptă decât să pactizeze cu companiile maritime, sunt sigură. Cu condiția însă, să încetăm campania de recoltare a perlelor.

— De ce?

— Pretind că smulgerea negilor îi omoară. Metastază galopantă. De-asta sunt așa de furioși când ne surprind. Atâta vreme cât va exista pescuit, relațiile dintre gnomi și marinari vor rămâne otrăvite.

— I-ai observat cum trăiesc?

— Se spune că sunt telepați, dar nu-i adevărat. Comunică prin gesturi, desenând cu degetul semne pe pielea interlocutorului. Regiunile atinse exprimă ideile pe care vor

să le transmită. Dar, în ansamblu, comunică destul de puțin, viața lor e vegetativă. Din cauza sărăciei substanțelor nutritive din zeama aluvionară, probabil.

— Dar reproducerea?

Obrajii Thérèsei se colorară ușor.

— Sunt destul de stabili. Vreau să spun că trăiesc, în general, o sută cincizeci, două sute de ani. O femeie rămâne gravidă doar dacă moare unul dintre ei. Copilul care se naște devine adult în șase luni. Astfel, numărul lor nu variază niciodată, nu riscă să supraaglomereze teritoriul, să se reverse spre maluri sau spre gurile fluviilor. Morala lor se bazează pe ispășirea păcatului originar, ceea ce-i ajută să suporte munca de cărăuși ce li se impune. Nu sunt ființe atât de simple cum vor să ne lase să credem, dar e foarte dificil de dovedit...

Făcu o pauză, lăsându-și privirea să alunece peste mulțimea de palme fluturate.

— Sunt ca pietrele din pavajul unui oraș, visă ea cu voce tare. Pietre roze în care se află înscris destinul cetății. Poți spune că viitorul vasului nostru este deja gravat în valurile ce ne poartă... E nemaipomenit, nu crezi? Odată am visat că înotam. Eram complet goală și coboram până la nivelul mării pe scara de lansare, acolo mă întindeam peste palmele întinse, lăsându-mă trecută dintr-o mână într-alta. Degetele mă purtau ca pe o mângâiere dulce, antrenându-mă în larg fără cel mai mic efort din partea mea. Înotam imobilă, fără să îndoi mâinile sau picioarele, eram o epavă pe care marea o purta de la un țărm la altul. Nu aveam altceva de făcut decât să aștept, făcându-mă moale, de cauciuc, în cele din urmă...

Se întrerupse brusc, furioasă pe ea însăși că alunecase pe panta destăinuirilor. Se ridică dintr-un salt și întoarse spatele.

— Trebuie să plec, sigur mă caută Domnișoara. Salut!

Sirce o văzu dispărând, înghițită de gura pătrată a tambuchiului. Îndată ce rămase singură, tensiunea care n-o părăsise de la începutul călătoriei, se lăsă din nou grea asupra umerilor săi.

„Destinul vasului se află înscris în valurile mării”. Cuvintele fetiței îi jucau în minte. De ce?

Închise ochii. Cu o seară înainte se culcase cu Georges-Hubert cu singurul scop de a tatona terenul. Îl răsturnase în întunericul din magazie și se înfipsese în sexul lui, cu gândul ascuns de a-l trage de limbă...

Se străduise însă degeaba. Complet paralizat, inginerul se exprima monosilabic. Dacă era un agent al Maeștrilor Vorbelor, juca tare. De atunci se simțea copleșită și totul i se părea suspect: țiganca care vorbea puțin, dar vedea tot; Thérèse și valul ei subit de prietenie; căpitanul mereu la pândă, cu binoclul în mână, citind pe buze sub pretextul bucuriei tipice voaiorului; Domnișoara care... Haide! O lua razna! Traversarea se eterniza, iar atmosfera de pe vas începea să semene cu cea din serele în care cresc floricele tropicale: umedă, caldă, nesănătoasă, amplificând cel mai vag iz până la insuportabil.

Țiganca se tot învârtea în jurul lui David. Simplă atracție sexuală sau manevră de abordare? Ar trebui să fie atentă, un „accident” aici nu ierta. Nu exista colac de salvare pentru nenorocitul care ar fi căzut peste bord. N-ar fi murit înecat, ci pur și simplu sfârtecat. Femeia își masă tâmplele, era atât de obosită...

Când se lăsă seara, Clithonie se retrase singură în camera ei. Brațele o dureau, șalele o înjunghiau după exercițiile din după amiaza aceea. Ridicase mai mult de trei sute cincizeci de amprente, folosind două procedee: tăblițe din ceară și foi de hârtie sensibilă la sudoarea grasă care umezea în permanență pielea piticilor. Doar vreo sută erau utilizabile. Celelalte urmau să fie rupte sau retopite pentru a fi transformate în noi tăblițe. Cearceafurile netede de hârtie tapisau pereții cabinei. Amprentele erau scoase în relief cu bioxid de magneziu, după procedeul clasic al chiromanților, imagini negre de palme contractate, agresive, pe care se detașa mulțimea de linii albe. Casetele de ceară aminteau de acele mulaje ce pot fi întâlnite în muzee, urme de palmă sau

de talpă lăsate în noroi de un om al cavernelor, urme pe care trecerea mileniilor nu le alterase. Descifrase deja în jur de douăzeci de amprente, cu lupa în mână. Un fir de sudoare îi lucea pe frunte și pe pomeții obrajilor. Se simțea în mod ciudat apăsată. Când și când răsfoia o carte veche, un catastif cu coperte de lemn și cu lacăt, lua notițe, apoi se apleca din nou asupra lupei cu sprâncenele încruntate. Se opri doar când ceafa îi fu străbătută de un junghi îngrozitor.

Se întinse pe patul lui Georges-Hubert și-și aprinse o țigară. Tutunul negru o făcu să tușească, dar nu dădu atenție. Nu-i plăcea ce citise în șanțurile mâinilor tuciurii, nu putea suferi acele semne stranii: piramide, pentagrame, stele. Atât de rare la oameni, înfloreau în grupuri mari, ca niște roiuri, la pigmei. O năpădi deodată o bănuială: naufragiile viitoare sunt și ele înscrise în palmele piticilor? Eșecurile navelor nu erau stabilite deja de-o eternitate?

Ideea de a ridica o hartă a unui viitor cimitir al vaselor n-o încânta din cale-afară, și totuși aceste simboluri funeste păreau să indice cu certitudine o participare la o acțiune distrugătoare și sângeroasă, destinată să se petreacă cu iminență. Cum va reacționa Georges-Hubert în fața acestei perspective? Fusese vorba doar de o hartă meteorologică, nu de horoscopul navelor. Atunci?...

David îl asculta pe căpitan explicând modul de utilizare a unui octant, când unul din oamenii echipajului năvăli în cabina de cart. Era palid și nu reușea să se exprime decât cu mare greutate, bâlbâindu-se. Le trebui mai mult de un minut ca să priceapă că se produsese un sabotaj în cală. Un act criminal, care deja punea în primejdie de moarte pasagerii și marinarii.

Agățând din mers o lampă, căpitanul Ornoz se aruncă în labirintul coridorului cu David pe urmele sale. Sunetul pașilor lor se repercuta din perete în perete ca un pumn de pietricele agitate într-un butoi gol. Pe măsură ce coborau, aerul se rarefia. O atmosferă grea domnea în fundul calei blindate, un amestec de izuri de mucegai, de praf și de

smoală. Ajunseră, în sfârșit, în pragul unei sălițe scunde în care erau stivuiți, ca niște adevărate ziduri, mormane de saci. Duhoarea pestilențială ce urca din depozit nu lăsa nicio îndoială asupra conținutului sacilor. David l-ar fi identificat chiar dacă înainte i s-ar fi înfundat nările cu ceară. Era mirosul sucului mâlos, al puroiului și al altor împuțiciuni ce constituiau hrana piticilor, aruncată mereu peste bord de doi mateloți.

Făcu câțiva pași în încăpere. Cea mai mare parte a sacilor, despicați, își vomitau conținutul sub forma unei pulberi de culoare nedefinită, în care se amestecau bulbi și ciuperci, licheni și pudră micelică. Putoarea era înspăimântătoare, își reținu respirația, citise parcă undeva că inhalarea anumitor spori duce la o afecțiune a plămânilor, adesea mortală.

Căpitanul nu-și lua atâtea precauții, tropăia nervos peste reziduuri, înjurând grosolan, ridicând lampa cât mai sus ca să poată determina mai bine întinderea dezastrului.

În acest moment, David fu singurul care remarcă spuma ciudată, albă, care acoperea sacii, asemeni zăpezii artificiale de care se făcea atâta uz pe brazii de Crăciun. Surprinzându-i privirea, Ornoz își extinse repertoriul de înjurături.

— Fungicid, binevoi el într-un târziu să explice. Cineva s-a distrat pulverizând peste pachete un produs care distruge ciupercile! A sterilizat rezervele. Pricepeți? Pudra asta nu e mai hrănitoare acum pentru pitici decât scrumul de țigară!

David holbă ochii, incredul.

— Ne-au murit mucegaiurile! insistă Ornoz. Doamne! Ce nebun o fi făcut asta? Nu mai avem nimic să alimentăm gnomii, e o catastrofă!

— Dar ar fi trebuit tone de fungicid...

— Nu domnule, i-o tăie marinarul, ajunge o soluție concentrată. Priviți...

Indică pe podea un tub metalic de mărimea unei cutii de conserve prevăzut cu un știft, asemeni unei grenade...

— A fost de ajuns sabotorului să deschidă ușa, comentă Ornoz, să spintece sacii pentru a asigura propagarea fungicidului și să arunce bomba. Este un produs utilizat în

clădirile vechi pentru a îndepărta mizeria organică de pe pereți. Poate fi procurat de la orice farmacist, pentru câteva zeci de credite. Nemaipomenit de eficace...

Tăcu. Buzele i se crispară. Nervozitatea îi accentuase contractarea pupilelor de care suferea câteodată.

— Sacii de dedesubt ar putea fi buni încă, remarcă matelotul, dar în momentul în care îi vom degaja, produsul chimic îi va ucide...

— Merită să încercăm, aruncă nervos căpitanul, măturați bine cala înainte, înlăturați toată spuma asta și faceți-mi un inventar cu rezervele utilizabile. Trebuie să mai existe câteva pachete în camera etravei, numărați-le și puneți un om înarmat să le păzească!

Pulberea din aer ce plutea în suspensie îl făcu să tușească. Scuipă cu furie și porni spre punțile superioare.

— Ce-aveți de gând să faceți? se interesă David prinzându-se de balustrada de aramă a unui culoar.

— Economii! urlă comandantul. E obligatoriu să-i hrănim pe acești pitici cu pipeta, nu va fi ușor, rezervele noastre sunt prea mici pentru a ne mai putea permite să ajungem pe pământ solid. Fără ceva în schimb, vor refuza orice colaborare, ne vor răsturna, sau pur și simplu ne vor eșua pe un banc de nisip. Sau mai văzut cazuri! Încălzind coca, aș putea câștiga zile, e adevărat, dar nici cărbunele nu e inepuizabil. Cel care a făcut asta este precis un fanatic, condamnându-ne se condamnă și pe el. Ce porcărie!

Lăsându-l pe David în mijlocul coridorului, se lansă în asaltul unei scări și dispăru în deschiderea luminată a tambuchiului. Tânărul rămase o clipă nehotărât, apoi se duse să ciocănească la ușa Sircei. Aceasta îi deschise imediat, alarmată.

— Am auzit rumoare, ce s-a întâmplat? Mateloții murmură deja cu capetele plecate...

O puse la curent.

— Eram sigură! făcu ea cu privirea înnegurată. O lovitură a Maeștrilor Vorbelor. Unul de-al lor ne-a urmărit. Pe noi ne vizează acest sabotaj. Vor să ne împiedice să mergem până la

capăt!

— Dar cine?

— Țiganca, inginerul, guvernanta, vreun marinar! Nu contează, sunt peste tot. Țiganca este o suspectă foarte probabilă, meseria asta idioată pe care o practică nu poate fi decât o acoperire...

— Clithonie? De ce nu Georges-Hubert, tipul cu ecuația?

Ea ridică din umeri.

— Nu contează! Fără „carburant” niciun vas n-a reușit să încheie traversarea. Piticii ne vor arunca pe un banc de nisip, apoi își vor încrucișa brațele, lăsându-ne să murim de foame. Când ni se vor termina proviziile, le vom mânca pe orfeline, apoi...

Se priviră în tăcere. Zgomote de cavalcadă se ridicau de pe puntea din spate.

— Ornoz e de părere să recurgă și la cazanul de încălzire, murmură David cu o voce neconvingătoare. Ar putea să încingă fundul vasului, nu?

— Douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru? Ar trebui să ardă o pădure întreagă! Mai avem cinci zile bune de mers, nicio cocă nu a fost încălzită atâta vreme. E doar o metodă de degajare în caz de furtună sau de mare prea liniștită, o strategie care nu depășește niciodată câteva ore... Mi-e teamă că situația o să scape curând de sub control. Ne așteaptă o revoltă ori un val de panică. Puștoaicele vor fi primele care o vor lua razna. Doar dacă nu-i vine cuiva ideea de a face o serie de „sacrificii zeilor marini”!

— Crezi că ar fi cineva în stare să le arunce pe orfane peste bord pentru a îndepărta furia piticilor?

— Nu e exclus!

David simți un frison puternic de-a lungul coloanei vertebrale, pielea i se făcu ca de găină. Și-o imagină pe Thérèse legată snop de un grup de marinari furioși și aruncată în holocaustul hoardelor de mâini întinse. Perspectiva îi făcu greață...

Către amiază porni să-l caute pe Ornoz pe pasarela comandamentului. Căpitanul îl întâmpină prost dispus. Părea

gata să explodeze.

— Mai avem provizii de sucuri pentru două zile, făcu el cu o voce stinsă. Raționalizând ar putea să-mi ajungă pentru trei. Dar, în acest caz, va fi încetinit ritmul de înaintare și vom pierde la distanța parcursă ceea ce câștigăm la alimente. O altă tehnică ar fi să folosim alternativ mângâierea și ciomagul: o mână de pulbere, apoi o porție de jar și tot așa. Nu știu care ar fi mai bună. Mai mult, am constatat la inventar că rezervele de lemn pentru foc sunt umede. Probabil infiltrații. Nu va fi prea ușor să încingem cazanul. Dacă aș ști cine-i ticălosul care s-a amuzat sabotând rezervele!...

David bătu în retragere. La jumătatea drumului către pră se întâlni cu Clithonie. Țiganca afișa un aer sumbru, meditativ.

— Ați aflat? îl întrebă ea, înfășurându-se zgribulită în mantaua tocită.

Cum el încuviință, continuă:

— Mă așteptam de câteva zile...

— Bănuiți pe cineva?

— Nu! Vreau să spun sabotajul! Am citit în palme. Prevestirea unei catastrofe iminente, a unui naufragiu. Despre noi era vorba.

— Sunteți tare pesimistă!

— Dumneavoastră, nu?

Nu găsi nimic să-i răspundă.

Atmosfera de la bord se deteriora foarte rapid. Oamenii echipajului murmurau deoparte, privindu-i pe pasageri cu un aer plin de subînțelesuri.

Tensiunea mocnea în căutarea unui țap ispășitor. David se simți și el curând suspectat. Sirce, care știa să se facă invizibilă când trebuia, trăgea cu urechea la rumoarea mulțimii.

— Le e frică! declară ea, aruncă vina asupra noastră. Câțiva au început să lanseze ideea că și căpitanul a fost neglijent și că nu mai controlează situația. Niște șmecherași susțin că ar fi bine să facem cale-ntoarsă, să-ncercăm să tăiem drumul

altui vas și să-i cerem sprijin. Un ajutor de maistru a emis ideea de a ne servi de pescuitoarele de perle ca monedă de schimb, să le abandonăm piticilor una după cealaltă...

— Vorbești serios?

— Știi foarte bine că piticii le urau pe puștoaice. Culegerea perlelor a făcut destui canceroși printre ei, nu vor fi nemulțumiți, bănuiesc, dacă li se va face un astfel de cadou. Se poate imagina chiar un troc: o fetiță la zece kilometri de exemplu.

David se întreba dacă femeia glumea sau ideea își făcuse deja loc în mintea ei. Cum era mai înclinat să creadă această ultimă ipoteză, preferă să schimbe subiectul.

— Când va aprinde Ornoz vatra?

— Mâine, fără îndoială. Raționalizarea a dus deja la scăderea vitezei de croazieră cu treizeci la sută. Voi încerca să fac rost de niște arme, dacă va avea loc o revoltă, e mai bine să ai cu ce să te aperi.

Noaptea păru tare lungă, în zori înaintarea navei scăzu și mai mult. Crescu în schimb zgomotul făcut de palmele lovite pe cocă. Cât despre tangaj, acesta se transformase într-un șir de zgâlțâieli deosebit de neplăcute. Vasul nu mai înainta, trepida pe loc. Prost dispusă, Domnișoara acceptă să suspende campania de recoltare a perlelor. Clithonie și Georges-Hubert nu mai îndrăzneau să ridice nicio amprentă.

Comandantul ordonă scoaterea unei porțiuni din punte. David privea cu milă minunatul pachet ce-și pierdea șipcile una după alta. Nu se mai ținea acum cont de ceară și de lustruit. Către ora zece se ridică un miros de fum ce încarcă aerul în jur și un val de funingine ieși din magazie, prelingându-se printre interstițiile sabordurilor ca începuturile unui incendiu.

— Gata! mormăi un matelot. Se încălzește! Să-i ia dracu pe ticăloșii ăștia, să-și prăjească toți șoriciul până la os!

— Mai taci! urlă coechipierul său, o să fii mai puțin viteaz când o s-ajungi printre ei!

Își făcu semnul crucii la simpla evocare a acestei

perspective. Stomacul lui David se contractă ciudat și valuri de sudoare i se porniră dinspre subțiori, prelingându-se pe coapse.

Nu mai îndrăznea să se apropie de bastingaj pentru a examina coca. Un miros de aer încins făcea aerul să vibreze, amintind de-o sobă ce duduie sau de-o locomotivă în stație. Gurile de ventilație scuipau trâmbe opace pe care vântul avea tendința să le arunce înapoi pe punte, înecând pasagerii într-un nor de foc artificial.

„Un camuflaj nemaipomenit pentru o lovitură de cuțit!”, gândi David inspectând cu nervozitate în spatele lui. Ritmul deplasării crescu sensibil, mișcarea de legănare de asemenea. Carcasa încinsă era dată cât mai repede mai departe, mâinile se scufundau apoi în mâl. David surâse. Poate o vor scoate totuși la capăt?

Când începu să se lase seara, David porni iarăși în căutarea căpitanului. Marinarul părea și mai neliniștit decât dimineața, iar tânărul observă că de la brâu îi ieșea tocul unui vechi pistol. Noaptea era friguroasă. Deasupra lor cerul senin își întinsese mantia de stele.

Ornoz se adăposti de vânt pentru a-și aprinde pipa. Trăgea din ea cu zgomot. Lumina brichetei îi accentua relieful colțuros al feței, scoțând în evidență aspectul scorțos al tenului tăbăcit.

— Mai bine aș fi rămas în aviație, murmură el după un timp, cel puțin pe o navă spațială ai cu ce te apăra. Ai reactoare, ești stăpân pe direcția ei și pe viteză. În balonul ăsta de săpun nu există nimic, nici cârmă, nici elice. Marea e cea care comandă, sau aproape... E ca și cum ai urca într-o mașină fără motor și volan și strada te-ar trage încotro are chef. De neconceput!

— Ați fost militar?

— Am participat la sfârșitul conflictului, lua-l-ar dracu. Nu mai știam nici pentru ce ne batem. Lamentabil. După care am brăzdat cosmosul pentru Compania Bibliilor Roșii.

— Poftim?

— Da, așa-i, sunteți prea tânăr ca să știți ce-i cu ea. La

sfârșitul războiului multă lume a rămas complet debusolată. Valorile, religia, toate fuseseră măturate. Prezidiul s-a temut de o criză de nihilism generalizată care ar fi putut bloca orice încercare de redresare economică. Cum oamenii nu voiau să consume nimic, s-a mizat totul pe religie, pe misticism. Asta e ceea ce făcea Compania Bibliilor Roșii. Fabrica mitologii, cosmogonii, mituri, legende pentru toate gusturile. Aveau un birou de creație compus din zeci de cercetători: scriitori șomeri, sociologi, psihiatri și tot tacâmul. Când era pusă pe picioare o religie, concepută, tipărită, plecam s-o vindem ca pe orice marfă în cutare sau cutare ținut. Li se spunea șefilor acestor regiuni cam așa: *„Poporul vostru s-a împrăștiat, nu mai există niciun factor de coeziune socială, domnește anarhia, statul nu mai are nicio putere. Vă aducem mijlocul prin care puteți aduna toți acești rătăcitori sub un singur principiu, sub o singură forță: superstiția!”* În general, mergea. Momeala prindea. Cumpărau proiectul în întregime. Atunci începea marele joc. Împrăștiam prin triburi un număr de falși profeți, de predicatori însărcinați să anunțe venirea iminentă a unui Mesia. Trei luni mai târziu, așa-zisul Mesia se arăta, făcând miracole, trucate, desigur, și începea să se vânture prin țară pentru a convinge oamenii. O mulțime de complici fugeau pe urmele lui, înmulțind „vindecările miraculoase”, prezicerile, semnele cerului... Apoi împrăștiam bibliile și pe urmă plecam cu circul în altă parte. Erau vremuri minunate. Nicio clipă nu te plictiseai! Către sfârșit eram atât de cunoscuți ca buni politicieni, că veneau ambasadori din toate colțurile galaxiei să ne dea comenzi. Ni se spunea: *„Iată, ne-ar trebui ceva bazat pe sex, pe zeificarea șefului, ceva care să justifice sclavia, inegalitățile sociale, o credință care fortifică sistemul castelor, etc.”* Și li se adapta după dorință religia, cu miracolele și aparițiile de rigoare. Bugetul figurației era enorm: prezicători, preoți, falși infirmi, specialiști în efecte speciale, machiori... O administrație întreagă de superproducție! Se vindeau religii, zei, precum casele din prefabricate. Apoi piața s-a saturat treptat, vânzătorii de mitologii se întorceau cu coada între picioare,

cu scenariile sub braț. Societatea a dat faliment și a trebui să mă recalific...

— De ce marina?

Ornoz suflă un jet dublu de fum.

— Penurie de carburant. Puțin câte puțin s-a renunțat la transporturile galactice. A început să se spună că evul mediu nu putea fi chiar rău!

Tăcu, cu privirea în gol. Plesnetul palmelor pe cocă umplea aerul cu un freamăt sacadat de pistoane. David simți că butoiul amintirilor era pe cale să-și piardă cepul. Căpitanul își reluase deja monologul, cu ochi ficși, preocupându-se prea puțin dacă celălalt îl asculta în continuare.

Boala marinarilor, hemoragia memoriei la orele de cart. Se trezeau încleiați în această melasă puternică, în această amorțeală a ființei în care inima se umple de melancolie cu setea unui burete uscat.

— Am văzut locuri bizare; odată, pe Cytonia, am ajuns pe o insulă pierdută în mijlocul oceanului. O insulă condamnată la moarte. Savanții îi prevăzuseră distrugerea în urmă cu cincisprezece ani. Se cunoștea tot despre data sinistrului: ora, ziua. Totul, ce mai, și totuși nimeni nu se mișca din loc. Când mi-am exprimat mirarea, mi s-a răspuns că se apropia un meteorit pe o traiectorie precisă și cu viteză constantă. Punctul de impact fusese calculat cu precizie, era chiar suprafața insulei. Altfel spus, bolovanul ar fi turtit complet regiunea, s-ar fi înfipt ca-n brânză. N-ar mai fi rămas nimic. Meteoritul se suprapunea peste conturul insulei ca două monede de aceeași valoare! Cu atât mai de neconceput era faptul că evenimentul urma să se producă peste șase luni și nimeni nu făcea impresia că ar vrea să-și facă măcar bagajele. Un specialist mi-a mărturisit că constataseră o serie de transformări la băștinași. Pe măsură ce se apropia sorocul, întâlnirea fatală, morfologia locuitorilor se modifica. Deveneau din ce în ce mai frumoși, aducând pe lume copii de o delicatețe nemaiîntâlnită, întregul potențial genetic evolua către perfecțiune... La apropierea morții se preschimbau în supraoameni. De parcă această scadență contribuia la

purificarea lor, la dezvoltarea darurilor naturii depozitate în ei... Ciudat, nu? Insula fusese supranumită „Nicovala”...

— Meteoritul a căzut până la urmă?

— Da, la data prevăzută de savanți. Și nimeni n-a scăpat. Au preferat să rămână pe nicovală, în așteptarea ciocanului care-i va turti. Vi se pare ceva normal?

David făcu un gest vag. N-avea deloc chef să filosofeze. Căpitanul deveni din nou îmbufnat, morocănos, ca un melc care tocmai a dat de un pic de sare și se retrage în cochilia lui. David se îndepărtă, discursurile marinarului îi produseseră amețeală. Încercă să-și imagineze naufragiul vasului, bărcile coborâte în mare grabă, lăsate furiei piticilor care nu vor pregeta să le dea peste cap. Cât vor mai putea rezista oare? Sperase să fie lămurit cât de cât, comandantul îl copleșise însă sub ploaia amintirilor de luptător. Dar comandantul știa oare mai multe decât pasagerii? Nimic nu era mai puțin sigur!

Când se întoarse în cabină, Sirce îi arătă o secure de incendiu și o sabie de abordaj pe care reușise să le fure fără a atrage atenția mateloților. Spera oare să-și deschidă drum în mare asemeni unui explorator ce-și taie calea printre liane cu lovituri de macetă? Ar fi avut chef să-i spună că era ridicolă, dar îi lipsea curajul. În schimb, îi pomeni despre „Nicovală”. Avu impresia că ea nu-l asculta.

Fură treziți în zori de un miros înțepător de fum, care-i făcu să tușească gata să-și scuipe plămânii. David crezu un moment că nava sfârșise prin a lua foc. Dar Sirce, care sărise deja pe culoar, îi spuse că era vorba doar de scândurile punții, îmbibate cu ceară care, aruncate în cazan, protestau în felul lor, răspândind această ceață cu parfum de funingine. Thérèse îi aștepta pe terasa superioară. Vântul îi lipea fusta plisată de coapse.

— Acolo! făcu ea cu degetul întins, indicând în fața ei, o furtună!

David își îngustă ochii. Într-adevăr, se distingea undeva, la linia orizontului, o colcăială tumultoasă de mâini fluturate.

Părea o spirală ce se tot lărgea.

— Ei știu că nu mai avem cu ce-i hrăni, murmură fetița. Coca încinsă le-a dezlănțuit furia. Vor face tot ce le stă în putință ca să ne amărască viața...

— Durerea nu le va lăsa timpul să-și construiască o strategie! i-o tăie scurt Sirce.

Thérèse ridică din umeri.

— Nu fi chiar așa de sigur! aruncă ea cu un ton încăpățânat. Acum sunt preveniți, își vor muia mâinile în noroiul de pe fund și-și vor confecționa astfel mănuși din mâl pe care-l vor lăsa să se usuce. Vor relua operația până ce palmele lor vor fi acoperite de un strat destul de gros ca să le izoleze de arsura carenei. I-am văzut făcând deja asta. Nu mai putem conta pe surpriză și căpitanul ne afumă degeaba!

Ultimele cuvinte sunară ca o sentință. Le întoarse spatele și se îndepărtă sărind într-un picior. David era neliniștit.

— Crezi că are dreptate? o întrebă pe Sirce.

Tânăra se încruntă.

— Probabil! Micuța asta zurbagie pare să știe ce vorbește. Ne-ar fi de mare folos în caz de naufragiu. Ocupă-te de ea, e clar că-și caută un tată. Tu îndeplinești mai multe condiții: ești în același timp și tată și bunic!

David se îndepărtă scârbit. Ironia Sircei îi produse o senzație de vomă. Se apropie de Thérèse, dar orfana rămase surdă la orice tentativă de conversație și chiar îl părăsi fluierând provocator.

— E un copil dificil, observă guvernanta pe care n-o văzuse apropiindu-se, dar e o pescuitoare remarcabilă!

Cu două priviri nervoase aruncate în jur se asigură că nu-i aude nimeni și murmură pe un ton confidențial:

— Sunt foarte neliniștită. Toate aceste zvonuri despre naufragiu... Ce părere aveți? Responsabilitatea mea este atât de mare!...

— Vorbiți despre copii, bănuiesc?

Ea sughiță de mirare.

— Nu, nu! Despre perle vorbesc! Marinarii ăștia nu-mi inspiră deloc încredere. Vor încerca să pună mâna probabil

pe bijuterii cu ocazia evacuării navei. N-aș putea să-i acuz, bineînțeles, dar responsabilitatea asta atârnă greu... O asemenea comoară! În caz de scandal mă pot baza pe dumneavoastră?

Uluit, David făcu o mutră care putea fi luată drept o afirmație. Ușurată, infirmiera dispăru, fandosindu-se. *„Babă nebună!”* gândi el și se așeză pe o grămadă de lemne. Erau nebuni cu toții, nebuni...

Fără să-și mai urmeze cursul gândurilor, constată subit că avea chef să facă dragoste. O dorință arzătoare, devastatoare, distrugătoare. Ascultând de acest impuls, coborî în grabă scara și ciocăni la ușa țigăncii. Georges-Hubert veni să-i deschidă. Fuma. Când îl recunoscu pe David, sprâncenele i se ridicară într-un accent circumflex.

— Am venit să fac dragoste cu tine, făcu tânărul.

Inginerul se împurpura la față. Țiganca surâse și întinse mâna. David făcu un pas înainte.

— Vă las, tuși Georges-Hubert, ieșind, cu calculatorul în mână.

— Credeam că nu mai vii, observă Clithonie, îți promit că nu-ți voi privi mâinile!

Aruncă cearceaful cu o lovitură de genunchi, era goală...

În primele ore ale dimineții etrava pătrunse ca un ic în cercul palpitând al furtunii. Imediat vasul se cabră, cuprins de convulsii. Chila, scuturată de spasme de nestingherit, începu să geamă din toate buloanele. În cabine, în cale, în buncăre, oamenii adormiți se rostogoliră din hamace sau din cușete. Tot ce nu era solid ancorat începu o mișcare de du-te-vino dintr-o parte în cealaltă a vasului, lovind, sfărâmând uși și pereți. David și Clithonie săriră din pat pentru a scăpa de forța oarbă, gata să-i strivească, a unui butoi imens ce pulverizase ușa într-o explozie de așchii. Abia intrat, recipientul făcu cale-ntoarsă și dispăru pe coridor cu un zgomot de tunet. Sub picioarele lor podeaua scârțâia sinistru. Afară tumultul aplauzelor acoperea vocile, sufoca cuvintele asemeni unei gigantice averse.

David și țiganca își recuperară, de bine de rău, hainele. Culoarul era liber, butoiul sfârșise prin a face un hublou în bord și dispăruse în gol. Din toate părțile se ridicau mugete incoerente, urlete de furie sau de panică. David înțelese că Thérèse avusese dreptate. Coca încinsă nu-i mai impresiona pe gnomii care începuseră să legene vasul dintr-o parte în alta. Sirce și Georges-Hubert se luptau să se țină drepți în pofida înclinării podelei și, cramponați de balustrada de cupru, încercau să ajungă pe punte. Afară confuzia era totală. În patru labe, pe dunetă, căpitanul îi înjura pe marinarii terorizați care se agitau la picioarele macaralelor, încercând să coboare bărcile de salvare.

Una din baleniere cedă sub greutatea mulțimii care năvălise în ea și căzu ca un bolovan în mijlocul piticilor, strivind vreo zece în momentul impactului. Înghețat de oroare, David văzu cum breșa astfel creată se umplu în zece secunde, ca o rană ce se cicatrizează instantaneu. Mai mult târându-se decât alergând, se trase către puntea din spate. O nimica toată l-ar fi putut arunca peste bord din culcușul pe care și-l încropi. Ornoz îi veni în ajutor, întinzându-i o mână mare și aspră, în acel moment tânărul zări trâmbele de fum ce ieșeau dintre scândurile sabordului.

— Puterea cu care ne scutură ca pe niște pruni a reușit să răstoarne și cazanul! urlă Ornoz. Cărbunii s-au împrăștiat în toate direcțiile, focul a cuprins magazia.

Nu putu spune mai mult, o zgâlțâială puternică îl aruncă înapoi, dându-l peste cap. Cu degetele cramponate de un odgon, David urmărea cu privirea tovarășii de călătorie ce zigzagau în lungul punții. Scândurile smulse în zilele precedente căscaseră breșe periculoase în parchetul cândva atât de bine lustruit, și cel mai mic pas greșit îi putea arunca în găurile adânci, cu capul înainte. În extremitatea opusă a navei, Domnișoara aduna orfanele, fără a uita totuși să strângă tare la pieptul anemic cufărașul de aramă ce închidea recolta de perle, față de care avea „responsabilitate”. La fiecare scuturare, fetițele se rostogoleau unele peste altele ca niște popice, chițăind ca

șoarecii prinși în cursă. Ruliul făcea micile ambarcațiuni să penduleze, făcând imposibilă orice manevră. Balenierele rămâneau atârnate tragic în scripeții lor, balansoare de coșmar ale căror nacele amenințau în orice moment să rupă frânghiile de care erau legate.

David îngenunche, încercând s-o repereze pe Thérèse în mijlocul mâinilor, capetelor livide și al fustelor ridicate, dar un nou șoc îl aruncă în balustrada pasarelei comandantului. Urlă de durere, cu coastele julite.

Un nor gros de fum se ridică din teuga din față, înecând-o pe guvernantă și întregul ei pension în volutele unei ciuperci opace în plină expansiune.

„În treizeci de secunde vor fi cu toate asfixiate!” își spuse David, care se străduia cu greu să-și recapete poziția verticală. Mâna Sircei se crispă pe umărul lui. Instinctiv își trecu brațul în jurul șalelor tinerei femei și o trase pe dunetă. Sirce avea arcada dreaptă crăpată, sângele îi acoperea deja jumătate din față. Îi strigă ceva, dar el nu înțelese. Vântul aducea fumul spre ei. O tornadă de scântei se abătu asupra lor, săpându-le în haine o mulțime de cratere fumegânde.

— Trebuie să coborâți! urlă către el comandantul. Coborâți, repede!

Le indică tambuchiul care conducea către fostul careu al ofițerilor. Se aruncară într-acolo cu capul înainte, abia trăgându-și sufletul.

— Unde e Clithonie? întrebă David cu respirația tăiată.

Sirce făcu un gest vag.

— Era în urma mea cu Georges-Hubert, Trebuie să ajungă și ea curând...

— Pe aici! mârâi căpitanul, grăbiți-vă pentru Dumnezeu!

Scoase de sub cămașă o cheie și se chinuia să deschidă un lacăt ce bloca intrarea într-o cabină. Clithonie nu mai venea. Pentru o clipă se gândi cu groază că Sirce profitase de perdeaua de fum pentru a o lichida pe cea pe care o bănuia încă de la plecare că ar fi spioana Maeștrilor Cuvintelor. I-ar fi fost de-ajuns o lovitură după ceafă cu ocazia unei busculade, a unei piedici sau a unei încăierări... Imaginile îi

defilau prin fața ochilor, mâinile i se făcuseră de gheață. Figura ascuțită a țigăncii se contura, în fine, în deschizătura tambuchiului. Funinginea îi desenase tatuaje curioase pe pomeți.

— Unde e Georges-Hubert? articulă ea între două accese de tuse.

David dădu să deschidă gura, când îl trase violent de braț căpitanul.

— Ajută-mă să fac ușa asta să se deschidă o dată! Sau ne lăsăm toți pielea pe-aici!

Fără să înțeleagă nimic, David se propti în canatul de teck și împinse. Ușa catadicsi, în fine, să alunece greoi, cu un scârțâit strident, descoperind un fel de cuier imens în care atârnau lucioase și zăngănitoare piese de metal ciudate...

— Ce mai sunt și astea? se miră Sirce, s-ar putea spune că sunt armuri...

— Dacă vrei, făcu Ornoz gâfâind, în nomenclator figurează ca „echipament de salvare special, destinat ofițerilor și pasagerilor de marcă”.

David căscă ochii. Șase cuirase cu ornamente în relief tremurau în suportul lor în ritmul trepidațiilor navei. Erau adevărați coconi de bronz cu buloane enorme. Căștile, al căror geam era protejat cu plasă de oțel, aminteau de cele ale scafandrilor din antichitate. Carapacele strălucitoare, cu articulații butucănoase, prevăzute cu cârlige în locul mâinilor, degajau un aer amenințător.

— Trebuie să ni le punem! explică Ornoz, sunt echipamente de supraviețuire, singurele care ne vor permite să ne deplasăm în picioare printre pitici fără să fim sfâșiați imediat! Dacă doriți, putem spune că sunt veste de salvare adaptate condițiilor acestei mări!

— Vreți să ne faceți să îmbrăcăm chestiile astea? exclamă Clithonie cu sprâncenele ridicate. Dar trebuie să cântărească tone! Nu vom putea nici să ridicăm un deget vreodată!

— Ba da! urlă căpitanul enervat. Fiecare cuirasă este echipată cu un motor cu baterii. Cea mai mică dintre mișcările voastre va fi amplificată, transmisă, cuplată printr-

un sistem de biele și pistoane. N-am timp de explicații. Autonomia de funcționare este de trei zile, după această perioadă vă veți trezi prizonieri într-o carcasă inertă. Nu vă mocăiți pe drum. Veți găsi o busolă în cască și un tub legat direct la rezervorul de pastă nutritivă-hidratantă. Este suficient să sugeți din el..., făcu o pauză, tuși, apoi reluă cu oarecare jenă, sunt cam vechi costumele astea de scafandru, nu-i așa? De-asta nu s-a prevăzut nimic în problema evacuării dejecțiilor organice... Înțelegeți ce vreau să spun? Am ținut să evităm prea multe deschideri, site, să prevedem un minimum de suprafețe vulnerabile... Există o notă de întrebuințare pe partea dreaptă a căștii. Puteți improviza. Acum hotărâți-vă, altfel vom arde de vii!

Pentru a da exemplu, se apropie de unul dintre scafandri și deschise o trapă dorsală. Prinzându-se de mânerele fixate pe laterale, își introduse picioarele unul după celălalt în cavitățile prevăzute pentru acest scop, apoi, coborând capul, dispăru până la umeri în deschizătura coifului. David bănuia că dimensiunea costumului era concepută pentru o talie ușor superioară celei normale. În pofida corpolenței sale, Ornoz semăna cu un pitic ce îmbracă armura unui uriaș.

— Trapa se încuie din interior, conchise căpitanul, nu uitați să trageți zăvoarele, altfel gnomii vă vor extrage de acolo cum se scoate un melc din cochilie! Acționați apoi perna pneumatică pentru a vă ridica la înălțimea hubloului. Hai! O dată ajunși jos, țineți tot către sud. Dacă mergeți întins, veți ajunge la mal în două zile. Noroc!

Trapa dorsală se închise cu un pocnet sec, un huruit de zăvor se auzi din măruntaiele colosului din bronz. Timp de zece minute nu se mai întâmplă nimic, apoi armura lucioasă se înălță cu un scrâșnet ruginit. Cu pielea ca de găină, David se holba la balonul căștii care atingea plafonul.

„Va cădea! nu se putu el opri să gândească. *Va face o gaură în podea și se va trezi direct în cală, în mijlocul flăcărilor din cazan!”*

Ideea îl făcu să se cutremure. Răsuflă ușurat când văzu masa metalică urnindu-se din loc în direcția punții. Avansa

într-un fel de bălăbăneală grotescă, ce n-avea nimic omenesc. David se aștepta din clipă-n clipă să-l vadă scufundându-se cu grația unui bolovan ce se rostogolește într-o expoziție de porțelanuri chinezești. Sirce îi scoase pe toți din visare.

— Ce mai așteptați? Să ajungă focul până la noi?

— Dar Georges-Hubert? protestă țiganca.

Sirce ridică din umeri și începu să se strecoare în costumul cel mai apropiat.

— David! strigă ea cu un ton autoritar. Grăbește-te! Nu simți căldura?

Avea dreptate. De câteva minute un suflu fierbinte le biciuia pielea.

— Clithonie! Repede! o rugă David.

— Mai aștept un minut! se smiorcăi ea. Du-te înainte, te ajung din urmă...

David ezită. Se zbătea între rușine și frică. Se decise în sfârșit, se introduse în cochilia de bronz, trase ușița după el și se încuie bâjbâind. Era beznă în interiorul armurii. Un miros acid îi înțepa nările. Fu asaltat de un oribil sentiment de claustrofobie. Parcă-l închisese cineva în interiorul unei statui sau îl vârâse într-un sarcofag. Simți nevoia nestăpânită să iasă, dar se controlă. Găsi pe pipăite un fel de manivelă, care, odată acționată, făcu să i se ridice între picioare o șa ca de bicicletă. Ascensiunea îl făcu să poată privi deschiderea ca David să se poate face recunoscut.

Fetița o șterse în patru labe, mișcându-și caraghios fesele scoase în evidență de chilotul fin de mătase, murdar acum de funingine. Fugea fără să se gândească la pericol, îndreptându-se în direcția flăcărilor. David se răsuci cu dificultate, deschise zăvoarele și căscă trapa dorsală a scafandrului, după care își săltă casca, făcând-o să alunece în balamale, degajându-și fața.

— Thérèse!

Trebui să repete de trei ori chemarea, înainte ca vocea sa să pătrundă în creierul fetiței. Total nedumerită, îl fixa cu gura căscată. Un firicel de salivă se scurgea unindu-i buzele

înnegrite.

— Thérèse! Repede!

Ceea ce făcea el era o nebunie, era conștient de asta. Sub tălpile lui cu crampoane, duneta pârâia ca un mănunchi de vreascuri în vatră. În sfârșit, puștoaica își recapătă prezența de spirit, se ridică și-i fugi în întâmpinare. Avea pupilele teribil de dilatate din cauza fricii, nările-i palpitau dispneic.

— Ascultă! îi strigă el, încercând să domine clocotul incendiului. E un scafandru de salvare. E singura noastră șansă. E destul de încăpător pentru un adult și un copil, cel puțin așa cred. Urcă-te și așează-te în spatele meu. Îți vei petrece brațele în jurul gâtului meu. Ai priceput?

Fata dădu din cap. O ajută să se cațere în armură, încercând, în același timp, să mențină echilibrul mașinăriei. Când fetița fu în cârca lui îi spuse să-și coboare capul și să tragă de clapa de acces. Auzi scrâșnetul zăvoarelor cu un sentiment de ușurare.

— Ai închis bine?

Nu-i răspunse, dar crispă degetele. Respirația ei umplea carapacea, șuierătoare, speriată. David făcu câțiva pași. Centrul de greutate se deplasase ușor, făcând mașina mai puțin stabilă ca înainte. Casca nu era suficient de încăpătoare, pentru ambele capete și Thérèse fu obligată să-și lipească nasul de omoplații tânărului.

— Mă dor picioarele, gemu ea cu o voce smiorcăită, în timp ce el își înfigea cârligele în lanțul de ancoră atârnat de troliu.

— Treceți-le în față, făcu el concentrat asupra manevrelor de coborâre, înnoadă-le în jurul taliei mele și nu mai mișca!

Se străduia să n-o repeadă. Era de-ajuns s-o apuce o criză de nervi în clipa când se aflau pe muchia navei, spânzurați deasupra golului prin puterea cârligelor, ca să-l facă să piardă controlul scafandrului. N-ar fi rezistat niciunul nici celălalt unei căderi de la patruzeci de metri...

Reuși, în fine, să încalece balustrada, cu fălcile nichelate ale cleștilor petrecute prin zalele lanțului și-și începu legănarea deasupra valurilor de mâini întinse, asemeni balansului unui pendul. Senzorii lipiți de degetele sale

transmiteau cu fidelitate fiecare gest articulațiilor din metal, care reproduceau aceeași pantomimă cu o jumătate de secundă întârziere. Thérèse plângea în spatele său, udându-i cămașa; brațele i se crispau cu atâta putere în jurul gâtului lui David, încât tânărului îi era din ce în ce mai greu să respire. Câteodată valuri de flăcări răbufneau din saborduri, mușcând cuirasa spânzurată, înnegrind geamul hubloului, apoi totul se liniștea. Ajunseră, în fine, la nivelul cocăi din fier. Metalul irizat virase spre roșu în câteva locuri. David încercă să se îndepărteze, dar fără prea mare succes. În interiorul armurii căldura devenise de nesuportat, ca-ntr-un furnal. Inspirau un aer fierbinte.

— Mi-e cald! se văicări Thérèse. Mă sufoc! Trebuie să deschid ușa!

— Nu te mișca! vocifera David. Dacă desfaci zăvorul, ne vor sfâșia de vii!

Spre marea lui ușurare, fata nu mai insistă și coborârea se desfășură mai departe în liniște. După zguduiturile violente pe care începuseră să le suporte picioarele, David înțelese că va atinge solul în curând. Un zgomot spongios îl anunță că a fost făcut contactul. Abandonă lanțul, dădu un pas înapoi. Hubloul murdar de funingine și de mâl nu-i permitea să măsoare întinderea peisajului. Ghici mai mult, decât văzu, epava navei, culcată într-o rână, un panaș de flăcări încorona chila din oțel înroșit. Câteva sute de pitici pieriseră striviți de carcasa vechiului velier. Semenii lor făceau scandal mare în jurul armurii de salvare, ciocănind carapacea cu palma deschisă. Neputând înclina capul, David nu reușea să-i și vadă, dar loviturile lor le atestau prezenta, producând în interiorul coconului de bronz sonorități de clopot. Trebuia să se miște de acolo. Tânărul hotărî să meargă drept înainte, îndepărtând brațele din fața sa, tăind aerul cu violență. Era, de fapt singurul mijloc în stare să și-l imagineze pentru a-și deschide drum prin mulțimea plină de ură care se împingea în el. Spre marea sa surpriză, rezistența ce i se opunea începu să scadă și putu să pună întâi un picior înaintea celuilalt, apoi pe al doilea, fără să se poticnească în vreun

obstacol. Imediat ce marea se deschidea înaintea lui, în urma sa valul se închidea instantaneu, făcând să plouă asupra trapei dorsale o aversă de palme furioase.

„Măcar de-ar ține zăvoarele!” se ruga el, cu un junghi de frică în inimă.

Pentru prima oară, de când era în interiorul carcasei, examină pereții căștii. Busola trona chiar sub nasul lor. La stânga se găsea un ceas din aramă care măsura rezervele energetice ale scafandrului, mai multe cercuri concentrice împărțeau timpul în ore, minute și secunde. Constată că numărătoarea inversă începuse deja și că potențialul inițial pentru șaptezeci și două de ore fusese diminuat cu douăzeci și șapte de minute. O placă emailată, acoperită cu caractere mici, înșira facilitățile „costumului de supraviețuire”. Află cu această ocazie că, în caz de pericol extrem, îi stă în putință să-și electrizeze cârligele apucătoare, dar această facilitate îi va diminua autonomia de fiecare dată cu câte patru ore. Tubul de alimentare atârna deasupra lucarnei de supraveghere ca un muștiuc de pipă. Nu era flexibil și David se întrebă dacă Thérèse va avea acces la hrană, întrucât casca nu era suficient de spațioasă pentru cele două capete. Reflectă la asta o secundă, nu găsi nicio soluție satisfăcătoare, așa că lăsă rezolvarea pe seama inspirației. Era prea obosit ca să mai fie în stare să rezolve și dileme de genul ăsta.

— Unde sunt ceilalți? întrebă deodată Thérèse, care se zbuciuma în spatele lui. Domnișoara, Sirce, țiganca?

David făcu o grimasă pe care ea nu avu cum s-o vadă.

— Căpitanul a coborât, Sirce la fel. Aveau scafandri amândoi. Clithonie trebuie să fie în urma noastră, îl aștepta pe Georges-Hubert. Guvernanta era într-o barcă împreună cu micile tale prietene...

— Înseamnă atunci că au murit?! constată fetița cu un ton fără culoare. Piticii nu lasă nimănui nicio șansă, nici unei bărci de salvare, mai ales dacă sunt pline de pescuitoare de perle!

— De ce nu ești împreună cu ele?

— Îți pare rău?

El ridică din umeri, sâcâit.

— Știi bine că nu.

Timp de o jumătate de oră nu-și mai spuseră nimic. Corpul umed al Thérèsei se îngreuna în cârca lui David, în timp ce mâinile își mai slăbeau strânsoarea. Puștoaica adormi într-un târziu, ostenită de emoțiile zilei. Respirațiile li se amestecau, îngreunând atmosfera. Aerisirea prevăzută pentru o singură persoană, era insuficientă. David avea răsuflarea tăiată și tâmplele umede. Loviturile continuau să cadă, făcând să tresară armura, fără însă a-i devia traseul.

„Direct spre sud” spusese căpitanul. *„Două zile de mers întins.”*

Era posibil, conducerea scafandrului nu reclama un efort deosebit iar greutatea fetiței nu putea fi considerată excedentară, în general, lucrurile păreau să se prezinte bine. În timp ce-și repeta această profesiune de credință, tresări deodată, alarmat de un spectacol ciudat.

La zece metri deasupra lui, în mijlocul cerului, șase orfane pluteau, suspendate fiecare de câte un balon cu heliu, o bășică cenușie ce le făcea o cocoașă monstruoasă și moale între omoplați. Deci și șalupa guvernantei, ca și celelalte, avuseseră o soartă funestă. Totuși în momentul prăbușirii, câteva puștoaice avuseseră prezența de spirit pentru a se servi de aerostatele portabile pe care le foloseau de obicei pentru scufundările lor în căutarea perlelor. Bășicile le smulseseră hulei și de-atunci derivau astfel după placul vântului, libelule grațioase, cu fuste plisate roz-bonbon. O asemenea soluție nu putea fi oricum de durată, puterea de susținere a baloanelor rămânea dependentă de factorul de timp. În câteva ore bășicile vor pierde puțin câte puțin din înălțime, apropiindu-se de suprafața oceanului, de tumultul mâinilor ridicate, al degetelor crispate, al unghiilor ciobite... Îl trecură fiorii. Nu putea face nimic pentru ele. Pentru a-și liniști conștiința, gesticulă ca un nebun, urlând să-și dea plămânii afară:

— Spre sud! MERGEȚI SPRE SUD!

Thérèse tresări în spatele său.

— Ce se întâmplă? gemu ea cu o voce incoloră.

El îi descrise scena insolită ce se desfășura sub ochii lui. Fetița avu un rânjet neplăcut.

— Nu te căzni să strigi! Baloanele nu rămân niciodată umflate mai mult de trei ore. Cel mai adesea se sparg după treizeci de minute! Au fost multe accidente în domeniu. Eu însămi am explodat de două ori, din fericire, deasupra punții! M-am ales cu o entorsă și cu un genunchi julit...

Vorbea cu nonșalanță, fără emoție în glas.

— Sunt totuși colegele tale, protestă David, am impresia...

— Mă urau! urlă Thérèse. Câteva mă strigau deja „fată-n casă”. Într-o zi și-au făcut toate nevoile în sacul meu de dormit! Altă fată...

Se opri și începu să plângă. Jenat, David o bătu ușurel pe coapsă, apoi, pricepând că gestul era echivoc, roși până-n vârful urechilor. De altfel, toată această promiscuitate îl jena teribil. Cum vor proceda când, unul sau celălalt, vor fi asaltați de necesitățile biologice? Da, chiar, cum? Se strâmbă. Iată că-n mijlocul morților și al epavelor, înconjurat de foc și de fum, se preocupa de probleme de protocol și de decență! Merita să fie luat la palme!

— Crezi că ușa va rezista? întrebă deodată fetița. De partea cealaltă se izbește destul de tare!

— Nu îi acorda atenție! trâmbiță el cu o siguranță pe care n-o simțea de fel. Izmenele astea de fier fac cât un tanc!

Thérèse pufni într-un râs nervos.

Lumina roșiatică a incendiului dansă multă vreme pe fundalul cerului, îmbrățișa noaptea, far sinistru pe care alte nave ar trebui să-l zărească de la distanță, din toate cele patru zări ale orizontului. O dată cu apusul soarelui, marea se calmă, loviturile de palme asupra carcasei își pierduseră din intensitate. David era frânt de oboseală. Capul Thérèsei se clătină între omoplații săi, bilă mătăsoasă cu buze calde. Vorbea în somn, bolborosind frânturi de fraze de neînțeles, se agita, apoi recăzu într-o imobilitate apăsătoare. David ar fi

vrut să se oprească, să doarmă și el, dar nu știa cum să facă. Dacă și-ar fi scos mâinile și picioarele din lăcașurile armurii, nu risca oare să se prăbușească? Își imagina cu oroare marea statuie de bronz, bălăcindu-se în noroi pe jumătate înghițită, zbătându-se în zadar să-și recapete echilibrul. Să se așeze nu era cu putință nici atât. Thérèse modificase centrul de greutate trăgând scafandrul înapoi.

O dată la pământ, va mai fi în stare să se ridice sau va cădea pe spate ca o broască țestoasă?

Această perspectivă îl făcu să asude brusc, în disperare de cauză, îngenunche, își blocă articulațiile; tăie alimentarea electrică. Paletele ventilatorului încetară imediat să se mai învârtă și căldura crescu cu câteva grade, transformând carapacea în cuptor. Thérèse gemea din ce în ce mai tare și se agita. Transpira și ea, udând cămașa lui David ca pe un cearceaf într-o noapte de febră. Tânărul își înghiți o înjurătură și încercă să găsească o poziție mai comodă.

Constată curând că o asemenea speranță era o iluzie. Buloanele-l răneau, încheieturile de oțel îi împungeau dureros carnea, șaua de bicicletă îl irita între picioare. Mai avea puțin și începea să plângă de furie. Ațipi o oră sau două, schimbându-și mereu poziția, evitând mușcătura armăturilor, a muchiilor tăioase. Zorii îl surprinseră într-o situație vecină cu beția. Lumina palidă se prelingea prin deschiderea hubloului cu gratii ca printr-o lucarnă, casca strălucea într-un halou ireal. Câteva secunde se crezu în camera de serviciu pe care o ocupa pe vremea studenției, când dormea cu nasul în cărți, cu stiloul în mână...

— E cald! gemu Thérèse. Ne asfixiem! Mi-e foame!

David se scutură, împinse maneta contactorului. Un aer umed începu să circule prin găurile carapacei. Fetița strănută. Acul de aramă al ceasului cu numărătoare inversă rămăsese blocat la 64. Șaizeci și patru de ore... Două zile și jumătate: „Două zile de mers întins” indicase Ornoz, dar ce numea el „mers întins”? Un pas rapid și cadențat, o goană de evadat? David și pasagera lui se împotmoleau mai curând, bătând pasul pe loc, în ritmul ăsta le-ar fi trebuit patru zile

până să ajungă pe pământ! Nu putea fi luată în considerație o asemenea eventualitate!

— Hei, ție nu ți-e foame? insistă cu putere Thérèse, crezi că este ceva de mâncare în tinicheaua asta?

David surâse, străduindu-se să alunge spectrul orelor ce urmau să vină.

— Da, dar există o problemă. Tubul e în cască. Aș putea, desigur, să cobor șaua și să eliberez locul, dar n-ar ajuta la nimic, nu-mi vei putea lua locul. Și nu văd altă cale să te trec în față. Ar trebui să deschizi trapa dorsală, dar asta e exclus!

— Să încercăm cu șaua...

— Bine!

Manevră manivela, coborând scaunul cu treizeci de centimetri. Ineficiența metodei se dovedi imediat, fruntea tânărului rămânea încă în cască, doar nasul și gura îi coborâseră la nivelul inferior.

— Dacă ți-aș băga mâna în cască? sugeră Thérèse. Tragi hrana din tub, apoi o scuipi în palmă și mi-o dai mie, trecând-o pe sub braț...

— Mă iei drept omul-șarpe?

Fata râse.

— Încearcă totuși!

David își eliberă brațul din mănușa de senzori și încercă s-o introducă în bășica de fier. Doar degetele putură trece, palma rămase blocată în scobitura adâncită a armurii.

— Evident, conchise sentențios Thérèse, n-a fost concepută pentru așa ceva!

Nu-și mai descleștară dinții timp de vreo cinci minute, absorbiți de schițele lor strategice.

— Ce proști suntem! exclamă brusc fetița. N-avem decât să facem ca păsările!

— Ca păsările?

— Da, bineînțeles. Mama pleacă în căutarea hranei, o transportă în cioc și o introduce direct în ciocul puilor! Pricepi?

— Vrei să spui că...?

— Da, da! Îți umpli gura din tub, apoi răsucești manivela

pentru a coborî scaunul la maximum, îmi voi trece capul pe sub brațul tău și voi primi ce scuipi tu!

— Câtă eleganță! Ați fost crescută cumva la mănăstire, domnișoară dragă?

— Nu fi tâmpit! Dacă începi să faci pe nebunul pentru asta, mă întreb ce vei spune când va fi nevoie să facem pipi! Pentru că presupun că taxiul tău nu e prevăzut desigur cu toalete, mă înșel cumva?

— N... nu. Dar, în principiu, nu vom absorbi lichide. Pasta nutritivă-hidratantă este constituită din agenți superproteinizați, asimilabili în totalitate. N-ar trebui să avem dejecții. Cel puțin în teorie...

— OK! Altfel ar trebui să ne astupăm nasurile! Deci trecem la masă cât încă ne mai este foame?

Tânărul se execută. Vivacitatea Thérèsei era pentru inima lui o alinare. Nu părea să-și dea seama de situația dramatică în care se aflau. Poate era mai bine așa.

Prinse mușțiucul de cauciuc între dinți și aspiră îndelung. Pentru început nu veni nimic, apoi o pastă ciudată; plină de cocoloașe îi umplu gura, umflându-i obrajii. Cu mâna dreaptă acționa manivela și întoarse fața la maximum, băgându-și capul între umeri, în acest timp Thérèse se chinuia să-și croiască drum pe sub brațul lui drept. Se lupta gâfâind, făcând apel la toată suplețea ei, a coloanei vertebrale, cocoșându-se, trăgând, zgâriind, înțepând, răsucind...

— Gata, am reușit! exclamă ea în fine.

David simți gura caldă, deschisă mare, lipindu-i-se de buze și-și stăpâni un frison. Descleștă dinții, golindu-și conținutul. O auzi înecându-se, tușind. Limba Thérèsei se puse în mișcare, curățindu-i bărbia aspră.

— E chiar bună chestia asta! mormăi ea reluându-și poziția inițială.

Reluară operația încă de trei ori. Pe măsură ce se scurgea timpul, David era cuprins de îndoială. Puștoaica era conștientă de problemele pe care le genera, nu se distra cumva în interiorul ei de această situație?

Preferă să nu mai avanseze pe această cale, așa că puse

scafandrul în poziția de mers, cu un sentiment de ușurare.

Nu mai schimbară niciun cuvânt toată dimineața. Atmosfera era încărcată din nou. Loviturile necontenite asupra carcasei, date de palmele gnomilor contribuiau din plin la această stare. Apoi izbucni furtuna, deversând trombe de apă, transformând mâlul într-o mlaștină infernală. Picioarele armurii se scufundau în această melasă în putrefacție, cu zgomote oribile de canal de scurgere.

— Phââî! exclamă Trierase. M-a atins un strop! Plouă în interior. S-a umezit totul pe partea asta...

David blestemă. Garniturile de cauciuc ale scafandrului erau pe jumătate putrede, umiditatea ajungea la partea mecanică. Se gândi cu groază la baterii și la circuitele electrice. Ce se va întâmpla dacă-i lasă instalația electrică? Dacă sar siguranțele? Dacă... Nicio clipă Ornoz nu prevăzuse posibilitatea aceasta, de a fi nevoit să efectueze o reparație.

Cerul virase către un cenușiu întunecat. Fulgere mari brăzdau aerul însoțite de detunături insuportabile. Thérèse strângea cu putere pieptul lui David, de parcă avea intenția să-l sufoce pe bietul om.

— Mi-e frică! gemu ea între două bubuituri de tunet. O să ne trăsnească!

Un moment mai târziu, fetița mărturisi cu rușine:

— Am făcut pe mine...

David însă n-avea niciun chef să analizeze starea de spirit a Thérèsei. Înainta orbește plesnind piticii cu cârligele, luptându-se cu nămolul cleios.

„Apa s-a infiltrat peste tot, se gândi el preocupat, *mâine oxidarea își va începe activitatea de paralizare a scafandrului: va suda piesele culisante, va înțepeni încheieturile, va bloca rotulele. Nu mai am voie să mă opresc, altfel nu voi mai putea pleca din loc!”*

O picătură se prelinse pe nasul lui. Urmată imediat de alta, la fel de rece, apoi a treia, mai grea.

— Thérèse! îi ordonă el, sperând ca vocea lui să nu pară prea isterică, ia o cârpă, șterge tot ce s-a umezit E foarte important!

— Dar n-am nicio cârpă... smiorcăi puștoaica.

— Folosește-ți cămașa, fusta, chiloții... orice! Vocifera el în culmea exasperării.

Se supuse trăgându-și nasul, își scoase corsajul și începu să frece cu conștiinciozitate încheieturile scafandrului. O oră mai târziu furtuna se îndepărtase, dar Thérèse rămânea îmbufnată în continuare. Orologiul arăta cifra 59, în timp ce ei nu făcuseră mai mult de cincisprezece kilometri. David era în pragul unei crize nervoase.

Soarele urcă sus pe cer, transformând mlaștina într-un câmp cu aburi pestilențiali. Sensibili la ceață, piticii închiseră ochii, încetându-și totodată și pisatul. Acesta era singurul avantaj al potopului.

Cum ploaia îi spălase hubloul, David beneficia în prezent de vizibilitate net îmbunătățită. Prin cadrilajul plasei vizorului văzu deodată o formă întunecată, culcată chiar în mijlocul gnomilor. Inima i se opri. Era un scafandru de salvare, înfipt adânc în noroi, cu spatele în sus. Aplecându-se, David constată că metalul era irizat în mod curios, albăstrui, iar pe alocuri era topit ca sub efectul unei călduri intense. Șuruburile se prelinseră, transformându-se în ciudate lacrimi solide. Chiar și articulațiile păreau sudate cu un aparat electrogen, întregul aspect al scafandrului părea să fi suferit un fenomen de deteriorare, de deformare generală, care amintea de acei omuleți de ciocolată uitați la soare și transformați în zeamă. Se potrivea cu sentimentele Thérèsei, care profită de ocazie pentru a ieși în mod onorabil din starea ei țâfnoasă.

— A fost trăsnit! exclamă ea. Ți-am spus eu! A fost trăsnit în timpul furtunii. E un miracol că nu ni s-a întâmplat și nouă același lucru, îți dai seama, o asemenea grămadă de fier... Atrage fulgerele ca un paratrăsnet, cu aceeași precizie! Cine-o fi?

David nu răspunse, De când văzuse scafandrul, întrebarea îi scobea creierul. Cine era? Sirce? Clithonie?

Se aplecă, încercând să întoarcă masa enormă de fier cu ajutorul cârligelor, dar statuia aluneca, scufundându-se tot

mai mult în noroi, într-un târziu, explodă în imprecații:

— Nu reușesc! La dracu! Nu face decât să alunece!

Dacă ar fi putut măcar să se uite prin peticul verzui al hubloului frontal...

— Pierzi timpul, remarcă pe bună dreptate fetița.

David se ridică, nebun de furie. Poate Sirce?... Sau Clithonie? Cum să afle? În orice caz, nu mai putea face nimic pentru EA.

Indicatorul ajunsese la 57. Se întoarse, își reluă mersul grăbit, ridicând în urma sa gheizere de noroi la fiecare pas. Busola indica în continuare direcția sud, dar nicio umbră de pământ nu se contura.

Trei ore mai târziu, după ce se ridică ceața, își începură și piticii agresiunea asupra carcasei metalice. David închise ochii, adoptând o atitudine de somnambul. Puțin mai târziu urină în pantaloni.

Fiecare izbitură răsuna în creierul lui David ca o vibrație într-un gong de carne vie. La început nu dăduse atenție; mai apoi scuturăturile permanente, palmele, șocurile ce zguduiau scafandrul începuseră să se repercuteze în lungul coloanei vertebrale, amplificându-se de la o vertebră la alta, sfredelindu-i ceafa, asemeni undei distrugătoare a unei explozii subterane. Se alesese astfel cu o migrenă ce-l scalpa până la sprâncene, radiindu-i pe sub pupile, până la rădăcina nervului optic. Se deșteptară vechi nevralgii dentare. Îl mira această nouă stare, deci dinții nu i se refăcuseră în totalitate?

În spatele său, Thérèse părea să ardă de febră. Tremura și se ghemuia ca un animal înfrigurat. Noaptea veni și odată cu ea și frigul. Blindajul armurii era înghețat. E adevărat că exista un sistem intern de încălzire, dar notița specifica clar că utilizarea lui consuma din plin potențialul energetic al consumului de supraviețuire. David se abținu, cu atât mai mult cu cât indicatorul arăta cifra 48.

Nu mai putea, făcu cuirasa să îngenuncheze, blocă articulațiile și-și potrivi ceafa pe tetiera fixată pe fundul

căștii.

Făcuseră două halte pentru masă după metoda pusă la punct de fetiță, dar lui David îi fusese din ce în ce mai greu să aspire pasta hrănitoare. Ceva obstrucționa tubul. Un cocoloș uscat poate. Nu îndrăznise să-i vorbească despre acest lucru însoțitoarei sale. În orice caz, nu mai era mult până se termina hrana, aprovizionarea fusese făcută pentru O SINGURA PERSOANĂ! Înainte de a cădea în inconștiență, văzu imaginea unei uriașe statui de bronz, pe jumătate înghițită de mlaștină. Sirce? Clithonie? Georges-Hubert? Apoi întunericul se lăsă peste mintea lui, toropind orice manifestare de inteligență.

Când se deșteptă constată cu oroare că uitase în ajun să decupleze circuitul electric. Bateriile funcționaseră toată noaptea, învârtind încet motorul contorului aproape opt ore! Opt ore de energie, irosite iremediabil! Echilibrul său nervos era atât de precar că începu să hohotească ca un copil. Aflând despre ce este vorba, Thérèse încercă să-l consoleze cât de bine putea:

— Patruzeci de ore! spunea ea. Înseamnă o zi și trei sferturi! Nici nu avem nevoie de atât. Sunt sigură că vom ajunge la mal înaintea prânzului! O să vezi, imediat ce vom putea merge la budă în liniște, o să ni se pară chiar că a fost o călătorie plăcută!

Abia își termină fraza, când palmele piticilor se abătură asupra cuirasei, umplând-o cu un zgomot de tobă. Goana reîncepea, monotonă, disperată, înaintau, o pereche de fetuși ciudați, ghemuiți în pântecele blindat, bărbatul și femeia, adultul și copilul, bătrânul și fetița...

Rugina ce cuprinsese între timp rotulele scafandrului încetinea mult mișcările, neliniștitor chiar. Picioarele nu se mai lăsau conduse decât după ce scoteau un șir lung de scârțâituri stridente.

Către prânz Thérèse scoase un urlet răgușit și începu să gesticuleze ca o apucată, de parcă tocmai ar fi ieșit din ouă o întreagă generație de șerpi în burta armurii. Nu răspundea la întrebările lui David decât prin scheunături, tresăriri și

lacrimi. Un cuvânt îi ieși în fine de pe buze deformate de durere:

— O crampă!

— În... În picior... Acolo... Un cârcel!

— Încearcă să întinzi piciorul la maxim.

Era mai ușor de spus decât de făcut. David puse mâna dreaptă în spate și-și înfipse degetele în carnea tânără, începând să maseze sistematic. Simțea gâlma din mușchii întăriți, spasmele tendoanelor. Thérèse scrâșnea din dinți, se dădea cu capul de peretele armurii. David se temu că fata își va pierde controlul și va desface zăvorul de siguranță, sărind afară, în încercarea disperată de a scăpa de poziția anormală la care era constrânsă de aproape treizeci și trei de ore. Dar puștoaica reuși să se stăpânească, mulțumindu-se să-și înfigă unghiile în spatele lui David.

— E mai bine! gâfâi ea după un sfert de oră de masaj, mă doare mai puțin...

Chiar în momentul în care pronunța aceste cuvinte, o jerbă de scântei lumină burta scafandrului. David simți o puternică descărcare electrică în mâna stângă. Thérèse scoase un urlet de groază și-și mușcă pumnul, ceea ce la ea însemna o dovadă de mare confuzie. Tânărul nu mai îndrăzni să se miște. Descoperi un fir pe jumătate topit care atârna în dreapta lui, asemenea unui șarpe de cauciuc carbonizat. Nu era nevoie să fie mare specialist pentru a pricepe ce se întâmplase. Gesticulând ca o apucată, Thérèse dăduse un picior în instalația electrică, agățând unul din cablurile de importanță vitală care alimentau partea mecanică. O sudoare de gheață îi acoperi fruntea, își ridică fruntea în spațiul căștii, căută indicatorul de cuplu. Cifra îl lovi în stomac cu puterea unei mănuși de box: 10 ore! Scurtcircuitaseră o baterie! Scafandrul nu mai dispunea decât de zece ore de autonomie... Șase sute de minute nenorocite pentru a atinge pământul! Doar norocul, o minune îi mai putea salva...

Fetița se ghemui din nou, ca un melc în cochilie.

— Din cauza mea! murmură ea. Mă durea atât de tare...

David o bătu ușor pe genunchi, în semn de liniștire.

— N-avem ce face, știi doar, la ce bun să ne mai batem cu pumnii în cap?

Fatalismul lui glumeț nu era deloc convingător, își debita cuvintele goale de convingere cu unicul scop de a se auzi vorbind, de-a asculta zgomotul vocii sale, asemenea unui condamnat la moarte care, în momentul când călăul răsucește comutatorul, se apucă să numere niturile de pe rezemătoarele scaunului electric.

Cu nenumărate precauții, izolă cablul ars, își agită apoi brațele și picioarele pentru a testa capacitățile de răspuns ale costumului de supraviețuire. Cârligele nu-l mai ascultau, coatele erau blocate la 45 de grade. Doar genunchii se îndoiau la comenzile impulsurilor dinamice. David nici nu cerea mai mult. Pentru a nu se mai gândi, începu să numere pașii, transformă distanța dintre ei în centimetri, în metri, apoi în kilometri. Lângă tâmpla lui stângă indicatorul ticăia mereu și apelă la toată voința sa pentru a simula că nu-l preocupă, Thérèse plângea încetișor, undeva pe șirul vertebrelor dorsale, lacrimile ei lăsau două pete umede de-o parte și de alta a șirei spinării, două pete proaspete în care se dizolva sudoarea. Vocea fetiței subțire și tremurătoare îl trezi din visare.

— O să murim, nu-i așa?

Ar fi vrut să-i răspundă cu o glumă savuroasă, dar nu găsi nimic, creierul i se golise, bătea vântul.

— Aș vrea să-ți spun ceva, reluă fetița, înghițind cuvintele, ceva nasol...

— Crezi că acum e momentul?

— Da, neapărat...

— Atunci, vrei să te spovedești?

— Da...

— Las-o baltă, știu ce vrei să spui.

Fetița avu o tresărire de surpriză.

— Știi deja?

— Da, așa cred. Sabotajul... Tu ai sterilizat sacii cu provizii, nu-i așa?

O simți crispându-se în jurul șalelor lui Avea palmele

înghețate și degetele ca niște bețe. David își dădea seama că făcuse o greșeală tăindu-i elanul. Fata se închisese în sine întreg corpul ei trăda o atitudine ostilă.

Animăluț cald și calm, o clipă mai devreme, devenise acum grea și înghețată ca o statuie.

— N-am avut intenția să-ți țin o predică, să știi! murmură el privind deasupra hubloului către cerul ce se întuneca.

Fata se lăsă moale...

— Nu voiam să devin „fată-n casă”, scuipă ea cu furie. Nu voiam să le golesc oalele de noapte, să șterg pișaturile! Eu... Nu credeam că o să naufragieze. Nu doream să iasă așa... Credeam că vom schimba direcția, că vom arunca ancora undeva în apropierea unei insule, că ne vor trebui multe luni până ne vom întoarce la orfelinat, că...

Un suspin îi închise gura.

— Las-o baltă, șopti David, obosit deodată, puteai prevedea că va lua foc întreaga navă. Oricum, aș fi făcut la fel în locul tău...

— Adevărat?

— Îți jur. Dar chimicalele?...

— A fost simplu. Le-am furat de la muncitorii care au lucrat la dezinfectarea pivnițelor din orfelinat. Acum două-trei luni... Mă vrei?

— N-avem acum timpul să discutăm chestiile astea, nu-i așa?

Ea nu mai insistă. Liniștea se lăsă iar în interiorul scafandrului. David alungă această revelație din cugetul său, nu voia s-o facă pe judecătorul. Thérèse își riscase de sute de ori viața pentru pitici, asta nu-i conferea oare anumite privilegii, circumstanțe atenuante? Dosarul era clasat. Nu mai voia să audă vorbindu-se despre asta.

Picioarele armurii păreau să cântărească tone, noroiul se transforma în clei. Clefăielile care însoțeau înaintarea lor căpătaseră treptat sonorități obscene. Ce vor face când mașinăria se va înțepeni definitiv? Vor rămâne chirciți în pântecul metalic așteptând ca moartea să le închidă ochii? Vor deschide trapa, aruncându-se în mijlocul mării pline de

pitici, gata pentru un ultim sprint? Nu știa ce vor face. Va dura mult și vor suferi, probabil. O agonie fără glorie, fără pompă. O înmormântare treptată în nămol și în urină...

Trebuia să se gândească la altceva. Nu exista oare, undeva, prin vreun cotlon al imensei carcase, un sertar secret în care se găsea o fiolă cu cianură la îndemâna naufragiaților rătăciți fără speranță? Rânji prostește, își lipi ceafa de tetieră și începu să fluiere o mică arie săltăreață în ritm de marș funebru.

Picioarele scafandrului se desprindeau din ce în ce mai greu de mâl. Rotulele scârțâiau, ca roțile unui vagon pe o porțiune de cale ferată dezafectată. Fiecare nou pas era o smulgere, armura se legăna ca un pachiderm în agonie, statuie muribundă ce se lupta în zadar să se extragă de pe soclu... Și palmele! Grindina de palme, mitraliera palmelor, izbind burta, coapsele, gambele scafandrului. Seism permanent și dureros.

O jerbă de scântei străbătu casca, înnegrindu-i vizorul. Tubul de alimentare se contractă ca un sfincter, scuipându-și conținutul în figura tânărului. Stropi de pastă grunjoasă se prelinseră în tabloul de bord, transformând cablurile electrice într-un cuib de scurtcircuite. La etajul inferior, Thérèse se zbătea sfâșiind cămașa lui David. Într-un ultim spasm energetic carcasa începu deodată să alerge, strivind cloaca cu pași mari. Un miros de ars și de cauciuc topit invadă habitaclul.

„Ăsta-i sfârșitul!”, se gândi David, pe jumătate orbit. Bâjbâi după manivela de coborâre a scaunului.

— Arde! se văicări Thérèse. Fă ceva, luăm foc.

Dar nu mai era nimic de făcut. Statuia de bronz își îndeplinea ultima misiune, călca în picioare piticii, strivindu-le oasele. Vehiculul nebun își dădea sufletul într-o ultimă explozie de pistoane. Senzorii se transformaseră în ventuze de foc, prăjind părul și pielea conducătorului. David se aruncă înapoi, degajându-și brațele, trăgându-și picioarele la piept. Nemaifiind acționat, scafandrul cală, apoi basculă în față, într-o trâmbă de noroi. Nasul lui David se strivi de sticla

armată a vizorului, pe care-l împroșcă cu sânge. Se mai zbătu puțin, apoi statuia își dădu sufletul, acul indicatorului se bloca la zero.

— Pătrunde noroiul înăuntru! gemu Thérèse. Uite! Curge pe la încheieturi...

Avea dreptate, armura mustea peste tot ca un submarin strivit sub o presiune prea mare. Începutul de incendiu măcinase garniturile de etanșeizare, cuirasa nu mai era decât un vechi butoi găurit, o epavă...

David se chinui să se miște. Mâinile îi alunecau pe mâzgă, încurcându-se în păienjenișul firelor electrice, acum inutile. O durere insuportabilă i se localiză în cartilajul nazal, ochii îi jucau în lacrimi, sângele îi izbucnise pe nas. Se sufoca. Thérèse se agăța de pulpele lui, călărindu-l cu energia disperării, făcându-i imposibilă orice mișcare. Reuși cu greu s-o îndepărteze.

Rămaseră astfel, înlănțuiți ciudat, gâfâind cu privirea agățată de trapa dorsală. Respirațiile căpătaseră o bizară sonoritate metalică, aerul avea gust de rugină și iod.

Fetița atinse zăvoarele cu vârful degetelor, făcându-l pe David să tresară.

— Ești nebună! Știi ce te așteaptă de partea cealaltă?

— Piticii...

— Da, piticii! Vrei să sfârșești ruptă în bucăți?

— Ce putem face? Nu putem rămâne aici!

— Nu știu...

Noroiul pătrundea prin toate crăpăturile, fără încetare, acumulând pe fundul scafandrului o saltea putredă și urât mirositoare, de o moliciune scârboasă. Trebuia să ia o decizie.

— Nu este nicio posibilitate să tratăm cu ei? încercă David. Le putem promite ofrande, unul dintre noi poate rămâne ostatic și...

— Ești nebun? i-o tăie Thérèse. După tot ce le-am făcut! După figura cu coca încinsă la roșu?

Liniștea se lăsă peste cuirasă, tulburată doar de ecoul gâfâielilor lor. Liniștea? David tresări. Deveni conștient că

nicio lovitură de palmă nu mai ciocănea bronzul cochiliei lor din momentul în care se prăbușiseră în zeamă. O făcu atentă pe fetiță.

— Asta ar putea însemna două lucruri, observă ea. Fie că am ieșit din mare, fie că EI s-au liniștit pentru a ne face să credem că am eșuat pe plajă, în siguranță, și să ne facă să ieșim...

— Care variantă ți se pare mai bună?

— Niciuna. Trebuie să ne lăsăm în mâna norocului. Oricum, avem de ales?

— Nu.

— Ies prima. Dacă sunt deasupra noastră poate o să ai vreme să încui la loc trapa.

— De ce să ieși tu prima?

— Pentru că sunt chiar lângă ușă. Și pentru că totul este din vina mea. Gata, salut! Fără smiorcăieli și declarații pompoase. Sunt de asemenea alergică la umorul disperat, nu-ți sparge capul să găsești ceva „nostim”!

Făcu să sară zăvoarele unul după altul, zbătându-se să împingă tijele de metal străbate de nenumăratele șocuri din zilele precedente. Barele se deplasară cu o răzuială sinistră, eliberate din încuietori. O clipă mai târziu, accesul trapei nu mai era protejat de nimic! David înghețase, era țeapăn. Limba i se uscase oribil, se agita în gură ca o lighioană ciudată.

Văzu mâna fetiței proptindu-se în chepeng, tendoanele îi erau crispate de efort...

Panoul basculă, lăsând să pătrundă lumina roșiatică a soarelui la apus. David închise ochii, înjunghiat până în adâncul pupilelor de strălucirea ca de sânge. O simți pe Thérèse cum se îndrepta, schiță un gest s-o rețină. Fetița îl domina deja, scoase piciorul afară...

Nu se întâmplă nimic. Rămase acolo, cabrată cu corsajul făcut zdrențe, cu fusta sfâșiată, cu boticul bosumflat, ridicat spre orizont... Vântul se juca printre resturile de haine ale naufragiatei, dezvelindu-i pulpele marmorate de echimoze. David asista cu impresia ciudată de înălțare din coșciug.

— Privește! exclamă Thérèse.

Eșuaseră pe marginea unei plaje de nisip albicios. Soarele se scălda într-o muchie de nor, aprinzând reflexe sângerii pe contururile armurii doborâte. La o sută de metri mai în jos, piticii le arătau pumnii, furioși.

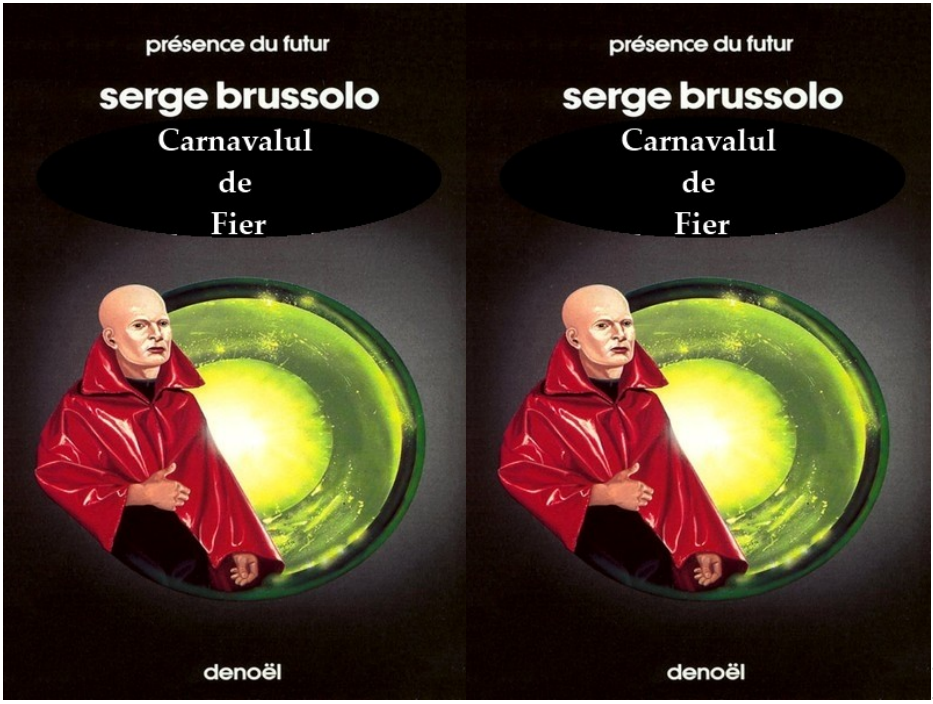

FUGA ZEILOR ORBI

Dormiră într-o gaură în nisip, în vârful unei dune surpate. Vântul bătu toată noaptea, acoperindu-i cu un linţoliu galben, de pudră, care le irita pielea. Dimineaţa străbătură plaja, cu ochii în pământ, în speranţa că vor descoperi urmele unui alt supravieţuitor. Piticii le urmăreau mişcările, marcând fiecare din paşii lor cu gesturi obscene sau ameninţătoare, dar nici David nici Thérèse nu le dădeau atenţie. Către prânz se

împiedicaseră de carcasa pe jumătate îngropată a unui scafandru eșuat. Chepengul de acces scârțâia bătut de vânt, ca un vechi panou publicitar. Cochilia de bronz era goală și nu exista niciun indiciu care să dezvăluie identitatea celui pe care îl transportase. Dacă ar fi fost lăsat vreun mesaj pe nisip, vântul ce răscolea plaja îl șterse de multă vreme...

Își tociră corzile vocale, urlând mai bine de-o oră, dar nu le răspunse nimeni. Descurajați, obosiți, morți de foame, se cuibăriră la poalele unei coline, abandonându-și trupurile sleite mușcăturii soarelui.

— Nu putem rămâne aici la nesfârșit, remarcă Thérèse, în momentul în care David se scufunda în toropeala somnului, vom muri de foame. Trebuie să găsim un sat, o casă...

Era evidența însăși, dar David n-avea niciun chef să se miște. Deposedat de busola vie care era Sirce, era nevoit să admită că locul acesta îl îngrozea. Câștigă o mică amânare, sugerându-i puștoaicei să recupereze rezervorul de alimente din scafandrul anonim. Cel sau cea care ajunsese înaintea lor putea să nu-și fi consumat rezervele în totalitate. Teoria se dovedi justă și putură să soarbă câteva picături de pastă plină de cocoloașe care, chiar dacă nu le calmă cuțitele din stomac, avu calitatea să le redea un oarecare dinamism.

Se lăsa noaptea. Cei doi se îndreptară către dune, dar nu mai găsiră nicio armură. Cine murise? Cine reușise să ajungă la mal? Cine se pierduse? Întrebările rămâneau fără răspuns...

Copleșiți de gânduri negre, porniră într-o rătăcire somnambulică, lipsiți de orice criteriu rațional. Întunericul îi învăluia cu respirația lui umedă și rece. Nimeriră într-un târziu pe o câmpie. Iarba scurtă le înțepa cu cruzime tălpile. Merseră astfel trei ore, până se prăbușiră într-o gaură de nisip, incapabili să meargă mai departe...

Pentru o clipă David își reaminti imaginea scafandrului trăsnit pe care nu la putut smulge din noroi. Victima nu putuse fi decât unul din cei doi care-o precedaseră, pe Thérèse și pe el, când abandonaseră nava, adică Sirce sau căpitanul Ornoz. Clithonie nu abandonase nava probabil,

decât mult mai târziu... Admițând c-ar fi putut s-o facă, ceea ce era departe de a fi evident.

În pofida epuizării, sau poate tocmai din cauza ei, David dormi foarte prost în noaptea aceea, în două rânduri fu victima unor bizare halucinații. Visă la început că era înconjurat de o trupă invizibilă, apoi că se perindau pe deasupra sa ciudate personaje, asemeni medicilor la căpătâiul unui bolnav.

— Sunt morți? șopti o voce ce-i era, curios, familiară, dar pe care totuși nu reușea s-o identifice.

— Nu, răspunse un timbru feminin, dar procesul a început deja, priviți-i pielea! Oricum nu mai are nicio importanță acum...

David se zvârcoli, luptând să alunge umbrele. O fracțiune de secundă, o imagine idioată îi străfulgera mintea: cea a Madonei Junetții din Orașul Oracolelor! Era îmbrăcată cu un halat alb și-i îndesa un termometru medical în gură...

În zori, când se dezmetici, dinții îi clănțăneau, membrele îi erau țepene. Era foarte frig, iar o mantie groasă de ceață se târa la nivelul solului. Simți brusc o prezență în spatele său, se ridică în fund gemând și o descoperi pe Sirce, îngenunchiată în mijlocul ierburilor culcate. Avea fața trasă și cenușie. Ochii, aprinși de febră, luceau de o lumină anormală în fundul orbitelor. Chiar dacă nu voia să recunoască, lui David i se făcu frică... Ar fi vrut să-i ceară explicații, să-i povestească drumul, cum fac în general naufragiații... în cărți. Înțelese însă repede că fata nu-l asculta. Părea transfigurată, iluminată, asemeni acelor mistici loviți de beatitudinea unei revelații inaccesibile muritorilor de rând.

— Ascultă, șuieră ea în fine, am reușit! Am fost plecată în recunoaștere... Eram atât de nerăbdătoare să aflu...

— Ia te uită! N-a murit? căscă Thérèse, care tocmai se trezise, ce-a pățit? E dusă sau ce?

— N-ai văzut-o pe Clithonie? întrebă David cu febrilitate. Pe Ornoz? Am trecut pe lângă un scafandru doborât, n-am putut

să-l întoarcem. Am crezut că erai tu, sau țiganca... Slavă cerului, sunt atât de fericit să...

Sirce îl apucă de umeri și-l strânse cu un entuziasm avid.

— Am reușit! repetă ea cu ochii plini de lacrimi. Insula Alusni! Suntem pe insula Alusni! Zeii ne-au călăuzit pașii! Vino să vezi!

Îl apucă de încheietura mâinii, forțându-l să se ridice într-un cot. David gemu, șalele-i înțepeniseră din cauza umezelii solului. Sirce ocoli un dâmb și înlemni cu degetul ațintit către un vechi panou metalic, înclinat într-o rână în mijlocul unui tufiș. În pofida ruginii și a dantelei sale de oxid, se mai ghicea încă imaginea unui cerc traversat de două linii, una albă, cealaltă neagră...

— Semnul! triumfă tânăra. Adu-ți aminte!

David se încruntă, își amintea foarte bine strania pantomimă a sectanților Homakaïdo, acel balet grotesc presărat cu șarade...

— Era acest simbol, înșiră el mașinal, și alte câteva cuvinte: un pământ steril, cred, niște orbi bâjbâind, un foc arzând cu o lumină insuportabilă...

Thérèse căscă zgomotos, trezindu-l la realitate.

— Trebuie să pornim la drum! gâfâi Sirce. Homakaïdo este aici, îl simt!

David dădu din cap. Aspectul dreptunghiului metalic îl dezamăgea, își imaginase o stelă maiestuoasă roasă de veacuri, un monolit negru și lucios, căzut din spațiu, descoperea însă resturile unui banal panou indicator îndoit și ruginit de intemperii...

Sirce își reluase deja înaintarea, strivind ierburile cu un pas nepăsător. Ochii li se închideau de oboseală. David simți un dezagreabil junghi în inimă. Nu va ști niciodată ce se întâmplase cu ceilalți, nu va avea nici cea mai mică bănuială. Doar în romane naufragiații se regăsesc cu toții pe aceeași plajă, gata să purceadă, plini de energie și de speranță, la o viață frustă, sălbatică și sănătoasă...

Thérèse fu prima care zări silueta bărbatului. Era așezat pe

un scaun vechi, cu picioarele curbate, îndreptat cu fața către mare. Gârbov și cu plete albe. În spatele său se ghicea un bordei acoperit pe jumătate de albine. Mai curând o nișă decât o locuință, construită din resturi de dale lipite cu pământ.

— Crezi că ne va da ceva de mâncare? se neliniști fetița.

David nu știu ce să răspundă. Necunoscutul oferea, ce-i drept, imaginea unei sărăcii lucii. Sirce refuză categoric orice luare de contact.

— N-am chef să mănânc! declară ea cu acreală, trebuie să ne dezvoltăm simțurile prin asceză! Gândiți-vă că vom intra curând într-un sanctuar! Că vom apărea poate în fața zeilor! Ar trebui să vă purificați!

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— În sfârșit, dacă nu vă puteți stăpâni, duceți-vă! Eu vă voi aștepta la distanță, meditând...

David ridică din umeri și o luă pe Thérèse de mână. Îi era din ce în ce mai clar că fusese rupt contactul cu Sirce.

Pe măsură ce se apropiau de solitar, un zgomot insolit le umplea urechile. Era un fel de vibrație surdă, un murmur fără încetare, un cântec fredonat cu furie, cu buzele lipite. Ceva pe care David îl găsea amenințător. Instinctiv încetini pasul și-și îngustă ochii. Deși luminozitatea era scăzută din cauza ceții, surprinse un nor instabil în jurul celui așezat, o pâclă de minuscule puncte negre era suspendată în aer. Mâna i se opri pe umărul fetiței, stăvilindu-i elanul. Deja zgomotul le sfredelea timpanele.

— UN ROI! șopti David. Nu merge mai departe! Viespi probabil...

La aceste cuvinte bătrânul păru să iasă din somnolență și își înclină capul în direcția lor. David își reținu cu greu un strigăt de uimire: insectele, albine mai precis, colcăiau pe capul acestuia și pe obraji, ieșindu-i zumzăind din nări sau din gura larg deschisă. Roiul își făcuse cuiburi pufoase sub brațele sale și între coapse. Abdomenul îi dispăruse de-a binelea sub o carapace fremătătoare. Din colțurile gurii i se prelingea miere, în lungi șuvițe păstoase, năclăindu-i bărbia

și gâtul. Zărindu-i pe naufragiați, ridică încet mâna.

— Nu mai înaintați! Albinele nu vă cunosc, le-ați putea speria și v-ar ataca. Nu faceți mișcări bruște și așezați-vă la distanță...

Vorbea fără să-și miște maxilarele vocea-i șuierătoare, asemeni celei unui ventriloc, părea să vină de undeva de foarte aproape. David, neîndrăznind să întoarcă spatele și s-o rupă la fugă, cum îl trăgea inima, se conformă, urmat îndeaproape de fetiță, care era vizibil fascinată de spectacol.

Vocea se făcu din nou auzită ca un murmur puternic:

— Cine sunteți? Câmpia nu prea este frecventată de obicei, sunt aproape șaizeci de ani de când n-am mai văzut un semen de-al meu! Să fiți oare pelerini? În cazul acesta sunteți pe drumul cel bun...

Era o invitație la confidențe. David începu să povestească pe cât de scurt posibil naufragiul și marșul halucinant care i-a urmat. Vorbea fără să ridice tonul, neliniștit de furnicarul aerian al roiului care când se-apropia, când se depărta, țesând în jurul ciudatului bătrân o pâclă din volute sonore.

— Dar dumneavoastră? făcu deodată Thérèse. Ce faceți aici, pe scaun cu gura plină de albine? Nu vă fac niciun rău?

Omul surâse, făcând să i se reverse mierea ce-i umplea cavitatea bucală.

— Eu sunt omul-stup. Albinele nu mă înțeapă, iar gelul care mi se prelinge de-a lungul beregății mă hrănește fără ca eu să fac cel mai mic gest. Înțelegi? În biologie asta se numește comunitate nutritivă.

— Și cum v-a apucat? E o boală?

David se foi, stingherit. Insolența orfanei risca să-l indispună pe ciudatul lor interlocutor. Se închipui pentru o clipă asaltat, năpădit de mii de țepușe și o picătură de sudoare i se prelinse șerpuind de-a lungul coloanei vertebrale.

— Nu, nu-i o boală, replică omul-stup cu răbdare, sunt o creație a zeilor orbi, unul dintre ultimii supraviețuitori ai paradisului. Sunt eu însumi o lume întreagă. Un univers în miniatură, dacă-ți place mai mult...

Apoi tăcu. Nu mai deschise gura multă vreme, asemeni acelor bătrâni care ațipesc brusc în mijlocul unei fraze, trecând de la starea de veghe la inconștiență fără să-și schimbe măcar poziția. Thérèse se întoarse către David ciocănindu-și fruntea cu arătătorul. Tânărul trebui să se încrunte la ea pentru a o face să fie mai rezonabilă. Tocmai voia să-i propună să bată încet în retragere când vocea șuierătoare acoperi zumzăiala insectelor:

— Vă e foame? Ați naufragiat, parcă așa spuneați, iar eu vorbesc... Duceți-vă în colibă, veți găsi miere, îmi depozitez câteodată surplusul. O manie, nu-mi place să risipesc. Întremați-vă. Când micuțele mele se vor întoarce în stup, vom putea sta de vorbă... Hai, și fără gesturi bruște, mai ales!

Fără a se lăsa rugați, David și Thérèse se întoarseră ușurel în direcția cabanei. Se deplasau cu infinite precauții, ca nu cumva să facă vreo mișcare greșită, descompunând fiecare pas, asemenea soldaților rătăciți pe un câmp minat. Ajunseră, în fine, în fața nișei de piatră în care se strecurară în patru labe. Interlocutorul lor nu-i mințise: solul era acoperit de recipiente, tigve, oale ciobite, ligheane vechi, ulcioare crăpate. Toate umplute până la buză cu o cremă aurie, solidificată pe alocuri în banchize de zahăr. Se năpustiră asupra proviziilor, mânjindu-și fața și mâinile cu cleiul parfumat cu miros de floare. Fură obligați curând să se oprească, gâtul le ardea, degetele li se lipiseră de vase.

Se făcu noapte. Afară, norul zumzăitor își încetase zborul, acoperind corpul moșneagului cu un corset mătăsos și foșnitor. Brațele, picioarele, torsul dispăruseră sub acoperământul de cocon al insectelor, doar ochii și gura scăpaseră deocamdată învelișului. David se întrebă cum putea suporta atingerea milioanelor de picioruțe fără să înnebunească instantaneu. Părăsiră adăpostul mulțumind bătrânului plini de recunoștință.

— N-aveți pentru ce! N-aveți pentru ce! protestă omul-stup. Nu sunt decât un specimen imperfect. Ah! Zeii, creatorii noștri au dat naștere cândva unor creaturi desăvârșite!

David înghiți în sec.

— Vorbiți... Vorbiți mereu de acești „zei orbi”... De ce această... infirmitate? E greu de imaginat o divinitate atinsă de slăbiciuni omenești.

— Din cauza cataclismului. Când trăsnetul s-a abătut asupra Edenului, toți au fugit, creații și creatori... Toți cei care au putut scăpa nimicirii. I-am văzut trecând. Da! Eu omul-stup. I-am văzut pe stăpânii, pe zeii noștri bâjbâind, cu ochii în flăcări, cu mâinile întinse, orbiți, într-o situație mizerabilă... Fugeau către mare, urmăriți din spate de pala de foc ce devora tot... S-au afundat în valuri, în mijlocul abisului. Dar într-o bună zi se vor întoarce! Într-o zi vor răsări din mare pentru a-și lua din nou în primire teritoriul. Vor veni plini de apă, magnifici cu pupilele moarte, opace, tatonând să-și găsească drumul, stârnind mila în același timp... Iar eu îi voi călăuzi!

— ÎI VEȚI CĂLĂUZI?! se smiorcăi puștoaica.

— Da! făcu bătrânul. De-atâția ani pun jaloane... de-a lungul drumului. Priviți în urma voastră!

David întoarse capul strâmbându-se, vertebrele sale cervicale erau ca un angrenaj uzat, neuns de multă vreme. Descoperi, în sfârșit, un bloc de calcar ascuns într-o tufă de scaieți. Suprafața îi fusese scobită grosolan, cu scopul de-a pune în evidență o serie de puncte care trasau un zigzag fără prea multă valoare artistică. Thérèse căscă gura.

— Ce-i asta?

— O bornă! exclamă omul-stup. O bornă acoperită cu scrierea Braille! Astfel vor putea să găsească drumul în ciuda privirii moarte! Să ajungă în orașul Homakaïdo... Bazându-se pe degetele lor, pe simțul tactil...

Părea că era gata să se sufoce pentru o clipă apoi recăzu iar în letargie. David și Thérèse profitară pentru a se îndepărta de-a-ndărătelea.

Absolut indiferentă, Sirce, nu le puse nicio întrebare.

Își reluară drumul în tăcere, urmărind în depărtare bornele presărate de bătrânul cu albine. David simți o nedeslușită

senzație de neliniște. În două rânduri se opri convins că cineva îi spionează, dar nu reuși să detecteze nicio privire în spatele paravanului de ierburi înalte... Ceața ce rămânea nemișcată ștergea linia orizontului, accentuând în același timp impresia de claustrofobie. După o oră de mers câmpia se sfârși, tălpile lor călcau pe o suprafață vitrifiată, asemănătoare sticlei. Trosnea sub pașii lor, se fărâmița, ramificându-se în lungi rețele de crăpături. David îngenunche.

— E sticlă! exclamă Thérèse. Phiiii! S-ar spune că mergem pe-o oglindă!

— Nisip, explică tânărul, nisip care s-a lichefiat sub efectul unei călduri intense. O explozie de exemplu... Explozia care i-a orbit pe „zei”...

— Nu încetiniți! comandă Sirce. Ne apropiem, simt asta! Adu-ți aminte de focul orbitor al pantomimei!

David își stăpâni o înjurătură. Puțin mai departe, depășiră un panou carbonizat, parțial topit, pe care se mai putea ghici imaginea cercului tăiat de diametrul bicolor. Apoi un grup de clădiri răsări din ceață. Șase blocuri-turn înnegrite, cu arhitectura îndrăzneață, dar al căror aspect voit funcțional nu corespundea deloc imaginii unei reședințe divine!

Împinsă de la spate de vânt, masa compactă a dunelor luase în stăpânire o mare parte a locurilor, înghițind nenumărate construcții de importanță medie...

— Asta ți-e Homakaïdo?... hohoti Thérèse. Bună treabă! Nu-mi imaginam zeii locuind în zgârie-nori!

Sirce înghețase. Vizibil zdruncinată, își plimba privirea buimacă peste clădirile orașului-fantomă, ca și cum s-ar fi îndoit că-i funcționează bine toate simțurile. David se dezmetici și se îndreptă către cel mai apropiat dintre imobile. Când puse piciorul pe prima treaptă avu din nou senzația că era supravegheat.

— Hei! făcu puștoaica! Privește!

Se conformă. Thérèse se legăna pe un panou indicator, înălțat chiar în mijlocul unei intersecții. Săgețile de metal carbonizat desemnau fiecare câte o clădire. Parcurse

instinctiv coloana inscripțiilor:

S.R.H.I.D.S. Building
O.S.H.A.L.S. Tower
D.A.N.S. Hall
A.C.A.T. Hall...

Și așa se continua pe mai mult de un metru, localizând multiplele servicii ale complexului. Un cartier administrativ probabil, sau un centru internațional de conferințe. Orice-ar fi fost, nu părea să miroasă deloc a tămâie și a lumânări...

Intră în turn. Dacă nisipul mâncase puțin câte puțin pardoseala de gresie, mobilierul părea însă să nu fi suferit prea mult de pe urma catastrofei. Deși acoperite de zgârieturi, fotoliile erau încă în stare să primească în brațe greutatea corpului, fără a se prăbuși imediat. Făcu câțiva pași către recepție... și înțepeni trăsnit de ceea ce zări.

Preț de-o interminabilă secundă rămase în afara timpului, în afara spațiului, suspendat în cosmos, apoi Thérèse îl scutură de mână, trezindu-l la realitate:

— Ce-ai pățit? Ești bolnav? Ce-ai văzut? Spune!

În fața mutismului tânărului, fetița se strădui să determine direcția privirii lui, dar nu văzu decât ceva foarte banal: un zid cu vopsea scorojită, pe care se putea citi o inscripție cu litere metalice:

A.P.A.R.R. Hall
Asociația Partizanilor Aplicării Radiației Reunificatoare.

— Du-te și caut-o pe Sirce! bâlbâi David cu vocea sfârșită. Repede!

Fără a se mai preocupa de fetiță, fugi către un tablou de afișaj. Cele mai multe note de serviciu păliseră, devenind ilizibile, dar reuși să găsească o broșură ce fusese protejată de o pernă a unui fotoliu, împotriva asaltului căldurii. Prima pagină se referea la A.P.A.R.R., redând și simbolul întâlnit pe câmp: cercul tăiat de două linii, una albă, cealaltă neagră.

Deasupra, trei rânduri dactilografiate brăzdau pagina îngălbenită:

Mâine, 6 iunie 1995, prof. Hiro-Ito Homakaïdo va ține o conferință de presă, pe parcursul căreia va expune ultimele sale concluzii privind folosirea iradierii antirejecție. Ședința va avea loc la 11: 30 în amfiteatrul B, în marele hol al A.P.A.R.R.

David făcu stânga-mprejur, nisipul gemu sub tălpile sale. Veni și Sirce. Îi întinse broșura... Se simțea dintr-o dată plin de o neînțeleasă ură devastatoare.

— Ai priceput? atacă el sec. Ai înțeles? Totul e complet: Homakaïdo, zeii orbi, semnul, strălucirea...

Cuprins de-o subită furie iconoclastă, se aruncă asupra teancurilor de reviste stivuite în vitrine, aruncându-le în toate direcțiile. Acestea se dezagregau între degete, se sfărâmau, reîntorcându-se în praful din jur. În momentul în care se năpustea asupra celui din urmă teanc, un titlu cu litere groase îi opri definitiv tot elanul, ca o lovitură în ficat.

„Profesorul Homakaïdo, unul dintre stăpânii A.P.A.R.R. declară la tribuna Națiunilor Unite: «La ora celui mai mare pericol voi pronunța doar un singur cuvânt, reunificare, cuvântul care rezumă tot!»”

Izbucni într-un hohot isteric:

— Uite! sughiță el. Iată pentru ce am făcut tot drumul ăsta, ca să ne întoarcem la originea legendei! Chiar nu vezi? Maeștrii din A.P.A.R.R. Hall, printr-o simplă confuzie fonetică au ajuns maeștrii vorbelor! Cuvântul care rezumă tot nu-i nicidecum o formulă magică, ci pur și simplu un slogan! Iar Homakaïdo este doar numele unui savant!

Sirce îl fixa cu privirea nebună, cu buzele tremurând.

— N-au venit la întâlnire zeii! adăugă el cu cruzime. Nu există Olimp, nu există sanctuare... Nimic altceva decât un cimitir! Resturile unei organizații științifice, distrusă probabil chiar de forțele pe care-și închipuia că le controlează. Goana ta mistică se sfârșește în hârțogăraia unei administrații

uitate, în cioburile eprubetelor unui laborator devastat! Iar noi ne-am asumat aceste riscuri... David gâfâia, bronhiile-i trăgeau aerul șuierând rău prevestitor.

— Zeii orbi! găsi el forța să mai rânjească. Răniți, infirmi, victime ale exploziei finale, care s-au înecat fugind la întâmplare... Iar legenda, legenda...

Se prăbuși într-un fotoliu, ridicând un nor de pulbere înecăcioasă, inima-i lovea dureros pieptul, sângele i se zbătea la tâmpla... Sirce începu să bântuie în sală cu un pas somnambulic. Ochii terni nu lăsau să mai răzbată dinspre interior nicio rază de inteligență.

— N-ar fi trebuit să-i vorbești așa! protestă Thérèse. Nu vezi c-a luat-o razna?

Se așeză pe vine la piciorul fotoliului, și căzu în admirația unei jelituri ce-i acoperea genunchiul stâng.

— De altfel nici tu nu prea ai aerul că ești în toate mințile! observă ea deodată pe un ton mai circumspect.

David ar fi vrut să protesteze, ridică mâna... Dar era obosit, atât de obosit...

Somnul îl luă în primire fără ca el să simtă, capul îi alunecă pe umăr, doborât de epuizare. Mult mai târziu, către miezul nopții, Thérèse îl scutură fără menajamente. Se ridică dârdâind, paralizat de durere...

— Nu-i momentul să dormi! șopti puștoaica. Am ieșit puțin afară pentru... În fine, pe scurt, ține-te bine! Am văzut lumină afară, în vârful blocului-turn! Mă auzi? Hei, te-ai ramolit? La ultimul etaj al clădirii e o cameră luminată, ca o cabină de far.

— Unde-i Sirce?

— Afară, în piață. Nu mai răspunde când i se vorbește, „paradisul” nu prea are darul s-o înveselească. Hai vino să vedem ce-i acolo sus...

— Dar sunt cel puțin șaizeci de etaje!

— Ascensorul funcționează, l-am verificat! Grăbește-te!

Îl trăgea deja de mână, el se lăsa condus bombănind, îl împinse într-o cabină strâmtă, prăfuită, se înălță pe vârful picioarelor și apăsă ultimul buton. Capsula nu făcu mai mult

de zece secunde până la ultimul nivel. Ușa se deschise șuierând, descoperind rotonda unei săli de întruniri, în mare parte acoperită de nisip. Un lucru ciudat ocupa centrul încăperii: un soi de arbore cu contururi umanoide, un amestec de ramuri răsucite, înnegrite și uscate. Un fetus vegetal de statura unui om. David făcu câțiva pași, căută reazemul unui scaun.

— Puteți să luați loc, făcu arborele deschizând ochii, e atâta vreme de când aștept apariția unui vizitator... V-am văzut sosind azi-dimineață, am pornit grupul electrogen sperând că veți înțelege mesajul... Mă numesc... Nu, de fapt asta n-are nicio importanță. Aș putea mai curând să vă istorisesc o poveste, o poveste pe care mi-o spun în fiecare zi de aproape un secol... Povestea lui Homakaïdo.

— ... Cred că în mare parte ați reconstituit deja înlănțuirea faptelor, murmură bărbatul-plantă după un lung răstimp de tăcere, nu există nimic extraordinar în toate astea. Acum o sută de ani, pe vremea când amenințările războiului apăsau tot mai greu cu fiecare lună asupra Pământului, un savant asiatic pe nume Hiro-Ito Homakaïdo își închipui că reconciliază omul cu universul, dând naștere unei noi rase care ar fi un fel de sinteză ecologică. Fiecare individ aparținând acestei rase ar fi constituit un veritabil rezumat al firii. S-ar putea spune că era un mistic. Acesta era singurul mijloc pe care îl vedea pentru a aboli diferențele, pentru a-l aduce pe om la un stadiu de conștiință cosmică superioară și pentru a salva pacea. Pentru a realiza toate acestea a fondat A.P.A.R.R. și o mare parte a comunității științifice l-a urmat în acest experiment. Metoda se baza pe utilizarea unui procedeu inedit. Iradierea asigura grefele cele mai incompatibile, suprimând toate fenomenele de respingere și deschizând în același timp calea unor încrucișări dintre cele mai nebunești... Separările, compartimentările de izolare la nivelul speciilor dintre plante, minerale, animale, oameni, se prăbușeau... Reunificarea începea... A făcut din acest termen un credo biologic: Cuvântul Care Rezumă Tot. Pornind de la

observații comune asupra asociațiilor simbiotice și a comunităților nutritive, profesorul generaliza, amplifica... Se hotărî să-și instaleze centrul de studii pe insula Alusni, al cărei nume i se părea expresia însăși a unității contrariilor, întreprinderea trebuia să fie de scurtă durată. De fapt, la numai doi ani de la lansarea proiectului, izbucni o răscoală... Oh! Nimeni nu prevăzuse reacțiile copiilor proaspăt debarcați, asistentele cu atât mai puțin.

Complotul s-a înfiripat în mijlocul bazinelor de nisip, sub arcadele porticurilor, în scârțâitul regulat al balansoarelor... Au năvălit în zori, invadând culoarele laboratoarelor cu urlete de piei-roșii spărgând totul în cale, lovind toate aparatele, toate panourile de comandă cu uneltele de grădinărit puse la dispoziția lor. O adevărată maree de sandale, răscoliră toate firele, producând scurtcircuite, își săpară un tunel până în camera calculatoarelor, unde mulți muriră electrocutați. A fost ca o furtună de urlete, un val seismic de cel puțin zece metri înălțime, îi linșară pe psihologi și biologi cu lovituri de lopeți, de sape, erau ca niște furnici care vin de hac unui șoarece. Când cei mai în vârstă dădură semnalul de dispersare, focul se răspândi asupra tuturor clădirilor din insulă asemeni unui nor de lăcuste roșii. Atunci centrul independent de simbioză ecologică încetă să mai existe...

În zilele următoare se organiză vânătoarea, într-o atmosferă de cruzime hipnotică proprie copiilor. Specimenele au fost ciopârțite fără milă, cu cruzime chiar... Printre stânci, pe plajă, în inima codrului, cântecele scandate în joacă se transformară în incantații roșii, mortale; bandele în șorturi, în patrule de călăi vigilenți. Mergeau cu insecticidele în mână, cu uneltele de plivit la bandulieră, cei mai mari șchiopătau sub greutatea puștilor ce le tăiau umărul. Devastară insula, pulverizând, semănând și infectând cu moarte vegetală, minerală, animală. Se opriră doar la ultimul suspin al ultimului specimen. Se treziră înfometați, înfrigurați, înfricoșați de noapte și de singurătate. Mare parte dintre ei muriră de inaniție și de boli. Ceilalți au

vrut să jefuiască adăpostul radioactiv, ascuns în adâncurile pământului și muriră arși de vii...

Eu păstrez intacte imaginile carnagiului: o rafală ce pocnește repercutată la infinit de pereții înalți ai camerei. Un furtun de cauciuc bate aerul, smulgând acul de perfuzie ce se rupe instantaneu, lăsând două treimi din lungimea sa în interiorul venei. Un flacon înflorește în suportul său la trecerea unui proiectil. Serul se scurge în perle, sonda picură pe podea. Furnicile se adună una câte una, formând la un moment dat o băltoacă colcăitoare, înnebunită, ce se împrăștie apoi printre pansamente și comprese. Un pumn de scalpele pulverizează geamul camerei sterile, paturile sunt răsturnate, cărucioarele călcate în picioare cu tot cu încărcături încă anesteziate... Mâinile cotrobăie pe sub așternuturi, printre pansamentele umede și moi. Unghiile caută buzele răsfrânte ale plăgilor proaspete, degetele pătrund în carnea deschisă, rupând cusăturile prea fragile, devastând profunzimile calde și palpitante. Vasele, acvariile cad, se fac țăndări, iar cioburile de sticlă secționează conținutul, bucăți talmeș-balmeș ce se zbat, încercând parcă să se readune. Năpârci, șerpi... Un puzzle organic în momentul dispersării. Și mai este și focul, bineînțeles, provocat poate de un șir de lămpi ce explodară într-o jerbă de scurtcircuite tremurătoare. M-am ferit, cred, umerii mei au atins ușa de la toaletă care s-a deschis imediat. Imediat duhoarea de dezinfectant făcu să-mi izbucnească greața ce-mi umfla pântecul și mă aruncă sughițând către primul lavabou, în repezeala mișcării, am dat cu capul de oglindă, care se crăpă. Am rămas cramponat de emailul rece, ascultând trosnetul flăcărilor și pocnetul surd al sticlei sparte de dincolo de ușă. Dodge era acolo, gol ca noi toți, înfundat în scaunul său, cu privirea dilatată, cu gura plină de albine. Ca de obicei, insectele-i ieșeau din nări, colcăiau ca niște coji catifelate pe obrajii lui, printre buze și printre dinți. Dar de data asta bestiile îi simțeau groaza. Câteva bășicuțe, efecte ale înțepăturilor, îi apăruseră în mijlocul rețelei de riduri. Se sufoca, înghițind cu greutate, mierea ce-i aluneca pe gât și

care, de obicei, ar fi fost exact cât îi era necesar ca să se hrănească. Pe Buddy îl vedeam din semiprofil, palid, urinând în jeturi puternice pe zidul acoperit cu faianță până la jumătate. Cu fiecare cascadă ieșea din penisul său câte un minuscul pește exotic, cu striații universale, ce murea strivindu-se pe podea cu un zgomot moale, cu branhiile palpitând. Se vedea că suferă, își strângea punguțele-acvariu cu ambele mâini. Iar Sarah... Sarah îmi întorsese spatele, figura i se răsfrângea în luciul străveziu al oglinzii pistruiate. Târâtoarea cenușie ce se ascundea în anusul ei, își ițise capul între picioarele sale, ezită, apoi se înșurubă în jurul coapsei stângi, parte solzoasă părelnic imobilă, gata să se refugieze în adăpost la cea mai mică alarmă, să se ascundă, să pătrundă în galeria strâmtă, caldă și protectoare care era intestinul tinerei femei...

— Coabitarea om-animal, continuă omul-plantă, spuneau manualele. Integrarea elementelor animale și vegetale în schema biologică umană... Asta a fost la început, la primul început. Pliantul era foarte, foarte lung. O negură de litere mărunte din care răsăreau două rânduri îngroșate: Deținuții politici vor avea de azi înainte posibilitatea de a alege unul dintre cele două moduri de încarcerare: a) tabără de instruire și de muncă, b) participarea la cercetările societății SIMBIOZA ECOLOGICĂ într-un centru de stat, cu reducerea pedepsei până la jumătate. Am semnat, ca mulți alții, încercuind cu vârful gros al creionului cazul b. Nu mai scapi dintr-o tabără de muncă, mori înainte.

Un elicopter cu hublourile acoperite ne-a depus, masă compactă de frică puțind a transpirație și a jeg, în mijlocul unei piste de beton galbene, împestrițată de ambulanțe și infirmieri înarmați. Dar mirosul, gustul... Era marea, probabil o insulă. Zgomotul elicei în urechi mă împiedica să deslușesc pulsul surd al oceanului, apoi fu deja prea târziu, ambulanțele o luară din loc și...

După pușcărie, își derulă mai departe povestirea ciudatul personaj, camerele-celule de aici mi se păreau frumoase, albe... Atât de albe... Ideea grefelor nu mă speria câtuși de

puțin, ușurarea de a fi părăsit capitala îmi anestezia toate celelalte gânduri... A doua zi nu se întâmplă nimic, nici în următoarea, nici în cele ce veniră în continuare... Apoi, imperceptibil, ritmul nostru vital evolua către vegetativ. Așteptam. Fără să știm ce. Decantam impresii, legături, nimicuri. Sau poate era ceva în mâncare... Să trăiești mereu gol, cu senzația ciudată că-ți recapeți drepturile de posesiune asupra propriului tău corp. Soarele nu mai ardea pielea, iarba nu mai trezea mâncărime chiar dacă te tăvăleai o după-amiază întreagă prin ea. Imediat au început grefele, progresiv. Solzi de lemn, pentru început, îmbinându-se ca țiglele, înțepând umerii, spatele, crescând, întinzându-se ca o carapace. O cuirasă de lemn ale cărei rădăcini mi se înfigeau în carne, o armură pe care n-o puteam scoate fără să mă jupoi de viu și care năștea câteodată în mine o vagă senzație de claustrofobie. Apoi o coajă de mesteacăn grefată pe abdomen m-a transformat în om-arbore. Unghiile și dinții de silex mi se încrustară lent în epidermă și gingii precum pietrele prețioase puse cu parcimonie în monturi de către un bijutier cu mănuși de cauciuc aseptizat...

Iar mutra de-o răceală surâzătoare a femeii în halat alb, ce-și plimba buzele pe ridurile scoarței de la tâmplele mele, cu riscul de a se juli pe lemnul prea uscat (chestie de hidratare) în care mai atârnau câteva șuvițe de păr de-al meu...

„Natură condensată, șoptea ea cu pasiune, *microcosmos ecologic. Totul este aici în tine. Debarasează-te de ideile astea stupide despre puritatea rasială, despre integritatea fizică. Ar trebui să-ți dorești să fii metis. Un metis mineral, vegetal, animal...”* Unghiile ei scobeau coaja albă de pe coapsele mele. *„Vă doare?* reluă ea. *Amintiți-vă mereu: de-acum încolo omul va fi hibrid sau nu va mai fi deloc!”* Apoi vocea i se îndepărtă către alt pat, o altă celulă. După o lună mi-au prezentat-o pe Gahla. La început au fost scurte întâlniri, pe un culoar faianțat ce putea a dezinfectant. Ea nu mă privea niciodată, vorbea cu privirea rătăcită, goală... Povestea despre manifestația pacifistă, arestare... ziua în care i-a înjurat pe jurați, condamnarea. Ne cuplară. Fără un

cuvânt, mă culcam pe burta ei, între coapsele dure, acolo unde pielea se simțea întinsă de creste de piatră umede. Urechea mea percepea atunci susurul subteran ce-i scălda măruntaiele. Unda făcea să freamăte carnea acoperită de iarbă măruntă ce despărțea mameloanele rigide ale sânilor. Torentul se rostogolea, izbucnind din sex într-o cataractă de gheață, tăindu-ți respirația. De nenumărate ori mi-am împins penisul, la întâlnirea cu această cascadă, pândind momentul în care lichidul rece m-ar fi crăpat în două. Pubisul mi se freca de fanta Galhăi, strivind miriade de ciorchini mărunți, ce-i umpleau interiorul coapselor, struguri negri ce răsăreau din vița violetă ce tapisa muntele lui Venus... Trosnetul frunzișului, gustul tulpinilor printre dinți. O striveam, o devastam ca pe o grădină sălbăticită în care trebuia să-mi deschid cale. Ciorchinii mi se zdrobeau pe față dulci, grași, iar gura îmi intra în ea, în timp ce viespile îmi țeseau în jurul frunții o coroană mătăsoasă și fremătătoare. Pântecul ei conținea un lac. Oasele bazinului îi erau căptușite cu alge. După ce făceam dragoste se abătea asupra noastră un iz de mâl pe care-l adoram. Rămâneam imobil, atent la umezeala ce-mi intra prin scoarță, umflându-mi plămânii, copleșit de voluptate. Aveam impresia că deveneam un copac mort, o epavă ce plutea pe suprafața unui lac. Lacul meu... Dar Galha era de pământ. Partea superioară a corpului ei, de la brâu până la ceafă, era acoperită cu o blăniță moale din iarbă verde, aspră la pipăit. Parcă era un gazon făcut special pentru a se plimba degetele pe el, pentru a putea ajunge să mângâie bulgării negri ai omoplaților, grei, încăpățânați. Apoi carnea renăștea în jurul umerilor cusută parcă, despărțită de rest prin smocuri mari de iarbă. Fața îi era curată, pielea proaspătă, albă. Locul podoabei capilare era ținut de licheni cenușii și țepoși. Doar picioarele și brațele nu-i fuseseră atinse de hibridare. Când am cunoscut-o, Galha nu găzduia niciun animal. Era doar minerală și vegetală. Mai târziu i s-a implantat o colonie de furnici în scobiturile șalelor, deși ea ar fi preferat pești, salamandre, tritoni. Se bucura să se simtă plină, locuită, grea. Să pândească

loviturile de coadă ale înotătorilor invizibili, ar fi fost ca un acvariu viu, un acvariu din pământ și os. După un timp a rămas gravidă, a urmat apoi nașterea și... noul născut, Dumnezeule! Copilul nostru din pământ pe care trebuia să-l protejăm de ploaie. Un copil negru din humus, din noroi, care se fărâmița la fiecare pas. Prea tânăr pentru a fi însămânțat... doar câteva tufe de un verde timid, deasupra frunții. Copilul nostru de turbă, prea firav, fără contururi, a fost împrăștiat de vânt, care-i aruncă în toate direcțiile primii mugurași. Prea fragil... Copilul nostru, victimă a unei averse... L-am regăsit într-o seară, redevenit noroi, împrăștiat printre dalele aleii, dezagregat de rafalele toamnei, lichefiat. A trebuit apoi să înfruntăm intemperiile, iarna. Ploaia, noroiul de pe umerii Galhăi care o făceau mereu să-și amintească... și să plângă în hohote. Căldura toridă, seceta care-i transforma pântecul într-o mlaștină pietrificată cu duhori de alge... Iar eu... lemn spongios. Impresia de umiditate, groaza de putregai și de ciuperci, în fiecare dimineață îmi inspectam scoarța căutând mucegaiul, viermii. Brațele îmi scârțâiau în bătaia vântului, picioarele „lucrau” noaptea la un concert din cele mai dezagreabile. Trăiam cu speranța primăverii, a renașterii...

După o pauză omul-copac reluă:

— Dar mai erau și fenomenele imprevizibile, care ucideau, nelăsând nicio șansă. O prietenă a Galhăi fu victima unui seism, un cutremur cu epicentrul în zona inferioară a abdomenului, cu ocazia unui orgasm. Scuturăturile se amplificau rapid, dislocând bazinul, structura șalelor. Se rostogoli la pământ, bloc după bloc fără ca cineva s-o poată ajuta. Iarna era un anotimp greu pentru animale, insectele mureau tot mai des și te trezeai eu corpul plin de cadavre. La fiecare mișcare a capului, simțeam albinele prăvălindu-se în gât, în ochi. Să vă vorbesc și despre încrucișările aberante! Extensia inexplicabilă a anumitor grefe! Piatra care reprezintă obrajii sudează maxilarele, specimenul devine mut, globurile oculare se vitrifică și se instalează o paralizie de marmură... Câteva femei se treziră dimineața sub formă

de statui, imobilizate într-o ultimă convulsie. Mai erau, de asemenea, și problemele de compatibilitate care apăreau acolo unde te așteptai mai puțin. Conflictele teritoriale între animale, bondarii din anus revendicau axilele rezervate furnicilor, declanșând mii de războaie minuscule, dar pline de ură, acoperite de un bâzâit insuportabil. Nu-ți rămâne decât să mături cadavrele mutilate, cu labele smulse, cu aripile sfărâmate. *„Astfel de dispute sunt periculoase pentru toată lumea”*, urlau cercetătorii. Aveau dreptate, bineînțeles, dar cum să le eviți? Cum să împiedici o târâtoare ascunsă în interiorul vaginului care are brusc chef să înfulece câteva mii de furnici? Câteodată chiar oamenii nu mai suportau să se știe locuiți și încercau să scape de ocupanții lor. Câți nu și-au omorât șerpii? Câți nu au aruncat otravă albinelor? Era un sistem de dezechilibru psihic. Incapabili să scape o dată pentru totdeauna de noțiunile de proprietate, de integritate, de puritate, câțiva hibrizi sfârșiră inevitabil prin a se simți niște gunoaie... jumătate oameni, jumătate lucruri.

Da..., uneori, noaptea, mi se pare că revăd scena finală în cele mai mici detalii: prin ușa toaletei, rămasă întredeschisă, incendiul pârâia în volute de flăcări ce înnegreau podeaua acoperită cu gresie, pe măsură ce se întindea... Îmi priveam imaginea în oglindă. Textura de „carne” nodozitățile articulațiilor îmi înfățișau poza unui arbore ars, negru, măcinat... sfărâmicios. Un copac cu creștetul cârlionțat, cu picioarele-rădăcini. Dodge și ceilalți nu mai mișcaseră. Știam acum că orfanii se revoltaseră. Un grup de copii proaspăt sosit, dedicat unor noi încercări de grefe...

Năvăliseră în plină noapte, o maree urlătoare, linșând psihologi, paznici și biologi cu lovituri de lopeți, de târnăcoape. Ca niște furnici care vin de hac unei rozătoare prin simplul avantaj numeric. Nimiciră fără deosebire victime și călăi, împinseră o femeie-piatră într-o piscină, știind că nu va putea ieși, și târâră un om de humă către un râu. Asupra mea au aruncat cu termite. Nu știu ce s-a întâmplat cu Galha...

Ce să vă mai spun?

Distrusă iremediabil, cuva radioactivă sări în aer stricând câmpia pe mai mulți kilometri. Cea mai mare parte a tehnicienilor aveau retinele arse de lumina puternică. Câțiva se înecară fugind din acest infern, alții decolară cu rarele navete de salvare utilizabile încă. Câteva specimene au scăpat carnagiului... Se înmulțiseră în timp... Piticii care populează marea vin direct din laboratorul lui Homakaïdo. Erau doar niște biete eboșe, mutanți primari. Nu-i adevărat că aparțin cine știe cărei planete a sistemului solar... Sunt născuți aici, dar au emigrat imediat după război, ocupând bazinele secate ale râurilor în urma exploziilor și a armelor termice.

Pe insulă n-a mai rămas multă lume. Eu, bătrânul Buddy, omul-stup, în prezent complet nebun, care și-a confecționat nu știu ce mitologie de bazar în care-i iniția cândva pe pelerinii aflați în trecere. *„Zeii nu s-au întors încă!”* le spunea el. *„Mai treceți la anu'.”* Iar idioții ascultau! În sfârșit, într-o zi nu s-a mai prezentat nimeni, nu știu de ce... A fost uitat Homakaïdo, a fost uitată insula Alusni... Asta-i!

— Plecați acum! încheie omul-arbore. Sunt un biet copac bătrân. Uscat, bolnav, centenar, am nevoie de liniște. Veniți în altă zi să mă mai vedeți, vom mai vorbi atunci... Ah! Apropo... Dacă tot veniți, n-ați putea să-mi aduceți și o stropitoare plină, cu ocazia aceasta?... Simt lipsa apei, iar la vârsta mea nu mai am curajul să mă mișc...

David se întoarse la ascensor cu capul vâjâindu-i, cu un presentiment rău în stomac. Povestea căpăta un aspect neliniștitor. Pornit la drum în căutarea unui ideal suprem, se trezi în pielea unui zdrențăros care scotocea prin pubelele științei la capătul acestui periplu... Apăsă pe butonul de parter fără să-și dea seama. Zece secunde mai târziu ușa se deschise.

... Atunci îi văzu pe EI.

Într-o străfulgerare năvăliră asupra sa gânduri din cele mai contradictorii: surpriză, umilință, ușurare, chef să râdă, să

plângă. Un adevărat carusel de descărcări electrice prelingându-i-se de-a lungul tuturor nervilor, scurtcircuitându-i funcțiile vitale. Se lăsă să alunece într-un fotoliu, inima-i bătea nebunește. Inspiră de trei ori îndelung înainte de-a ridica fruntea. Erau în continuare acolo, în fața lui, așezați cuminți în fotoliile decolorate ale holului de așteptare. Era acolo Madona Junetii pe care o crezuse moartă, preotul pudrat înfășurat în mantia de piele roșie, funcționarul centrului de întinerire, cu eleganța țipătoare de vânzător de bâlci, cu mustața cârlionțată și papionul fosforescent... Sirce aștepta la distanță, într-o stare de prostrație, cu privirea goală și mâinile vârâte în cătușe. David vru să-i vorbească, dar preotul ridică mâna, tăindu-i elanul.

— Inutil, murmură el cu vocea ciudată de femeie pe care o imita cu plăcere, nu vă mai aude. Cred că a devenit autistă. A suportat greu adevărul. Cred că-și închipuia cu adevărat că-l va întâlni pe Dumnezeu la capătul acestui drum lung! E paranoică, știați? Un caz foarte interesant de nebunie mistică...

David suspină, mintea îi era golită.

— Sincer, se miră bărbatul, nu v-ați îndoit niciodată de nimic?

David deschise gura și apoi o închise la loc. Limba îi cântărea o tonă.

— Ați fost remarcabil, reluă Ciclicul cu buze purpurii, fără dumneavoastră noi n-am fi ajuns niciodată să regăsim drumul Homakaïdo. A fost ca o prinsoare. O acțiune aproape imposibilă.

— Dar, de fapt, ce doriți? suflă greu David. Să regăsiți drumul uitat? După ce v-ați dat atâta osteneală să-l ștergeți? Sunteți incoerent!

— Tțțț, țțțț... Păstrați-vă calmul, „tinere” domn. Predecesorii mei au distrus acest itinerar, NU EU! Preoți fanatici, obscurantiști. Exact contrariul ordinului căruia îi aparțin. E o poveste foarte lungă iar eu nu sunt aici să spun povești. De ce și-au propus să șteargă cea mai mică amintire

a pelerinajului? De ce atâta încrâncenare în distrugerea hărților, a descrierilor... a ghizilor? Chiar că nu știu. S-a întâmplat acum un veac. Presupun că-n acele vremuri tulburi fiascoul lui Homakaïdo a fost resimțit ca o condamnare divină, sancțiunea într-un fel, a unei înspăimântătoare blasfemii! Supraviețuitorii sinistrului au decis în consecință o purificare generală, au început persecuțiile care s-au întins pe mai multe decenii. Precum un tatuaj obscen, locul păcatului a fost șters cu fierul înroșit din memoria oamenilor. Pelerinii, dimpotrivă, au luptat din greu să-și transmită din tată-n fiu, ca pe o moștenire, secretul itinerariului.

— Vechii maeștri din A.P.A.R.R. Hall, continuă preotul, au hotărât să se căiască, să ispășească, și pentru asta s-au străduit să șteargă și ultima urmă a scandalului. Devenind Maeștri ai Vorbelor au vegheat cu gelozie la stingerea jarului. S-au pus pe distrus specimenele pe care le creaseră, în speranța că, prin această schimbare de comportament, vor ascunde crimele trecute, nebunia lor orgolioasă. Și astfel maeștrii cuvântului deveniră santinelele tăcerii... cel puțin așa cred. Au existat, desigur, și refractari printre ei, lupte interne, comploturi obscure, sângeroase, înlăturări de neînțeles, în fine, într-o zi, după atâtea morți, secretul se pierdu... Timpul și sângele și-au făcut datoria. Dar acum îl pândea schisma. Ordinul se scinda progresiv în două direcții: confreria muților, partizani sălbatici ai uitării și confreria flecarilor, dornici să regăsească originea atâtor necazuri...

— Iar dumneavoastră, sunteți evident, un...

— Un flecar, hâm! Da! Mi-au trebuit ani întregi pentru a aduna și verifica date, studii, pentru a descoperi predicția tatuată pe pieptul mumiei, din mijlocul bisericii de aramă. Pe de altă parte cunoșteam o nebună mistică ce zăcea într-o celulă în pușcăriile pentru religioși. Știam că se numea Sirce și că străbunul ei a fost unul dintre ultimii posesori ai câtorva firimituri din marele adevăr. Doar ea era capabilă să regăsească itinerariul pierdut. Informațiile ei, contactele, aureola de martir... toate justificau supoziția mea. Era suficient s-o motivez. Realizarea profeției ar fi jucat acest rol

de catalizator. M-am gândit că mă puteam folosi de demența ei. După ce i s-a făcut, fără știrea ei, un implant subcutanat ce funcționa ca baliză de localizare, i-am înlesnit evadarea. Înainte o sugestionasem puternic, sub hipnoză, pentru a o sensibiliza la imaginea dumneavoastră, astfel încât la vederea dumneavoastră pentru prima oară să resimtă un veritabil șoc mental, un fel de... revelație! Trebuia să respectăm, de fapt, datele aproximative ale prezicerii, să ne încadrăm în timp. Acest cumsecade căpitan Ornoz, unul dintre cei mai buni agenți ai faimoasei, dar din păcate dispărută, Companii a Bibliilor Roșii, s-a angajat să vă „recruteze". Studiind dosarele centrului de întinerire, s-a oprit asupra dumneavoastră. Profilul dumneavoastră se potrivea perfect: bătrân, solitar, secătuit, atins de o pasiune patologică pentru sinteze și colecții... Erați chiar tipul dezmoștenitului sorții, capabil să accepte căutarea fără să protesteze, să îmbrace hainele profetului fără să-și facă prea multe probleme. Momeala cuvântului care rezumă tot mi se părea o trufanda pe care tinerii și foarte proaspeții dumneavoastră dinți n-ar fi ezitat s-o înhațe...

— De ce atâtea complicații? Era de ajuns ca unul dintre agenții dumneavoastră să joace jocul și...

— Nu! Să utilizăm un om din serviciile noastre, era prea periculos. Cunoșteam, bineînțeles, existența sectanților Homakaïdo, dar era greu să ne infiltrăm agenți printre ei. Nu cunoșteam de ce mijloace de investigare dispun cu adevărat acești fanatici specializați în pantomimele șaradei. Ornoz ne-a vorbit despre sondajele telepatice, despre hipnoză și droguri ale „adevărului". Un agent n-ar fi trecut aceste probe, ar fi fost demascat în patruzeci și opt de ore. E mai mult decât probabil ca Sirce și sectanții din Orașul Serbărilor să vă fi sondat de mai multe ori, să vă fi drogat, hipnotizat, pentru a se asigura de inocența dumneavoastră. Iată de ce ne trebuia cineva curat,... transparent!

— Atunci, înseamnă că ați jucat comedia întineririi... Ați inventat moartea madonei, ați răspândit vestea în oraș.

— Așa-i! Trebuia să urmăm etapele succesive ale profeției,

s-o convingem pe Sirce că totul se petrece după legea destinului. Coeficientul de risc rămânea totuși ridicat. Nu puteam controla reacțiile mulțimii. Recunosc că am tremurat deseori pentru dumneavoastră. V-am urmat pas cu pas, gata să intervin în caz de linșaj. A fost destul de dificil, dar Sirce a reușit să vă smulgă din această mlaștină. S-au mai produs și alte incidente pe parcursul călătoriei... Religioși ținuți la distanță de această operație ignorând importanța mizei, au încercat să vă suprime. Cork, mai ales, era să vă facă de petrecanie în Orașul Serbărilor. A trebuit să-l punem la curent, să-l convingem în extremis înainte de a apuca să vă facă vreun rău și să compromită misiunea.

— Dar simbio... Acel... Blivier pe care l-am găsit asasinat când voiam să-i cerem câteva informații?

— Un spion în solda muților, v-ar fi adus pierzania. Ornoz s-a însărcinat să-l aranjeze imediat ce implantul ne-a anunțat că vă îndreptați spre Orașul Ventrilocilor. Știam de multă vreme că practica un joc dublu, foarte abil de altfel, și că veți fi îndreptați către el...

— Vasul?

— Când am văzut că nu voia nimeni să vă ia la bord, am închiriat această ambarcațiune-epavă, am vândut bilete, am acceptat pasageri. Ne-a fost frică să nu încercați singur traversarea la bordul unei canoe de ocazie. Naufragiul nu fusese, desigur, prevăzut. Ornoz n-a mai apărut, îmi pare rău. A fost trăsnit în momentul în care încercam să-l ridicăm la bordul elicopterului nostru...

— Așa ne-ați urmărit?

— Da, mulțumită balizei-emițător a acestei curajoase Sirce. Am folosit pentru această operație unul dintre cele trei elicoptere care au mai rămas în funcțiune pe Pământ. Sper că apreciați această dovadă de interes.

— Dar pentru ce? Această risipă... Această mașinație... Pentru a descoperi originea unei legende?

— Vai! Nu fiți naiv! Cunoșteam destul din ideile profesorului Homakaïdo ca să știu că nu vă aștepta niciun zeu în acest loc. Nu misticismul mi-a ghidat planul, spre

deosebire de biata Sirce, care nu-și va reveni probabil niciodată...

— Atunci ce?

— Veniți lângă mine, luați acest binoclu și priviți către interiorul insulei, veți zări un fel de crater învăpăiat la mijloc de o aureolă de nisip vitrificat... Această băşică de foc este cuva de iradiere a lui Homakaïdo. Ceaunul vrăjitoarei care suprima fenomenele de respingere în cercetările privind știința grefelor... E intactă, nu ne ia mult s-o facem funcțională din nou.

— Aveți de gând să-i continuați studiile?

— Bineînțeles că nu! Ar trebui să fii idiot să-ți închipui în ziua de azi că omul mai poate să se unească cu universul! Nu, ceea ce dorim noi, este să captăm acea formidabilă masă de energie! S-o domesticim, s-o canalizăm, s-o deturnăm de la scopul ei inițial... Vom renaște industria, vom face vehiculele să meargă, avioanele să zboare, mașinile să se învârtă! Iată un program la fel de grandios ca cel de a transforma ființa omenească într-un „univers în miniatură”! Nu există un cântec de dragoste mai frumos decât torsul unui motor, dragă domnule; toate cuvintele divine din lume nu valorează cât zgomotul unui ciocan pneumatic spărgând trotuarul!

— Totul a fost trucat, bâlbâi David. Chiar de la început! Totul!...

Preotul se scutură, ridică din umeri.

— E adevărat. Madona n-a murit, Sirce e doar o biată nebună, căutarea dumneavoastră doar o simplă urmărire... S-a petrecut cam ca în Orașul Serbărilor: știți, carnavalul care nu-i decât un război deghizat...?

— Carnavalul de fier?

— Da, carnavalul de fier... Ați participat la un carnaval, nimic mai mult. Chiar și acest costum al dumneavoastră nu-i decât o deghizare...

— Ce vreți să spuneți?

— Tinerețea dumneavoastră e trecătoare, momentană, în câteva zile vă veți relua adevărata vârstă. Serbarea s-a

sfârșit, domnule Sat! Orchestra și-a strâns instrumentele, confetile s-au murdărit, serpentinele de hârtie s-au șifonat. Trebuie să ne înapoiați masca pe care v-am împrumutat-o.

Se ridică, mantia de piele scoase un foșnet greu.

— Noi plecăm acum, suspină el, vom reveni mai târziu cu muncitori, cu materiale. Peste câteva luni. Nu știu dacă voi mai avea plăcerea să vă reîntâlnesc... La vârsta dumneavoastră, nu-i așa, nu ne mai putem permite să ne facem planuri? În cazul în care nu veți mai fi aici la viitoarea mea vizită, vă salut de pe acum. Fără supărare!

Îi întoarse spatele, urmat de mica sa trupă tăcută. Matroana o trăgea după ea pe Sirce care zornăia sinistru din cătușe.

— Aveți de gând s-o închideți din nou? protestă David. Lăsați-o aici, nu va deranja pe nimeni, ar...

Dar nimeni nu-i mai dădea nicio atenție. Zece minute mai târziu auzi bâzâitul elicopterului ce brăzda cerul.

David se trezi tresărind sub efectul unui șoc violent. Cu inima galopându-i nebunește, se mai zbătu o clipă între brațele fotoliului până să priceapă că Thérèse tocmai îi sărise iar pe genunchi. De câteva zile aplica sistematic această metodă pentru a-l trezi, începu să se teamă că nu va rezista o săptămână unui astfel de tratament.

— Vai! Ce bătrân ești în dimineața asta! își duse ea mâna la gură.

David o respinse bombănind, traversă holul plin de nisip și intră la toaletă, își detalie imaginea în oglinda pătrată, își pipăi pliurile adunate sub bărbie, își analiză ridurile. Părul era încă „bine”. Ieși.

— Vorbești aiurea! mormăi el. Abia dacă am cincizeci de ani. Ce o să mai spui când îmi voi recăpăta vârsta adevărată!

— Ceee?! Vrei să spui că vei mai îmbătrâni? Nu-i posibil, nu se poate să fii atât de bătrân!

— Ba sunt!

— Phiii, atunci erai o adevărată mumie înainte ca eu să te cunosc?

— Exact. Mi-am petrecut douăzeci și cinci de ani într-un cavou.

Fetița îl contemplă uitându-se pieziș la el, în egală măsură minunată și neîncrezătoare, încercând să-și dea seama dacă el își bătea joc de ea. Nemairezistând, devorată de curiozitate i se agață de mânecă și susură dulce:

— Îmi povestești?

David surâse, coborî câteva trepte. Nu mai sufla vântul, nisipul îi va lăsa în pace astăzi. Thérèse își continua planul de seducere.

— Pot să te sărut?

El înălță din sprâncene și-i întinse obrazul. Fata avea buzele lipicioase.

— Buaahh! Iar ai dat iama prin mierea bătrânului Buddy! Ai buzele la fel de adezive ca mâinile roboților din farandola! Și-apoi, ce-i cu mania asta nouă? Acum te-ai apucat să mă săruți?

— Da. Ești bătrân, deci am voie. E permis. Ține cont că aș fi preferat înainte! Dar tânăr, erai timid... Da, da, adevărat. Nu erai prea întreprinzător, să știi...

David o lăsă să debiteze ascultând-o doar cu o ureche. Era capabilă să sporovăiască zile întregi, înlănțuind fabulație după fabulație, în acest timp se întreba dacă va mai urca la omul-arbore să-i ducă obișnuita stropitoare-pretext, în jurul căreia se nășteau zilnic interminabile discuții. Mai era și Buddy, omul-stup, care ținea morțiș să-l învețe alfabetul Braille pentru a-l ajuta la cioplitul pietrelor-jalon. Dar David nu mai avea o memorie bună, iar Thérèse se dovedea în acest domeniu o elevă mai bună. Deja nu se mai temea de albine, iar insectele acceptau să se așeze pe obrazul, pe mâinile și pe umerii fetiței, fără s-o înțepe... În final se hotărî să meargă să mai „grădinărească”. O porțiune de teren adăpostit permitea creșterea unor legume sălbatice, destul de comestibile. Thérèse își va petrece probabil amiaza punând capcane păsărilor marine, pe care le va transforma apoi în fripturi suculente. Era o zi prielnică. Când se lăsă seara, David se culcă cu burta plină, legănat de sporovăială

cristalină a fetiței. Mâine la sculare va avea șaizeci și cinci de ani. Poimâine șaptezeci...

Paranteza se închidea. Nu era trist. După cum bănuise din prima seară, în trenul ce-l ducea în Orașul Oracolelor, totul era înșelătorie. O prelungire inutilă. Pentru a întineri ai nevoie și de dorința de a o lua de la capăt... El nu avea chef s-o ia de la capăt.

Nu pentru a vedea nașterea unei noi industrii, pentru a auzi torsul motoarelor, pentru a simți vibrațiile ciocanelor pneumatice. Nu! Era hotărât. Va „grădinări”...

David muri la sfârșitul verii, ca urmare a unei puternice insolații. Două luni mai târziu insula fu invadată de un contingent de muncitori și ingineri care-i acoperiră suprafața cu depozite și canalizări.

Se reamenajară vechile birouri ale centrului administrativ. Omul-arbore și bătrânul cu albine fură expediați într-o grădină zoologică, dar aspectul lor traumatiza în așa hal copiii, că fură retrași curând din custile exponatelor, în final, sfârșiră prin a fi vânduți unui circ, fiind încorporați în batalionul „monștri și fenomene”.

Thérèse fu capturată de serviciul de securitate din zona industrială a insulei Alusni. Fu încredințată pe loc unui gardian care s-o conducă la orfelinat, unde să-și ocupe postul de „fată-n casă” pe care-l merita deja de câteva luni.

Totuși, la o escală în Orașul Serbărilor, paznicul însărcinat cu transferul se lăsă antrenat în farandolă. Thérèse profită imediat și se pierdu în mulțime.

Nimeni n-a mai întâlnit-o vreodată...